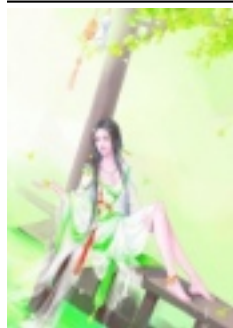

Bông Hồng Dại Minh Lăng Tử Độc Chiếm

Contents

Bông Hồng Dại Minh Lăng Tử Độc Chiếm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	29
7. Chương 7	29
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	47

Bông Hồng Dại Minh Lăng Tử Độc Chiếm

Giới thiệu

Thân là “Ngọc nữ chuông môn nhân” bát quái thư tứ, nàng đương nhiên không thể kháng cự lực dụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-hong-dai-minh-lang-tu-doc-chiem>

1. Chương 1

Thời gian trời đông giá rét, người đi trên đường tốp năm tốp ba, hướng đến đường cái náo nhiệt trở nên cực kỳ hoang vắng vì lạnh.

Một thân ảnh nhỏ gầy bước nhanh đi ở trên đường, quần áo trên người nàng đơn bạc, vải thô trên áo là may vá nhiều lần chắp lại.

Tóc dài đen dày bện thành hai cái bím thật dài, theo bước đi của nàng, mái tóc cũng đi theo ở trên vai gầy hoảng loạn.

Nàng đi được rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì trời giá rét mà phiểm hai đốm ửng, thở ra khí phun sương trắng, trong lòng gắt gao ôm một cái túi giấy dầu nhỏ(*)

(*) loại túi giấy màu vàng mà thời cổ hay dùng để đựng các loại thức ăn

Nàng ôm thật chặt, muốn dùng nhiệt độ cơ thể che chở cho gà nướng cùng bánh nướng trong túi giấy dầu nhỏ kia, làm cho cha cùng tiểu muội nhỏ tuổi trong nhà có thể ăn đến thức ăn nóng hổi.

Năm mới đến, mỗi người đều ở nhà đoàn viên, vây quanh ăn cơm, mà nàng cũng thừa dịp nhiều ngày may vá chút quần áo, kiếm được mấy văn tiền, mua chút đồ ăn xa xỉ, làm cho trong nhà luôn luôn nghèo cũng có thể qua năm mới.

Nghĩ đến tiểu muội nhỏ tuổi nhìn đến gà nướng thơm mềm lúc ấy có thể tươi cười, Viên Nhật Sơ gọi lên cánh môi đông cứng, cước bộ cũng nhanh hơn.

Ngay tại khi nàng cúi đầu đi mau, không chú ý tới cửa bóng người đi ra ở phía trước, nên cùng người nọ đánh lên, thân mình nhỏ gầy lập tức ngã, túi giấy dầu nhỏ trong lòng cũng bay đi ra ngoài.

“Làm cái gì!” nam nhân bị đụng vào nhăn lại mi, chân giẫm xuống, vừa vặn đạp đến gà nướng trong túi khiến nó bay ra, liền ngay cả bánh nướng cũng rơi xuống.

“Đồ ăn của ta!” Viên Nhật Sơ chạy nhanh bò lên, đầu lòng nhặt lên bánh nướng cùng gà nướng đã bắn, mày nhíu lại, tức giận trừng hướng nam nhân, “Đền ta!”

“Đền cái gì mà đền?” Nam nhân ghét nhìn nàng, “Cút! Đừng cản đường đại thiếu gia” Nói xong, chân sẽ đá văng nàng ra.

“Nha? Trần thiếu gia, làm gì cùng cô bé nhỏ này so đo?” cô nương ở một bên nũng nịu ngăn cản. “Cô bé nhỏ, mau rời đi nơi này.”

Viên Nhật Sơ cũng không đi, một đôi con ngươi lạnh lùng giận dữ trừng mắt nam nhân.

Thúy Hương Viên là thanh lâu nổi danh trong thành, mà nam nhân áo hoa đụng vào nàng, sắc mặt say rượu màu đỏ, vừa thấy đã biết là khách nhân đến thanh lâu tìm hoan lạc.

“Đền ta!” Nàng lặp lại hai chữ này, nhìn đồ ăn bị rơi ở đất, nghĩ đến mất mát của muội muội cùng phụ thân, nàng không được để chính mình liền như vậy quên đi.

“Đền người?” Trần thiếu gia đánh cái ợ đầy mùi rượu, khinh thường nhìn nàng. “Đại gia cũng chưa trách người đụng vào đại gia, người còn dám bắt đền đại gia, người..... Nha? Nhìn kỹ lại, bộ dạng của nha đầu người không tệ!”

Như là phát hiện cái gì, mắt Trần thiếu gia sáng lên, ngón tay ngả ngón sờ soạng mặt Viên Nhật Sơ một chút.

Nàng chán ghét thối lui xuống, “Không nên đụng ta!” vị rượu kia cùng ánh mắt đáng khinh kia, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

“Chắc chắc, tính tình thật mãn nồng(*)! Ha ha.....” Trần thiếu gia cảm thấy hứng thú nở nụ cười. “Được, đại gia đền nàng, chỉ cần nàng bồi đại gia ta một đêm.....” thân thủ hần muốn ôm lấy nàng.

(*) bình tĩnh đến ghê tởm

“Gia, đừng như vậy, người ta chính là một cô gái nhỏ.” cô nương một bên chạy nhanh ngăn cản, thân thể dán hướng Trần thiếu gia, cười duyên nói: “Hơn nữa, có Hồng nhi cùng gia còn chưa đủ sao?”

“Hắc hắc, có Hồng nhi bồi đương nhiên đủ.” Trần thiếu gia dùng sức ôm eo Hồng nhi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Viên Nhật Sơ. “Nhưng mà tiểu cô nương này đại gia ta cũng muốn..... Người tới! Đem nàng bắt về phủ đi.”

“Tránh ra! Các người dám chạm vào ta?” Viên Nhật Sơ không ngại thả ánh mắt lạnh như băng nhìn về người phía muốn bắt lấy nàng, bộ dáng cao ngạo lại tôn quý kia thoáng chốc làm kinh sợ thủ hạ của Trần thiếu gia, bọn họ nhìn nhau, không khỏi có điểm chần chờ.

Thấy thế, Trần thiếu gia giận rống to: “Sợ cái gì? Chẳng qua là cô bé thôi, còn không bắt người cho ta!”

Lời nói của chủ tử làm cho bọn họ hoàn hồn, thân thủ phải bắt lấy Viên Nhật Sơ.

“Làm sao vậy? Cửa như thế nào nóng như vậy?”

Một thanh âm ngả ngón đột nhiên theo phía sau cửa truyền ra, một cái thiếu niên áo tím ôm hai cô nương, tản mạn nhíu mày nhìn hỗn loạn trước cửa.

Bộ dạng thiếu niên thực tuổi, tuổi mỹ đến tà mị, đôi mắt hẹp dài hơi hơi giơ lên, tùy ý nhất câu, liền đủ để câu đi tâm của bất luận kẻ nào, bạc môi xinh đẹp nhẹ nâng, cầm cái cười mê người.

“Trần thiếu gia, như thế nào trong lòng có Hồng nhi còn chưa đủ, ngay cả trái cây nhỏ ngây ngô chàng cũng không buông tha?” Thiếu niên cười khê, con ngươi đen thản nhiên liếc mắt Trần thiếu gia, môi thì tại trên mặt cô nương phía bên phải nhẹ nhàng ấn xuống. “Tiểu Hương nhi, trên người nàng thật sự thơm quá, nàng dùng phấn gì mà thơm như vậy a? Hử?”

Thanh âm của hắc khản khản, lại dễ nghe mê hoặc lòng người, chọc cho đỏ mặt tim đập, mềm mại ôi ở trong lòng hắc.

Nhìn đến hắc, Trần thiếu gia cảm giác say tựa hồ tỉnh một ít, mắt hững thoi một tiếng. “Hoàng Phủ Tử, người nghĩ chuyện của bốn thiếu gia?”

Hoàng Phủ Tử khê cười một tiếng, khê cấn Hương nhi môi một chút. “Không dám? Chuyện của Trần thiếu gia ta nào dám quản? Chỉ là sợ chuyện người cường đoạt con gái đang hoàng rơi vào tai Trần lão gia, vậy, đến lúc đó Trần thiếu gia có thể bị cấm cửa, còn có thể mỗi ngày đến thanh lâu sao?”

Thời gian trước này Trần thiếu gia bắt cái đậu hủ Tây Thi, chiếm người ta trong sạch, việc này còn nháo đến quan phủ, tức giận đến Trần lão gia muốn cùng đưa con này đoạn tuyệt quan hệ.

Nếu không phải Trần phu nhân từ giữa cầu tình, cầm bạc cấp nhà gái gia, làm cho đậu hủ Tây Thi kia gả tiến Trần phủ làm thiếp, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa lành, thế này mới đem chuyện này giải quyết, nếu không Trần thiếu gia thế nào còn có thể này uy phong? Sớm bị bắt vào nha môn.

Sắc mặt Trần thiếu gia lập tức biến, trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Tử liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, mới không cam lòng dẫn lấy người rời đi.

Nhìn Trần thiếu gia rời đi, Viên Nhật Sơ không nói một câu thân mình ngồi xổm xuống nhặt lấy bánh nướng ở đất, phui lấy bụi dính ở trên, cẩn thận bỏ vào túi giấy dầu. Nàng đối với giải cứu của Hoàng Phủ Tử, nàng ngay cả xem cũng không xem hắc một cái.

“Gia, người đều chỉ lo Hương nhi, vậy Oanh nhi thì sao?” cô nương bên trái không thuận theo hờn dỗi, muốn đoạt lực chú ý của Hoàng Phủ Tử.

Nhưng tầm mắt Hoàng Phủ Tử lại lạc ở trên người cô gái ở trước cửa.

“Hừ..... Đừng ghen, vài ngày không về nhà, ta cần phải trở về.” Hắc dỗi Oanh nhi, tại khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hôn một chút.

Lúc này Viên Nhật Sơ nhặt hết đồ ăn, ôm vào trong lòng, xoay người rời đi.

“Ngoan, buổi tối lại đến tìm các người.” Hoàng Phủ Tử cười đến ngả ngón, khê vuốt mặt mỹ nhâm, liền giẫm chân tại chỗ đi ra cửa, một chiếc xe ngựa sớm ở cửa chờ.

“Thiếu gia.” A Toàn khấn trương nhìn Hoàng Phủ Tử. “Người mấy ngày nay cũng chưa trở về, lão gia cùng phu nhân đều nhanh tức chết rồi.”

Không nhìn lấy bộ dáng khấn trương của người này, Hoàng Phủ Tử đi đến Viên Nhật Sơ trước mặt, “Đồ ăn trong tay người dơ bẩn, tiền này cho người, mua cái mới đi!” Hắc cầm mười lượng bạc cho nàng.

Viên Nhật Sơ dừng lại bước chân, nhìn bạc trên tay Hoàng Phủ Tử, con ngươi lãnh đạm giơ lên, nhìn hắc một cái, cũng không giơ tay cầm lấy.

“Không cần sao?” Hấn cười, bộ dáng tuấn mỹ ngả ngón lại không chút để ý, tư thái hiện tại cũng không giống tốt bụng hoặc bố thí.

Viên Nhật Sơ không nói, tay tiếp nhận bạc trong tay hấn.

Nàng nghe thực nghèo, cốt khí(*) không thể làm cơm ăn, có người trả tiền, nàng đương nhiên lấy. “Cám ơn.” Nàng nhẹ nhàng phun ra câu này.

(*) khí khái, chí khí.

Hoàng Phủ Tử nhíu mày, môi đẹp thú vị gợi lên.

“Ta còn nghĩ đến người sẽ rất có cốt khí cự tuyệt! Người nghèo chí không nghèo, không phải sao?” Không nghĩ tới nàng lại nhận lấy mau lẹ như vậy.

“Chí khí không thể làm cơm ăn.” Nàng còn phải nuôi muội muội cùng thân phụ, không rảnh quẩn “Người nghèo chí không nghèo” loại này nọ nhằm chán này.

“Ha! Nói rất đúng.” Hoàng Phủ Tử cười to, tiểu cô nương này thật thú vị, trong đôi mắt kia chứa thành thực cùng khôn khéo khiến cho hấn rất hứng thú.

“Thiếu gia, chúng ta cần phải trở về.” A Toàn một bên khấn trương thúc giục.

Nghe được A Toàn thúc giục, Viên Nhật Sơ nhẹ nhàng mở miệng. “Tạm biệt.”

“Đợi chút.....” Hoàng Phủ Tử mở miệng ngăn cản, nhưng còn chưa mở miệng, bên tai lại truyền đến loạt thanh âm đàm luận nho nhỏ.

“Khâm, người đó không phải là nhị thiếu của Hoàng Phủ gia yêu thích đi lang thang sao? Lại thường lui tới ở trong Câu Lan viện.” thanh âm nói chuyện rất nhỏ, nhưng bốn phía thực im lặng, vừa vặn truyền tiến đến trong tai bọn họ.

“Tiểu thiếu sinh, vẫn là so ra kém chính thất a! Nhưng mà càng lớn càng tuấn, cũng càng ngày càng không giống Hoàng Phủ lão gia, nghe nói a..... Tựa hồ không phải thuộc loại của Hoàng Phủ gia”

“Các người đang nói linh tinh gì thế!” Nghe câu thế như thế, mặt A Toàn đỏ lên, lớn tiếng giận mắng hai cái phụ nhân(*) đang đàm luận với nhau.

(*) người đã có chồng.

Gặp chính mình trong lời nói bị nghe thấy được, các nàng lui lui thân mình, chạy nhanh rời đi, trước khi rời đi còn nói thêm vài câu. “Chuyện mỗi người đều biết, còn sợ người ta nói.....”

“Đáng giận, mấy cái tam cô lục bà này(*)!” A Toàn tức giận đến muốn đánh người, tuổi nhỏ mặt lo lắng nhìn về phía thiếu gia.

(*) mấy bà tám.

“Thiếu gia, người đừng nghe bọn họ nói bậy.....”

Hoàng Phủ Tử cười đến tận mạn, vô vị nhún nhún vai, nhìn về phía Viên Nhật Sơ, thấy nàng nghe xong những lời này, trên mặt lại không xuất hiện kinh ngạc.

“Người có biết ta là ai.” ngữ khí của hấn khẳng định.

Viên Nhật Sơ ngấm hấn liếc mắt một cái. “Hoàng Phủ gia nổi danh tay ăn chơi, Hoan Hỉ thành không có người không biết.” Hơn nữa khuôn mặt quá mức tuấn mỹ kia, đi đến đâu, cũng đều dẫn đến sự chú ý của nhiều người.

“A! Tay ăn chơi? Người như thế nào không nói là bại gia tử(*)?” Hấn đối với những lời đồn khó nghe này sớm đã quen rồi. Hấn uốn éo hạ thân, đột nhiên dựa vào hướng nàng, lấy thanh âm chỉ có hai người nghe được ở bên tai nàng nghe nói. “Người muốn kiếm nhiều tiền chứ?”

(*) Đứa con phá sản.

Thấy hần tới gần, Viên Nhật Sơ nhú mày, nguyên tưởng thụt lùi, nhưng lời nói của hần làm cho nàng dừng lại bước chân, mâu nhi nhìn về phía hần.

“Người có biết tiền trên đời này có thể dễ dàng kiếm ở chỗ nào không? Trừ bỏ sông bạc cùng kỹ viện, trên đời này làm cho người ta tối có hứng thú chính là bát quái(*), liền ngay cả hoàng cung quý tộc cao quý cũng không có ngoại lệ.” Bỏ lại mấy câu nói đó, hần khẽ cười một tiếng, toàn thân chui vào xe ngựa.

(*) tạp chí lá cải.

Viên Nhật Sơ nhìn xe ngựa rời đi, cúi đầu suy nghĩ lời nói của hần, chỉ chốc lát sau, một chút hào quang xẹt qua mắt đẹp, cánh môi hơi hơi gợi lên.

Không mấy ngày, trong Hỉ Hoan thành đột nhiên phát hành trang giấy màu vàng, bên trong ghi lại bát quái trong thành — chính là chuyện về Hoàng Phủ gia.

Trên giấy viết thân thế của Hoàng Phủ nhị thiếu gia, dự đoán hần không phải là con của Hoàng Phủ lão gia, viết sinh động như thật, thật thật giả giả, hoàn toàn không có chứng cứ, chính là dự đoán, lại ở trong thành nhắc lên một trận oanh động.

Quầy đến hết sức oanh oanh liệt liệt, Hoàng Phủ nhị thiếu gia cũng từ Hoan Hỉ thành biến mất, mà một nhà dựa vào nghề nghiệp bá quát như vậy sinh ra —

Viên Nhật Sơ đem Hoàng Phủ Tử trở thành bàn đạp, kiếm được nhiều khối bạc lớn.....

Xuân đi thu đến, Hoan Hỉ thành vẫn như cũ náo nhiệt, đủ loại kiểu dáng bát quái trong năm tháng đến lại quay đi, vì người trong thành cung cấp rất nhiều tin giải trí.

Viên Nhật Sơ mở ra tiểu sạp bán bát quái, trải qua năm năm, đã biến thành một gian chuyên buôn bán bát quái tin tức.

Dựa vào bát quái, Viên Nhật Sơ kiếm được rất nhiều ngân lượng, cải thiện cuộc sống nghèo khó trong nhà, lại ở trong thành chiếm được chút danh tiếng.

Mỗi người đều biết, người trong Hỉ Hoan thành không thể chọc tụy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không thiếu, mà Viên Nhật Sơ chính là một trong số đó.

Nhưng mà, nàng cũng chịu sự hoan nghênh mà người trong thành mang lại là được.

Mỗi người đều chờ mong nàng cung cấp bát quái, làm như đây là đề tài nói chuyện phiếm vào lúc trà dư tửu hậu(*), mà nàng cũng không phụ kỳ vọng của mọi người, ba không năm ngày liền cung cấp bát quái thú vị cho người ta làm giải trí.

(*) nhàn rỗi.

Liền ngay cả thời gian trước quá trình tiểu muội mình gả cho võ lâm minh chủ, cũng bị nàng toàn diện liên tục đăng đi ra, một tháng một chương, liên tục phát hành mười chương.

Triền miên bồi xốt xa, câu chuyện tình yêu kinh tâm động phách, ở trong Hỉ Hoan thành thịnh hành một thời gian, làm cho chúng gia khuê nữ xem đến xuân tâm đại động, ước gì chính mình cũng có thể có được câu chuyện tình yêu này.

Mà Viên Nhật Sơ sau lúc tiểu muội xuất giá, liền không chút khách khí cầm câu chuyện tình yêu của tiểu muội thân ái ra buôn bán lời thêm một số tiền.

Có tiền sao lại không kiếm, hơn nữa nuôi tiểu muội nhiều năm, thì tiểu muội phải có công hiến! Trừ bỏ đòi hỏi muội phụ một số tiền sính lễ lớn, ngay cả tám đại cao thủ của muội phụ thu thập được nàng cũng không buông tha.

Có muội phụ thần thông quảng đại như vậy, nàng còn có nhiều con đường lấy được nhiều loại bát quái, gả cái tiểu muội đi, được đến nhiều ích lợi như vậy, thật sự là không tệ!

Đúng vậy, Viên Nhật Sơ chính cái nữ nhân yêu tiền.

Quân tử ái tài, thủ chi có câu(*)? Khiếp! Loại câu nói này đối với nàng mà nói giống như cứt chó.

(*) Quân tử thích tiền, nhưng không thể lấy tiền tài bất nghĩa.

Đôi nàng mà nói, có thể kiếm được ngân lượng trắng bóng, cho dù không từ thủ đoạn, nàng cũng không quan trọng.

Hỏi nàng không sợ xuống địa ngục sao? Nàng sẽ trả lời không sao, ít nhất hiện tại được hưởng thụ, về phần sau khi có phải hay không thực sự xuống địa ngục, ai biết? Có bản lĩnh kêu cái người từng đến qua địa ngục làm nhân chứng cho nàng xem nha!

Đạo sĩ kia đối với nàng lời ra tiếng vào, Viên Nhật Sơ coi như tai điếc, làm như là chó điên sủa loạn.

Khiếp! Đạo sĩ thích phê bình nàng, không phải còn lén phái hạ nhân đến mua bát quái của nàng sao? Hừ! Miệng nói không cần, thân thể vẫn là thành thực thôi!

Đối cái loại người này, Viên Nhật Sơ hoàn toàn mất lạnh đối đãi, vẫn như bình thường sống ngày tháng khoái hoạt của nàng, dựa vào bát quái kiếm bạc của nàng.

Giờ phút này, nàng chính im lặng ngồi ở giữa quầy của quán, vì chính mình nấu lên bình Bích Loa Xuân thượng hạng(*), tay thì cầm một quyển sách, một tờ một tờ lật.

(*) trà.

Nàng có da thịt trắng không tỳ vết, tóc dài đen dày buộc thành hai bím tóc, dài cúi tới eo, gần bên mép tóc còn có một cái đồ gài tóc hoa hồng bằng bạc.

Bàn tay nâng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trên trán tuyết trắng đổ xuống tóc mái chỉnh tề, dưới mi dài là một đôi mắt đẹp trầm tĩnh, mũi khéo léo, môi hồng nhạt vì khuôn mặt nhỏ nhắn trắng kiết làm ôi thoát nhìn thêm một chút đỏ tươi.

Tướng mạo của nàng thanh lệ, một thân màu trắng thanh lịch, sạch sẽ tú nhả, không có bao nhiêu trang sức trên người, chỉ có đai lưng thêu hoa văn hoa hồng xinh đẹp, vòng lấy chiếc eo nhỏ.

Bộ dáng thanh tú lịch sự tao nhã, xem ra tựa như không thuộc về dân gian, hoàn toàn không thể cùng với nữ nhân khôn khéo chuyên đào bới bát quái gộp chung cùng một chỗ.

Phải nói, gần nhất thật sự không có bát quái gì gọi là nổi bật cả.

Trừ bỏ chương bát quái thứ bảy vừa viết xong đặt ở án thượng(*), chỉ là những tin tức lặt vặt xảy ra ở trong thành vào thời gian trước đó.

(*) bàn làm việc.

Không có bát quái gì mới, ngày còn đầy nhàm chán.

Mà thiếu tiểu muội ngồi giữ quán, nàng lão bản này đích thân phải ngồi tại quán, mỗi ngày thảo thơ ngồi quán xuyên, viết tiếp bát quái còn tiếp

Ai! Ngày thật sự quá nhàm chán.

Viên Nhật Sơ chớp mắt, nhẹ nhàng ách xì 1 cái, cầm lấy bát trà trên bàn, còn chưa uống, có khách không mời mà đến tới cửa.

“Viên Nhật Sơ, người khá lắm, dám lấy ta ra để kiếm tiền!”

Một thân ảnh nhỏ nhắn đỏ tươi tức giận đi vào quán, bụng hơi hơi hở ra không chút ảnh hưởng đến động tác của nàng.

“Cẩn thận, đừng quá kích động, động thai khí sẽ không tốt lắm.” Viên Nhật Sơ thần nhiên liếc mắt một cái ngắm người tới, rồi uống trà, thậm chí không đến nơi đến chốn tiếp đón (không có đứng dậy đón tiếp) “Muốn uống trà sao?”

“Uống cái đầu người!” Hoa Hỉ Nhi trừng mắt Viên Nhật Sơ, dư quang khóe mắt đảo đến tờ giấy màu vàng trên án thượng. “Đây là cái gì? Chuyện tình nhấp nhô của Hoa đại cô Chương 7: hồi....., Viên Nhật Sơ, người chết tiệt! Còn có Chương 7: hồi? Người lấy ta kiếm tiền những 6 chương còn chưa đủ sao?” Nàng một bên rống giận, tức giận đến tay sẽ vò nát tấm giấy vàng kia.

“Người vò nát cũng không sao cả, ta còn có dự bị, tùy người muốn vò mấy chương liền vò mấy chương, đừng quên trả tiền là tốt rồi.”

Viên Nhật Sơ chậm rãi uống một ngụm trà, thậm chí ưu nhân giúp Hoa Hỉ Nhi đổ chén trà, thuận tiện trả lời vấn đề nàng mới hỏi.

“Ta dự tính phát hành mười chương, đem câu chuyện tình yêu buồn vui lẫn lộn của đại danh鼎鼎 lưu manh Hỉ Hoan thành ghi chép lại, làm ọi người biết được, lưu manh cũng là có mùa xuân xinh đẹp.”

“Người.....” Hoa Hỉ Nhi tức giận đến toàn thân phát run, giấy trên tay muốn xé cũng không được, không xé cũng không được. “Viên Nhật Sơ, người sẽ có báo ứng!”

Nàng tức giận đến nguyên rửa, nữ nhân này nhất định sẽ xuống địa ngục!

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Viên Nhật Sơ gạt đầu phụ họa, cánh môi nhếch lên, mắt đẹp nhẹ quét Hoa Hỉ Nhi một cái. “Nhưng mà, Hoa đại cô nương, báo ứng của người hẳn là sẽ không so với ta ít đi?”

Nữ nhân trước mắt này làm việc rất ác liệt, cũng không thua kém nàng.

Hoa Hỉ Nhi hừ lạnh, “Lão nương cho dù xuống địa ngục cũng là ở mười bảy tầng, người ở trên lầu.” Nàng bưng lên bát trà trên bàn, một ngụm xử lý.

“Vậy lúc đó ta sẽ đem theo lễ vật lên đầu thăm người!” Viên Nhật Sơ cười đến thanh thoi, tao nhã phẩm trà.

Hoa Hỉ Nhi trừng nàng, tức giận đến nghiêng răng. “Người nữ nhân này, miệng lợi hại như vậy, khó trách không nam nhân dám thú(*) người.”

(*) cười.

“Người miệng độc như vậy cũng có người dám cưới, trên đời luôn có kỳ tích.” Viên Nhật Sơ thoải mái phản kích, “Xem! Người không phải là kỳ tích thứ nhất sao?”

Lại đấu thua, lửa giận của Hoa Hỉ Nhi càng to, nàng thô lỗ vì chính mình đổ chén trà, lại một ngụm uống hết, đẩy lùi lửa trong lòng. “Người liền tiếp tục khua môi múa mép đi! Ta chờ nhìn người bị báo ứng.” Hừ! Nàng sẽ thật mong chờ ngày nào đó.

Viên Nhật Sơ cười đến tao nhã, thắng thua xưa nay nàng không để ý tới; Nhưng mà nàng cũng hiểu được có chừng có mực, chọc Hoa Hỉ Nhi giận đối nàng cũng không ích lợi.

“Ta có mơ này, người muốn ăn sao?” Nàng mở ra hộp bằng gỗ sơn màu đen ở một bên, đổ lên trước mặt Hoa Hỉ Nhi, một viên một viên mơ ẩn ẩn bốc mùi thơm.

Vừa thấy đến mơ, mắt Hoa Hỉ Nhi sáng lên, lập tức cầm một viên bỏ vào trong miệng, vị vừa chua vừa mặn tràn ngập khung miệng làm cho nàng vừa lòng nheo lại mắt, một bụng lửa nhất thời phơi bớt một nửa.

Thấy mơ hữu hiệu, Viên Nhật Sơ âm thầm đắc ý gợi lên cánh môi, không uống công nàng lúc trước chuẩn bị tốt đặt ở một bên. “Nam nhân nhà người đâu? Hẳn như thế nào để người bụng lớn chạy loạn?”

Thoải mái vòng vo cái đề tài, tay Viên Nhật Sơ lại giúp Hoa Hỉ Nhi đổ đầy trà.

Ngậm lấy mơ, Hoa Hỉ Nhi nâng lên bát trà. “Hắn nha, ở đối diện Long Đằng tử lâu chiêu đãi khách quý.” Nàng uống một ngụm trà, cười đến có điểm thần bí, mắt tặc hề hề(*) thẳng nhìn Viên Nhật Sơ.

(*) giống đạo tặc.

Viên Nhật Sơ không xem nhẹ biểu tình kỳ dị của Hoa Hỉ Nhi, âm thầm đề phòng. “Ohm? Xem ra đây là vị khách quý rất quan trọng.”

“Đúng là rất quan trọng, nhưng lại là cái bát quái lớn nha!” Hoa Hỉ Nhi hạ giọng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến càng thần bí.

Nghe được có bát quái, mắt Viên Nhật Sơ sáng lên, cũng không động thanh sắc, nàng biết Hoa Hỉ Nhi sẽ không tốt bụng như vậy, nhất định có cạm bẫy!

“Phải không?” Nàng uống một ngụm trà, cũng không truy vấn, tay theo hộp gỗ nước sơn đen cầm một viên mơ bỏ vào trong miệng, vị chua mặn làm cho nàng nhũu mảy, chạy nhanh uống trà loại bỏ vị chua.

Thấy nàng không hỏi, Hoa Hỉ Nhi cũng không thừa nước đục thả câu, tới gần nàng, thanh âm càng nhỏ giọng. “Người còn nhớ rõ tám năm trước người dựa vào cái gì kiếm tiền đi?”

Viên Nhật Sơ ngây dại, hai mắt trừng lớn, “Người là nói.....”

Thấy bộ dáng nàng khiếp sợ, Hoa Hỉ Nhi thoải mái nở nụ cười. “Đúng vậy, người nợ đã trở lại, hơn nữa đang ở trong tửu lâu đối diện.”

Viên Nhật Sơ lập tức quay đầu nhìn về phía tửu lâu đối diện, vừa nhắc đầu, liền mắt nhìn nhau cùng với nam nhân đang đứng trên lầu.

.....

“Tám năm không trở về, hoài niệm sao?” ngồi tại một căn phòng ở tửu lâu, Lôi Thiên Kiêu hỏi nam nhân trước mắt.

“Ừ..... Tửu hồ không có gì thay đổi.” Nam nhân ôm lấy bạc môi, mâu xinh đẹp nhìn ngả tư đường náo nhiệt, cuối cùng tầm mắt dừng ở quán thư tứ đối diện.

Nơi đó có một cô nương áo trắng đang ngồi, im lặng cúi đầu, nhìn sách trên tay.

“Nhưng lại xuất hiện một quán thư tứ nha!” hần nhẹ giọng, tay ưu nhàn cầm lấy chiết phiết bạch ngọc, một phen mở ra, thoải mái mà quẹt vài cái.

“Quán thư tứ này người hần phải biết đi?” Lôi Thiên Kiêu cười khê. “Dù sao chủ nhân của quán thư tứ kia cũng giúp người mau chóng rời khỏi Hỉ Hoan thành”

“A! Lại nói tiếp, ta thực nên cảm ơn nàng.” Nam nhân ôm lấy cười, ánh mắt vẫn đặt ở trên thân ảnh mảnh khảnh kia. “Nàng thực thông minh, ta chỉ nhắc nhở nàng một chút, nàng liền hiểu được ý tứ của ta, thậm chí theo kế hoạch của ta tiến hành, nói đến đây, nàng cũng được xem như đại ân nhân của ta!”

Nếu không phải nàng, hần sao có thể rời đi? Nói đến cùng, hần là nên cảm tạ nàng.

“Viên Nhật Sơ quả thật là một cái nữ nhân rất khôn khéo, khôn khéo đến không ai dám chạm vào nàng, mới có thể hai mươi tuổi còn chưa lập gia đình.” Loại nữ nhân này, nam nhân nào không có đắm thức(*) sẽ không dám thú.

(*) lá gan + trí thức.

Nam nhân đem ánh mắt chuyển qua trên người Lôi Thiên Kiêu, mặt đẹp môi nhẹ nhếch lên. “Lôi huynh, người là đang ám chỉ ta cái gì sao?”

“Cần ám chỉ sao?” Lôi Thiên Kiêu uống ngụm rượu, ánh mắt sáng tỏ thẳng nhìn hần. “Người đối nàng không phải thực cảm thấy hứng thú sao?” ánh mắt săn bắt kia, cùng là nam nhân, hần nhất thanh nhị sở(*).

(*) hiểu thật rõ ràng.

“A!” Nam nhân nở nụ cười, ánh mắt lại dời về phía quán thư tứ, nhìn đến thân ảnh nhỏ nhắn đỏ tươi bước nhanh bước đi vào. “Lôi huynh, nương tử nhà người xem ra một chút cũng không giống là người có thai.”

Lôi Thiên Kiêu nhũu mảy tròng mắt thân ảnh đỏ tươi kia. “Tiểu lưu manh này, một chút tự giác mang thai cũng đều không có.” Trở về nhất định sẽ trừng phạt nàng!

“Chuyện tình yêu của các người còn nhiều náo nhiệt nha!” Hần nhìn về đến trang giấy màu vàng trên bàn, chữ xinh đẹp làm cho nụ cười ở khóe môi càng sâu.

Lôi Thiên Kiêu tức giận ngấm hần liếc mắt một cái, đối với trêu chọc trên mặt nam nhân hừ lạnh. “Tin tưởng ta, chờ tin tức người trở về phát tán, tuyệt đối đè bẹp câu chuyện tình yêu của ta.”

Nam nhân nhếch mảy, nụ cười ẩn ẩn mang lấy trào phúng. “Đều tám năm, còn có người có thể nhớ rõ tay ăn chơi như ta sao?”

“Cho dù người trong thành đã quên, người thân trong nhà người cũng sẽ không quên.” Gấp đồ ăn, Lôi Thiên Kiêu ưu nhàn đưa vào miệng. “Nhất là “nàng”, vẫn là si ngốc chờ người trở về đâu!”

Hắn cố ý nhắc tới, không chút nào che giấu biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

“Ta vốn liền làm người ta khó quên, nhất là nữ nhân, muốn quên ta rất khó khăn.” Mâu nam nhân gợn sóng, cười đến tự tin lại ngả ngớn.

“Đúng! Khuôn mặt kia của người, quả thật làm cho người ta khó quên.” Lôi Thiên Kiêu ngạo nghễ liếc mắt một cái, ngữ mang trào phúng. “Nhất là nữ nhân, đối với người lại vừa yêu vừa hận.”

“A!” Đối với Lôi Thiên Kiêu khen tặng, nam nhân không chút khách khí nhận, ánh mắt lại chuyển qua quán thư tứ, đặt ở thân ảnh trắng tuyết. “Người nói, nàng..... Còn nhớ rõ ta?”

Hắn nghĩ đến cái tiểu cô nương tám năm trước, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, vẻ mặt lãnh ngạo, có đôi mắt quá mức thành thực....

Mắt đầu tiên gặp gỡ, nàng liền khiến cho hắn hứng thú!

Hắn nhìn ra khát vọng trong ánh mắt nàng, đó là một đôi mắt không khuất phục, mà xiêm y vải thô trên người nàng, đương nhiên biết đến nàng rất nghèo khó.

Nhưng ánh mắt của nàng lại nói cho hắn biết, nàng sẽ không khuất trước sự nghèo khó, nàng sẽ cải thiện, sẽ giãy dụa, sẽ tìm ra lối thoát mới.

Hắn thích nàng có ánh mắt đã tâm, vì thế hắn tiếp cận nàng, bỏ lại một câu nói, chờ nàng mắc câu, đạt thành kế hoạch của hắn.

Hắn biết, nàng sẽ tiếp nhận.

Mà nàng cũng không làm cho hắn thất vọng, không chút khách khí đem hắn trở thành bàn đạp, bước ra bước đầu tiên, tuyệt không cảm kích và xấu hổ.

Toàn bộ của nàng — đều khiến cho hắn hứng thú!

Sẽ không biết tám năm không thấy, nàng trở nên ra sao?

Năm đó quần áo vải thô không sao che được cái đẹp của nàng, cũng không dấu được ánh hào quang của nàng, hắn thật mong chờ nhìn đến nàng.....

Mâu quang bắn sâu nhìn thẳng vào thân ảnh màu trắng, bởi vì nàng ở chỗ tối, làm cho hắn chỉ nhìn đến thân ảnh của nàng, nhưng không cách nào mặt nàng thật rõ ràng.

“Hắn là quên không được đi? Dù sao năm đó cũng bởi vì người, nàng mới có hôm nay.” Lôi Thiên Kiêu trả lời.

Nam nhân không trả lời, bởi vì hắn nhìn đến nàng động.

Nhìn đến nàng quay đầu, cũng làm cho hắn thấy rõ khuôn dung nhan thanh lệ kia, tuyết trắng không tỳ vết, như thanh ngọc tốt được gọt gũa cẩn thận.

Sau đó, hắn nhìn đến nàng nâng lên mắt, cùng ánh mắt của hắn chống lại, cặp mắt kia lập tức kinh ngạc trợn to, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn nở nụ cười, con người đen xẹt qua mâu quang đoạt lấy.

.....

Viên Nhật Sơ sanh mắt to, không thể tin nhìn lấy nam nhân đang đứng trên lầu ở đối diện.

Hắn vận lấy áo bào màu vàng tím, thân ảnh so với thời thiếu niên càng cao to, khuôn mặt tuấn mỹ quá mức tà mị cũng như năm đó, trong ánh mắt thuộc loại nam nhân tà khí, làm cho hắn xem ra càng mị hoặc nhân, làm người ta nín thở tức, dời ánh mắt không được.

Nàng xem đến hắn cười, thật rõ ràng là nhận ra nàng.

“Ông trời.....” Hoàng Phủ Tỉ! Thật là hấn! “Hấn như thế nào trở về.....”

Đều biến mất tám năm, nàng còn tưởng rằng hấn sớm đã chết, xương cốt thành tro. (Ác ghê =]])

“Người nói đâu?” Hoa Hỉ Nhi nói mát(*). “Nói không hay thì gọi là trở về báo thú người, nếu năm đó không phải người, hấn cũng sẽ không rời Hoan Hỉ thành mà đi”

(*) nói giễu cợt, lời nói không chịu trách nhiệm.

Ha ha! Báo ứng đến đây đi?

“Trả thù cái đầu!” Viên Nhật Sơ tức giận trả lời: “Chuyện năm đó, ai muốn tìm ai tính toán sổ sách thì còn không biết đâu!” Nàng hừ lạnh một tiếng, thu hồi kinh ngạc, trừng mắt nam nhân đối diện.

Tiếp thu đến nhìn chăm chăm của nàng, Hoàng Phủ Tỉ gọi lên bạc môi, bưng lên một chén rượu, đối nàng nhất kính, bạc môi hơi hơi vừa động.

Viên Nhật Sơ nheo lại mắt đọc đến khẩu ngữ trên môi hấn, niệm ra tiếng. “Dám qua đây cùng ta uống chén rượu sao?”

Nàng mày lập tức nhăn lại, “Ai muốn cùng người uống rượu!” Nàng cũng không phải đồ ngốc, ai biết hấn đang có dự định gì chứ?

Người sợ sao? — trên lầu hấn, lại phun ra một câu.

Viên Nhật Sơ ngẩng đầu, “Phép khích tướng đối ta vô dụng.” Loại trò của con nít ba tuổi, hấn làm như nàng rất dễ lừa vậy.

Không nghĩ muốn bắt quái sao? — không tiếng động môi, lại một lần lên tiếng.

Lần này Viên Nhật Sơ chần chờ, trừng mắt hấn, mà Hoàng Phủ Tỉ lại nở nụ cười, cười đến ngả ngón lại tàn mạn, dưới ánh mặt trời, bộ dáng tuấn mị kia làm cho người ta tim đập thành thịch.

Trên đường phố dường như người ta cũng chú ý đến Hoàng Phủ Tỉ, mơ hồ thảo luận lên.

“Ông trời! Bộ dáng của công tử kia thật tuấn.”

“Đúng vậy! Nhưng mà như thế nào có chút quen mặt.....”

“Đó..... Không phải nhị thiếu gia đã mất tích của Hoàng Phủ gia sao?” người nhận ra hấn kinh hô, nhất thời đưa tới xôn xao.

“Đúng đúng đúng, chính là nhị thiếu của Hoàng phủ gia, năm đó hấn bởi vì bắt quái của Viên Nhật Sơ mới có thể.....”

Phụ họa nhân dừng lại không nói, tầm mắt tò mò dừng ở trên người Viên Nhật Sơ, sau đó lại nhìn hướng Hoàng Phủ Tỉ, không nhìn lầm là ánh mắt hai người đang giằng co với nhau.

Oa, cái này gọi là có bắt quái mới đi!

“Oa! Cái này thật náo nhiệt.” Hoa Hỉ Nhi uống trà nhìn náo nhiệt.

“Câm miệng!” Viên Nhật Sơ tức giận quát khê, đối mọi người nhìn chăm chú cảm thấy không kiên nhẫn, nhất là nam nhân ở trên lầu đối diện kia, một chút cũng không thêm để ý dư luận, thậm chí đối với nàng cười.

“Viên cô nương, có bằng lòng hay không lên lầu đến uống một chén nha? Chuyện năm đó, ta thực nên “Cảm tạ” người thật tốt nha!”

Thanh âm Hoàng Phủ Tỉ không lớn không nhỏ, lại vừa vắn rơi vào tai của người đang xem náo nhiệt ở gần đó.

Viên Nhật Sơ trừng mắt Hoàng Phủ Tỉ, nhìn đến ý cười ác liệt bên môi hấn, biết hấn là cố ý.

Nàng cắn răng, còn không có trả lời, Hoa Hỉ Nhi phía sau liền dẫn đầu đáp: “Được đó! Ta mang Nhật Sơ đi lên cùng người uống.”

“Hoa Hỉ Nhi —” Viên Nhật Sơ quay đầu trừng mắt nữ nhân phía sau.

“Người ta đều đưa ra thiệp chiến, , người muốn lui bước liền thua à!” Hoa Hỉ Nhi cười đến đắc ý, mặt mày lộ vẻ gian trá.

“Người.....” Viên Nhật Sơ tức giận đến nói không ra lời.

“Viên cô nương, người không dám lên đây cùng ta uống một chén sao?” Hoàng Phủ Tỉ lửa cháy đỏ thêm dầu.

Viên Nhật Sơ trừng hướng hần, nghe bốn phía thảo luận nho nhỏ, nhìn những ánh mắt tò mò của họ, nàng biết chính mình không đường thối lui. Cắn chặt răng, nàng bước đi hướng Long Đằng tửu lâu.

Tên đã lấp vào cung, nàng lên! Uống liền uống, nàng sẽ sợ hần sao?

2. Chương 2

Năm đó, Hoàng Phủ Tỉ ở bên tai một câu, làm cho Viên Nhật Sơ có linh cảm kiếm tiền.

Nhưng là dù cho có linh cảm, nàng nhận ra Hoàng Phủ gia, cũng chỉ nghe những lời ra tiếng vào của người trong thành mà cảm thấy quen thuộc hần mà thôi.

Nàng chỉ biết Hoàng Phủ gia là ngân hàng tư nhân nổi danh trong thành, nhưng lại mở bố trang cùng với rượu phượng, tích lũy mấy đại kinh nghiệm cùng tài phú, trình độ giàu có không thua gì Hạ gia thủ phủ(*) trong thành.

(*) giàu nứt vách.

Mà một thế hệ chủ sự Hoàng Phủ Nghĩa, bởi vì cưới tiểu thư nhà quan, quyền cùng lợi kết hợp, đem sự nghiệp Hoàng Phủ gia đẩy lên cao.

Ngay tại thanh thế Hoàng Phủ gia đạt tới đỉnh núi, Hoàng Phủ Nghĩa lại cưới một cô tiểu thiếp, hơn nữa nghe nói là hoa khôi của một kỹ viện.

Xảy ra chuyện này làm cho Hoàng Phủ phu nhân bị chọc tức, nhưng như thế nào phản đối, Hoàng Phủ Nghĩa vẫn là kiên trì thú yên hoa nữ tử(*), không có cách nào khác, Hoàng Phủ phu nhân chỉ có thể tiếp nhận.

(*) cô gái chốn lầu xanh.

Hoàng Phủ lão gia thú nhị phu nhân không bao lâu sau, liền truyền ra chuyện nhị phu nhân có thai, chưa đủ tháng đã sinh ra tiểu hài tử.

Việc này rước lấy rất nhiều thảo luận, như thế nào nhanh như vậy có đâu, hơn nữa chỉ có bảy tháng thì đã sinh ra? Cho dù là sinh non, nhưng tiểu hài tử sinh ra lại thực cường tráng...

Hơn nữa đứa nhỏ kia xinh đẹp làm cho người ta sợ hãi than, cùng Hoàng Phủ lão gia tuyệt không giống, cùng mẫu thân là có điểm giống, lại không quá giống, đáng tiếc khi mẫu thân ở sinh hần liền khó sinh mà qua đời.

Hoàng Phủ Tỉ càng lớn càng tuần, hơn nữa thông minh lại cơ linh(*), được Hoàng Phủ lão gia yêu thương, cho dù bên ngoài truyền lưu những lời ra tiếng vào khó nghe, Hoàng Phủ Nghĩa cũng không nghĩ để ý đến, vẫn như cũ đau sủng đứa con thứ hai này. So sánh với đứa con mà đại phu nhân sinh ra còn không sủng ái đến như vậy.

(*) cơ trí lanh lợi.

Hoàng Phủ phu nhân đối với hiện tượng này vừa tức lại đỏ(đỏ ửng), nhưng ngại cho thân phận mình là tiểu thư nhà quan lại, cũng không dám đối Hoàng Phủ Tỉ như thế nào, đành phải đối hần làm như không thấy.

Mà Hoàng Phủ Tử càng lớn, cá tính cũng càng ngả ngớn, ba không năm ngày liền lưu luyến ở kỹ viện, chọc một đồng trái hoa đào, làm ột đồng cô nương gia đối hân ái mộ không thôi, trở thành tay ăn chơi nổi danh trong thành.

Nhưng là Hoàng Phủ Nghĩa giống như thường lệ thương yêu hân, nghe nói còn tính đem Hoàng Phủ gia giao cho hân, việc này đương nhiên làm cho Hoàng Phủ phu nhân bất mãn thật lớn, vì thế, ở trong Hoàng Phủ gia ba không năm ngày phát ra thanh âm chửi mắng.

Viên Nhật Sơ đối Hoàng Phủ gia hiểu biết chỉ đến đây thôi, còn lại đều là theo miệng của người trong thành nghe được, là thật là giả, căn bản không có người biết.

Nàng dựa những lời này kiếm tiền rất dễ đi? Dù sao đây là bất quá nhiều người cũng biết, lại không có chứng cứ gì, căn bản không có người sẽ để ý nàng; Nhưng ngay tại khi Viên Nhật Sơ buồn rầu, đã có người lén lút tặng phong thư cho nàng.

Trong thư nói rõ ràng hết thảy về chuyện của Hoàng Phủ gia, thậm chí còn có tư liệu của bà mẹ đỡ đẻ cho nhị phu nhân, viết đến rõ ràng rành mạch.

Dưới sự tò mò, nàng chạy đi tìm bà mẹ đỡ đẻ năm đó, theo lời nói từ trong miệng bà mẹ, cộng thêm tiền hối lộ, bà mẹ mới vụng trộm nói ra chuyện đỡ đẻ khi đó.

“Khi đó a, nhị phu nhân sinh khó, ta mất thật nhiều khí lực mới đem tiểu hài tử đỡ đẻ đi ra, nhưng khi đó nhị phu nhân đã muốn hấp hối, khi Hoàng Phủ lão gia vọt vào phòng, chợt nghe đến nhị phu nhân đứt quãng nói cái gì thực xin lỗi lão gia..... Còn có đứa nhỏ không phải là cái gì..... Cầu hân không nên trách nàng..... thanh âm nhị phu nhân rất nhỏ, ta cũng nghe không rõ lắm.”

Nghe lời nói của bà mẹ, Viên Nhật Sơ cau mày. “Bà bà, khi đó Hoàng Phủ lão gia có phản ứng gì?” Bình thường mà nói, nam nhân nghe được đứa nhỏ không phải của hân, nhất định thực kích động đi?

“Hoàng Phủ lão gia a,” bà mẹ nghĩ lại. “Hân khóc thật sự thương tâm, còn cùng phu nhân nói hân không trách nàng, đứa nhỏ hân sẽ đối đãi thật tốt, mặc kệ thân phụ của đứa nhỏ là ai....” câu cuối cùng, bà mẹ nói đặc biệt nhỏ tiếng.

Mắt Viên Nhật Sơ sáng lên, “Bà bà, bà xác định thật sự có câu này?”

“Xác định.” Bà mẹ dùng sức gật đầu, “Nhưng mà ta nghe xong cũng không dám nói cái gì, chuyện của người nhà giàu, chúng ta đâu thể quản được?”

“Ta đây đã biết, cảm ơn bà, bà bà.” Viên Nhật Sơ cười lấy nói cảm tạ.

“Cái này...Nhật Sơ a..., việc này...” Bà đỡ khần trương mở miệng.

“Bà bà, yên tâm, con sẽ không nói là bà nói.” Viên Nhật Sơ cười trấn an bà mẹ, mâu quang vì được đến tin tức này mà tỏa sáng.

Nàng dựa vào tin tức này còn có tư liệu trong thư, viết về chuyện nhà của Hoàng Phủ gia, làm cho truyền lưu ở trong thành.

Quả nhiên, tin tức vừa ra, trong thành nhất thời náo nhiệt cả lên. Kế tiếp, nàng lại viết ra vài chương về chuyện nhà của Hoàng Phủ gia, còn có thân thể của Hoàng Phủ Tử, nói đến giống như thật, chỉ là sự thật ra sao nàng không biết.

Nàng biết, chỉ có giống như thực giống như giả, mới có thể câu dẫn hứng thú của người ta.

Mà nàng cũng thật thành công, dựa vào bất quá này, nàng kiếm được rất nhiều ngân lượng, nhưng nàng không nghĩ tới bởi vì như vậy làm cho Hoàng Phủ Tử mất tích.

Nói nàng lừa người, nàng khi đó mới mười hai tuổi, chính là muốn kiếm tiền làm cho cuộc sống của người nhà tốt hơn, cũng không muốn hại người, nàng thật sự không nghĩ tới bởi vì vậy mà hại Hoàng Phủ Tử biến mất.

Hơn nữa, cũng bởi vì sự kiện này, nàng bị Hoàng Phủ gia oán hận, thành lập một cái kẻ thù.

Tuy rằng nói tám năm này, kẻ thù của nàng không chỉ có Hoàng Phủ gia.

Nhưng mà, sau khi phong ba đi qua, nàng cẩn thận suy ngẫm lại, cảm thấy thật có cái gì đó không đúng. Đang êm đẹp, vì sao Hoàng Phủ Tỉ lại nói cho nàng cách để kiếm được tiền? Nàng cùng hắn lại không biết, hắn không có việc gì như thế nào cùng nàng nói những lời này?

Hơn nữa, người truyền tin cho nàng là ai? Như thế nào lại hiểu hết chuyện nhà của Hoàng Phủ gia?

Khi trong thành đang huyên náo, Hoàng Phủ Tỉ cũng vừa vận mắt tích, này hết thấy thật sự quá khéo!

Nàng càng nghĩ càng không đúng, bắt đầu hoài nghi hết thấy đều là Hoàng Phủ Tỉ thiết kế, bỏ lại những lời nói cho nàng, nàng, làm cho nàng mắc mưu, làm cho nàng chiều theo “kế hoạch” của hắn tiến hành thuận lợi.

Khi đó, nàng ngây ngốc bước vào cạm bẫy, tuy rằng kiếm được đồng lớn ngân lượng, nhưng cũng kiếm được ác danh, mọi người nhắc tới Hoàng Phủ gia, đều nói tới Hoàng Phủ Tỉ, cũng nhất định sẽ nhắc tới là nàng làm cho Hoàng Phủ Tỉ không thể tiếp tục ở trong thành nữa.

Mà nàng, hết đường chối cãi, bởi vì tình hình thực tế quả thật như thế.

Nhưng là nàng không cam lòng, bởi vì nàng bị lợi dụng! Tuy rằng nàng cũng có lợi, nhưng là cái loại cảm giác bị lợi dụng này thật không tốt chút nào.

Bởi vậy, đối với Hoàng Phủ Tỉ, nàng ấn tượng khắc sâu.

Mặt của hắn, giọng của hắn, tuy rằng chỉ có gặp mặt một lần, nhưng nàng chính là đem hắn nhớ rõ mồn một.

Bởi vậy, cho dù trải qua tám năm, nhưng là nhìn đến hắn một cái, nàng liền sẽ nhận ra, quả thật chính là hắn cái hôn trưởng vương bát đản dám thiết kế nàng!

Hồi tưởng lại năm đó, mặt Viên Nhật Sơ càng trầm, cước bộ lên cầu thang cũng càng nặng, hận không thể làm thịt tên hôn trưởng Hoàng Phủ Tỉ kia.

Nàng xưa nay tâm cao khí ngạo, tuy rằng khi tuổi nhỏ, cuộc sống nghèo khó diệt đi ngạo khí của nàng, nhưng di truyền tính tình văn nhân của phụ thân, làm cho tính cách của nàng trở nên quật cường hơn.

Hơn nữa, không lý do bị người lợi dụng, mặc kệ có hay không được đến lợi ích, mặc cho ai cũng vậy, nhìn đến người lợi dụng mình cũng không có khả năng bày ra mặt cười!

Huống chi, bởi vì hắn, tám năm này, nàng đã bị Hoàng Phủ gia chán ghét làm mặt lạnh, nàng không tính sổ ở trên người hắn thì tính ở đâu?

Mím chặt môi cánh hoa, Viên Nhật Sơ cao ngạo nâng lên cằm, đi lên lầu, vừa thấy đến khuôn mặt anh tuấn ngả ngớn của Hoàng Phủ Tỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lạnh hơn vài phần.

Không giống với lạnh lùng của nàng, Hoàng Phủ Tỉ cười đến tuần mỹ phong nhã, con ngươi đen lưu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng của nàng, hình cung trên bờ môi càng sâu.

“Viên cô nương, mời ngồi.” Hắn nhiệt tình tiếp đón.

Viên Nhật Sơ mím môi, cũng không khách khí ngồi vào ghế, khi Hoa Hỉ Nhi đi theo phía sau nàng đang muốn ngồi xuống xem náo nhiệt, Lôi Thiên Kiêu lại kéo nàng.

“Tiểu anh đào, chúng ta cần phải trở về, không nên quấy rầy bọn họ ôn chuyện.” Lôi Thiên Kiêu cười đến ôn hòa, thật cẩn thận che chở bụng hơi gồ lên của nương tử.

“Nha?” Hoa Hỉ Nhi nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên. “Bây giờ còn sớm, trở về làm chi? Không cần! Thiếp muốn lưu lại.”

Nàng còn không có nhìn đến náo nhiệt nha!

Viên Nhật Sơ cũng nhú mày nhìn về phía Lôi Thiên Kiêu. “Không cần, ta cùng hắn cũng không có gì để nói, hai người có thể lưu lại.”

Tuy rằng ánh mắt Hoa Hỉ Nhi xem diễn thực chúng mắt, nhưng là nàng cũng không nghĩ muốn cùng Hoàng Phủ Tỉ một mình ở chung.

“Như thế nào? Nàng sợ ở một mình với ta?” Hoàng Phủ Tỉ nhú mày, con ngươi đen nổi lên một chút trên tức, ngữ mang theo một tia thần nhiên khiêu khích.

“Đúng nha, ta rất sợ.” Viên Nhật Sơ ngoài cười nhưng trong không cười, mắt đẹp trào phúng nhìn hắn. “Ta cũng không nghĩ lại bị thiết kế một lần, chuyện tám năm trước kia cũng đủ làm cho ta ấn tượng khắc sâu.” Nàng nói thật lạnh, vị châm chọc nồng đậm.

“A!” Hoàng Phủ Tỉ nhẹ nhàng cười, lấy quạt bạch ngọc nhẹ nâng cằm của nàng, khuôn mặt anh tuấn đi theo tới gần, thanh âm trầm thấp, phun ra hơi thở nhẹ phẩy hương nàng. “Nàng cũng không thể không thừa nhận, tám năm trước, nàng bởi vì ta mà thu lợi thật to nha!”

Gần sát của hắn làm cho Viên Nhật Sơ cảm giác được hơi thở của hắn, nóng cháy làm cho lòng của nàng không khỏi căng thẳng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không né tránh, thậm chí cao ngạo nhìn hắn.

“Thì sao, ta nghĩ, người thu lợi, cũng không chỉ ta một người.” So sánh lại, hắn mới là người thu lợi thật nhiều đấy!

Hoàng Phủ Tỉ cười đến càng sung sướng, đem mặt của nàng nâng rất cao, khuôn mặt anh tuấn đi theo cúi xuống, mặt hai người gần trong gang tấc, chỉ kém một chút môi hai người dán lên nhau.

“Tám năm không thấy, nàng vẫn là giống như lúc trước làm cho người ta cảm thấy hứng thú.” Giọng hắn thật nhẹ nhàng, môi vì mấp máy như có như không phất qua môi của nàng.

Hắn dựa vào thật sự gần, môi hai người môi cơ hồ mau dán vào nhau, hắn thở ra khí nóng thổi lên mặt của nàng, làm cho nàng cảm nhận được sự xâm lược đang tiềm ẩn ở con người hắn.

Viên Nhật Sơ âm thầm hút một ngụm không khí, cũng không làm ình lùi bước, bởi vì chỉ cần lùi lại nàng liền thua, nam nhân trước mắt sẽ không bỏ qua cơ hội khiêu khích nàng.

Nếu nàng thoát đi, đem hắn đẩy ra, chỉ biết rước đến hắn cuồng tiếu.

Quạt(quạt cường) một hơi, nàng chính là không lùi, mặc ặt hai người ái muội gần sát, mặc cho hơi thở của hai người phất lên mặt lẫn nhau.

Mắt cùng mắt đối diện, nhìn chăm chú vào trong con ngươi đen của nàng hắn nhàn nhạt cười, như là đang nhìn nàng có thể kiên trì bao lâu, bạc môi dựa càng gần, cơ hồ cùng môi của nàng dán tại cùng nhau.

Giống nhau chỉ cần nàng vừa nói ra, hắn có thể ngậm lấy môi nàng, hung tợn hôn lấy nàng.

Viên Nhật Sơ nhếch môi không nói, đôi mắt quạt ngạo(*) cùng hắn nhìn nhau, không lùi bước, giống như ở nói cho hắn, nàng mới không sợ hắn!

(*) quạt cường + lãnh ngạo

Thú vị! Hoàng Phủ Tỉ giơ lên môi, hứng thú nở nụ cười.

Không sao cả, núi không phải của hắn, hắn có thể chủ động. (Câu này ta chả hiểu)

Môi của hắn, cánh môi nhẹ quét qua nàng, giống như muốn ngậm lấy môi nàng, bạc môi hé mở.

Viên Nhật Sơ chấn động, rõ ràng lý trí kêu mình không cần lui, thế nhưng thân thể vừa vặn lại thụt lùi, tay cũng dùng sức đẩy ra hắn.

Đẩy hắn ra, nhìn đến cười trên mặt hắn, nàng không khỏi cắn răng, mắt đẹp vừa tức vừa giận, hung tợn trừng mắt hắn.

Hoàng Phủ Tỉ bị trừng không đến nơi đến chốn, mở ra chiết phiến(quạt), tao nhã phe phẩy, tuấn mi nhẹ khêu, ý cười càng dày đặc.

“Thực đáng tiếc.” Thiếu chút nữa có thể thưởng đến đôi môi ngọt ngào kia.

“Người!” Viên Nhật Sơ tức giận trừng mắt hắn, tức giận đến nắm tay, hận không thể kéo nụ cười chường mắt trên khuôn mặt của hắn.

“Lôi huynh, tuồng diễn này các người cũng xem đủ đi?” Hoàng Phủ Tỉ ôm lấy cười, thản nhiên liếc nhìn hai người ở bên một cái.

Lôi Thiên Kiêu nhún vai cười, lôi kéo Hoa Hỉ Nhi. “Tiểu anh đào, cần phải đi.” Người ta đều mở miệng đuổi người, là nên thức thời thôi.

“Nha? Nhưng là thiếp còn không nhìn đủ nha!” Hoa Hỉ Nhi chính là muốn ngừng xem thế nhưng lại không ngừng được, không hiểu cái gì kêu làm thức thời.

“Đi.” Không để ý nường tử phản đối, Lôi Thiên Kiêu một phen ôm lấy nường, có lẽ hướng hai người cười. “Không quấy rầy.”

“Này! Lôi Thiên Kiêu, thiếp còn chưa nhìn đủ!” Hoa Hỉ Nhi bất mãn đấm ngực phu quân, đá chân, muốn hất buông nường.

“Ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích.” Không để ý nường tử kháng nghị, Lôi Thiên Kiêu bá đạo ôm nường xuống lầu.

Gặp Lôi Thiên Kiêu bọn họ rời khỏi, Viên Nhật Sơ cắn cắn môi, nhìn Hoàng Phủ Tỉ trừng ra khuôn mặt bất lương.

Nàng quyết định thật nhanh, chạy nhanh đứng dậy, “Ta cũng muốn đi.” Lại ngồi đi xuống, ai biết hỗn đản này lại sẽ đối nường làm cái gì?

Thấy nường phải rời khỏi, Hoàng Phủ Tỉ cũng không ngăn cản, bưng lên chén rượu, ở khi nường muốn xuống lầu, thản nhiên phun ra một câu.

“Nàng không nghĩ muốn bắt quái sao? Ta là có bát quái nóng hằm hạp cho nường, nường vừa đi, bạc sẽ biến mất, nường xác định nường muốn như vậy?”

Nghe được lời nói của hắn, Viên Nhật Sơ không khỏi dừng lại cước bộ, trong lòng có điểm do dự.

Rõ ràng biết hắn có mục đích, nường không nên mắc mưu, nhưng là nường lại tò mò bát quái trong miệng của hắn là cái gì.

Nàng không thể kháng cự bát quái sau lưng có khả năng kiếm được ngân lượng.....

Thấy nường chần chờ, Hoàng Phủ Tỉ mỉm cười, tiếp tục bỏ lại càng lời nói.

“Ta lần này đến, nói vậy đã ở trong thành nhắc lên sóng to gió lớn, lấy cá tính bát quái của người trong thành bát, ta nghĩ Hoàng Phủ gia cũng nên nghe thấy tin tức ta trở về, đối với bát quái ở tiếp theo, nường cùng với đau khổ đuổi theo điều tra, hỏi tin tức của những người khác, chỉ bằng chính mình ra trận không phải đáng tin cậy hơn sao?”

Viên Nhật Sơ quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tỉ, mày đẹp nhíu lại, thấy bộ dáng thảnh thơi của hắn, con người đen yên lặng nhìn nường, như là chắc chắn nường nhất định sẽ nhận lời.

Nàng không hiểu, hắn vì sao phải làm như vậy?

“Người hận Hoàng Phủ gia?” Nàng hỏi, nghĩ đến truyền lưu bát quái, hắn ở Hoàng Phủ gia tựa hồ quá không tốt, là vì hận, mới muốn đem nường đầu với Hoàng Phủ gia đi?

Uống ngụm rượu, Hoàng Phủ Tỉ thản nhiên mỉm cười, “Không, ta không hận.”

Viên Nhật Sơ hoài nghi nhìn hắn. “Nếu không hận, người vì sao trở về? Nhưng lại cấp cho ta bát quái của Hoàng Phủ gia, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Thường thức lấy chiết phiến trong tay, Hoàng Phủ Tỉ ngả gối nhìn nường, môi cười thủy chung chưa giảm. “Vấn đề về đáp án, nếu hiện tại nói cho nường nghe, sẽ chơi không vui” Hắn đánh bí hiểm, không cho nường giải đáp. “Như thế nào? Nường muốn chơi với ta sao?”

Viên Nhật Sơ nheo lại mắt, biết rõ là cạm bẫy, lại chịu không nổi dụ hoặc, trầm tư một chút, chỉ phải cắn răng bước đi vào.

“Như thế nào chơi? Nhờ cậy phúc của người, Hoàng Phủ gia hận ta tận xương, ta không nghĩ mình sẽ có khả năng tiếp cận Hoàng Phủ gia.”

“Lấy thân phận nương tử của ta, nàng có thể đi vào Hoàng Phủ gia.” Hoàng Phủ Tử nói được vân đạm phong khinh, giống như lời nói của hắn rất bình thường vậy.

“Hả?” Viên Nhật Sơ lập tức trừng lớn mắt đẹp, kinh ngạc nhìn mắt hắn. “Nương tử? Người đang đùa giỡn cái gì?”

“Ta sẽ mở loại vui đùa nhàm chán với nàng sao?” Hoàng Phủ Tử nhún mày, thưởng thức biểu tình kinh ngạc khó có được của nàng.

Viên Nhật Sơ trừng mắt hắn, thấy hắn thật sự không có chút ý định muốn đùa giỡn, một hồi lâu mới mở miệng. “Hoàng Phủ Tử, mỗi người đều biết nói năm đó là do ta, người mới có thể rời đi, hơn nữa người tám năm nay không chút tin tức, ngày đầu tiên mới trở về, ta biến thành nương tử của người, loại lời nói dối này ai sẽ tin?” hắn nghĩ người khác là ngu ngốc sao?

“Năm đó nàng chính là cái tiểu cô nương, trăm ngàn lần không nghĩ tới một chút bất quá lại sẽ làm hại ta rời đi, vì thế nàng khổ sở lại chột dạ, trần trọc muốn biết đến tin tức của ta, cùng ta liên hệ với nhau, ta cũng không so đo với nàng, hai người bắt đầu lên lui tới, ai ngờ tình chính vì vậy mà sinh, vì thế đôi ta tư đính cả đời, sớm thành thân, nàng quyết định đem cả đời của nàng bồi cho ta, vì chuyện năm đó chuộc tội.”

Nói xong, Hoàng Phủ Tử dừng một chút, nhìn biểu tình kinh ngạc của Viên Nhật Sơ, đối nàng ngả ngón trong nháy mắt, “Như thế nào, câu chuyện này không tẻ đi? Đủ lãng mạn không?”

Viên Nhật Sơ sớm nghe đến mắt choáng váng, “Loại sự tình này..... Không có người sẽ tin.....” Nàng muốn phản bác, nhưng là thanh âm cũng rất mỏng manh.

“Phải không?” Hoàng Phủ Tử nhìn nàng, bên môi cười tự tin lại cuồng vọng. “Nàng xác định người trong thành sẽ không tin?”

Sẽ! Bọn họ sẽ tin, nhưng lại sẽ tranh cãi về bất quá này, một truyền mười, mười truyền trăm, đều tự tưởng tượng càng phong phú hơn, sau đó đồn đại lẫn nhau.

Bởi vì, người nào mà không có lòng hiếu kỳ cùng tò mò, đó cũng là phương diện khiến người ta mê mẩn.

Viên Nhật Sơ có điểm không cam lòng nhìn nam nhân trước mắt, xem bộ dáng hắn tự tin, một bộ dáng nàng chắc chắn nhất định sẽ nhận lời.

Nam nhân này ngay từ đầu liền thiết kế cạm bẫy thật hoàn hảo, rồi chờ nàng tiến vào!

Nhưng cố tình, nàng chính là không thể cự tuyệt, người ta nói lòng hiếu kỳ giết chết một con mèo, hôm nay, nàng chính là con mèo kia.....

“Được, ta đáp ứng.” Nếu không cam nguyện(*), nhưng nàng vẫn là chịu bắt buộc bởi hắn.

(*) cam tâm + tình nguyện.

“Tốt lắm.” Biết nàng nhất định sẽ nhận, Hoàng Phủ Tử cười đến đắc ý, đứng dậy đi hướng nàng, ngả ngón vỗ về mặt của nàng. “Nương tử, về sau thỉnh chỉ giáo nhiều.”

Hắn một bên nói nhỏ, một bên lấy ngón tay qua lại vỗ về hai má trắng nõn của nàng, cảm xúc trơn trượt nuốt nà làm cho con người đen xẹt qua một chút hào quang.

Viên Nhật Sơ lấy tay hắn ra, mắt đẹp trừng mắt hắn, cảm thấy sắc mặt hắn đắc ý rất là chói mắt, nhin không được muốn mở miệng đâm hắn.

“Người là muốn lấy đến tài sản Hoàng Phủ gia sao? Nếu là trong lời nói, người chỉ sợ danh bất chính, ngôn không thuận đi? Năm đó bà đỡ giúp người nương đỡ đẻ, là chính tai nghe được đối thoại của phụ mẫu người” nàng dự tính khiêu khích hắn, chờ mặt hắn biến sắc.

Ai ngờ hắn lại nở nụ cười, tay ôm eo của nàng.

“Người làm cái gì?” Viên Nhật Sơ cả kinh, vội vàng muốn đẩy hắn ra.

Không nhìn giấy dựa của nàng, hấn bá đạo đem nàng kéo vào trong lòng, khuôn mặt anh tuần đi theo đám hướng nàng.

“Hoàng Phủ Tử, người muốn làm vậy?” Viên Nhật Sơ trừng lớn mắt, làm khuôn mặt anh tuần gần sát, bạc môi kia giống như muốn dán lên môi của nàng, nàng không khỏi lập tức nhắm mắt lại.

Hơi thở nóng rực đảo qua môi của nàng, ngược lại dờ về tai của nàng, thanh âm trầm thấp dễ nghe ả ả ngâm lấy ý cười, ở bên tai nàng nhẹ nói. “Nương tử, khi trò chơi mới bắt đầu, trước cho nàng cái ngon ngọt! Bà mẹ đỡ đẻ năm đó, đã sớm bị ta thu mua.”

Cái gì?!

Viên Nhật Sơ mở mắt ra, còn không kịp nói chuyện, môi ẩm áp ở trước miệng của nàng không khách khí đi đến, bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng bồng bồng người kia.....

3. Chương 3

Viên Nhật Sơ sanh mắt to, ngây ngốc trừng mắt khuôn mặt anh tuần cơ hồ dán trên mặt nàng —

Môi của nàng bị Hoàng Phủ Tử hôn lấy, lưỡi dài trơn trượt của hấn sớm tham nhập đàn khẩu, khe liếm qua khoang miệng ướt át. Thấy nàng ngốc ra, Hoàng Phủ Tử cũng không khách khí, đầu lưỡi lửa nóng bá đạo trượt tiến cái miệng nhỏ nhắn, nhắm nháp vị ngọt của nàng.

Như hấn suy nghĩ, nàng thực ngọt, tốt đẹp làm cho hấn lần nữa khe liếm, đảo qua hàm răng khéo léo, mút lấy dinh dưỡng hồng nhạt quần mút lấy, làm cho hơi thở nàng biến mềm.

“Ừm.....” Cảm giác mau thở không nổi làm cho Viên Nhật Sơ trong kinh ngạc hoàn hồn, “Không..... Ừm.....” Nàng chạy nhanh giấy dựa, muốn tách rời khỏi miệng của hấn.

Nhưng hấn lại đem nàng đặt ở trên bàn, đem tay nàng áp chế ở sau người, miệng lưỡi cuồng tứ hút lưỡi của nàng, cướp lấy hơi thở của nàng.

Viên Nhật Sơ trừng mắt hấn, đầu lưỡi liềm mình né tránh, mắt thấy tránh không ra, muốn dùng đỉnh lưỡi đưa hấn đẩy dời đi, thân thể cũng đi theo giấy dựa mà vận vẹo.

Nhưng nàng lại không phát hiện, thân thể hai người gắt gao dán sát, chặt chẽ không một tia khe hở, vận vẹo của nàng chính là làm cho chính mình cọ sát hấn, hai luồng ngực nhũ no đủ ở trong ngực của hấn áp đẩy, theo giấy dựa của nàng thẳng đập ngực của hấn.

Con người đen thâm trầm cùng nàng nhìn nhau, giấy dựa cùng giận dữ của nàng, càng khiến cho hấn hứng thú, nhất là vận vẹo của nàng, làm cho hạ phúc của hấn đẩy lên một chút hỏa điểm.

Hấn cuốn lấy phần lưỡi đang chống đẩy của nàng, ở khi đầu lưỡi nàng nghĩ đẩy hấn ra, hấn lại phản cuốn lấy nàng, dùng sức liếm mút, hút lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ, hạ thân cũng kề sát nàng, nóng rực nhanh ao ở chỗ bụng dưới của nàng, lửa nóng làm cho người ta không dám bỏ qua.

Mắt Viên Nhật Sơ trừng lớn hơn nữa, trong mắt đẹp có lửa giận thiêu đốt, cho dù không hiểu việc đời, cũng biết để ở chỗ dưới bụng nàng là cái gì. =]]

Hồn trưởng sắc phôi này!

Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn giết chết nam nhân trước mắt, vừa vận thể lại bị khống chế, hoàn toàn không thể động đậy, liền ngay cả hơi thở cũng dồn dập không dừng, tất cả mùi trong miệng mũi đều thuộc loại mùi của hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng biến đỏ hồng, bởi vì lửa giận, cũng bởi vì miệng lưỡi của hấn xâm lược, quần mút môi của nàng, làm cho nàng sắp không thể hô hấp.....

Viên Nhật Sơ vừa tức vừa giận, hơi thở vì kích động mà càng thấy dồn dập, dưới sự phẫn nộ, nàng tức giận đến há mồm muốn cắn đứt lưỡi của hắn.

Ai ngờ động tác của hắn nhanh hơn, dẫn đầu dùng sức cắn môi dưới của nàng —

“A!” Viên Nhật Sơ ăn đau đến thấp kêu.

Hắn buông ra môi của nàng, đầu lưỡi khê liếm qua môi dưới bị hắn cắn nát.

“Người.....” Viên Nhật Sơ không thể tin tưởng mắt hắn, “Người cắn ta?”

Hỗn đản này, hôn nàng còn chưa đủ, thế nhưng còn cắn nàng?

Hoàng Phủ Tử nhún vai, khuôn mặt anh tuấn cười đến phóng đảng lại mê người. “Ai kêu nàng muốn cắn ta?” Hắn chính là tiên hạ thủ vi cường.(*).

(*) ra tay trước là dành được lợi thế.

“Người.....” Viên Nhật Sơ là lần đầu tiên giận đến nói không ra lời, chỉ có thể tức giận trừng mắt hắn, quen bình tĩnh như nàng khi đối mặt với hắn toàn bộ mất tích.

“Ừ? Rất đau sao?” Hoàng Phủ Tử nhíu mày, con ngươi đen xẹt qua một chút tà tứ. “Ta đây giúp nàng liếm một chút là tốt lắm!”

Nói xong, hắn cúi đầu, lại muốn ngậm lấy cái môi dưới sẫm sừng đỏ tươi bị hắn hôn lại cắn.

Viên Nhật Sơ kinh sợ, chạy nhanh đẩy Hoàng Phủ Tử ra, cách hắn rất xa. “Cút ngay! Không cho phép người gặp mặt ta.” Nàng trừng mắt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ cảnh giác.

Thấy nàng tránh né, Hoàng Phủ Tử đáng tiếc nhún nhún vai, ưu nhàn ngồi vào ghế, ung dung nhìn nàng.

“Được rồi! Không chạm vào thì không chạm vào.” Dù sao còn nhiều thời gian, hiện tại thực đem nàng chọc giận, làm cho nàng chạy mất cũng không tốt.

Viên Nhật Sơ kinh nghi(*) nhìn Hoàng Phủ Tử, phản ứng của hắn làm cho nàng ngẩn ra.

(*) kinh sợ + nghi ngờ.

Nguyên tưởng rằng hắn sẽ lại bắt nàng, không để ý phản kháng của nàng, lại hôn nàng, không nghĩ tới hắn lại ngồi vào ghế, thần sắc tự nhiên rót rượu đến uống.

Không lường được phản ứng của hắn, ngược lại làm cho nàng không biết phải làm sao, không biết nên đối phó hắn như thế nào.

Nam nhân này, nhất cử nhất động đều ngoài ý liệu của nàng, làm cho người ta đoán không ra hắn muốn làm gì, mà nàng chỉ có thể ngây ngốc bị hắn đùa giỡn như chong chóng.

Không được! Nàng phải tỉnh táo lại.....

Viên Nhật Sơ hít sâu, theo bản năng mím môi, kết quả lại đụng tới miệng vết thương ở môi dưới, làm cho nàng nghĩ đến cái hôn vừa rồi, nổi lòng lại nổi lên dao động.

Liền ngay cả trong lúc hôn, tất cả cũng lưu lại mùi của hắn.....

Ngực nhịn không được một trận rung động, nàng vội vã áp chế, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại. Chỉ có bình tĩnh, nàng mới có thể đối phó hắn, bằng không vẫn thua hắn, loại cảm giác này thực sự rất đáng chết.

“Muốn uống rượu sao?” Hoàng Phủ Tử giúp nàng đổ chén rượu, ý bảo nàng ngồi xuống, trong ánh mắt có ý cười thần nhiên, như là đang nhìn nàng có dám hay không.

Viên Nhật Sơ thở sâu, không cho chính mình chịu khiêu khích của hắn, lập tức làm cho chính mình tỉnh táo lại, tao nhã ngồi xuống, nâng chén rượu lên nhẹ nhấp một ngụm. “Người vừa mới nói bà mụ đỡ để cũng bị người thu mua, cho nên lời nói của bà đỡ là giả?” mắt đẹp khôn khéo nhanh theo dõi hắn.

Đối với bộ dáng nàng lập tức tỉnh táo lại, con người đen xẹt qua một tia tán thưởng, Hoàng Phủ Tử cười khê hỏi lại: “Nàng nói đâu?”

Viên Nhật Sơ nheo lại mắt nhìn nam nhân trước mắt, thực tại đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì. Nếu lời nói của bà mụ đỡ để là giả, vậy hắn vì sao phải làm như vậy?

Hắn như là một đoàn mê, làm cho người ta nhìn không thấu, lại tò mò, không thể phủ nhận, tất cả lòng hiếu kỳ của nàng đều bị hắn gợi lên.

Nhưng nàng biết, nam nhân trước mắt này sẽ không dễ dàng nói cho nàng đáp án, biểu tình trên mặt hắn nói cho nàng biết: nếu muốn biết hết thấy, liền chính mình tìm kiếm.

“Người nếu muốn Hoàng Phủ gia, lấy năng lực của người tuyệt đối có thể lấy đến!”

Hắn nhìn như phóng đảng không kềm chế được, nhưng nếu thật sự xem nhẹ hắn, đến lúc đó người xem thường hắn thật sự sẽ bị hắn nuốt vào bụng!

Hoàng Phủ Tử cười khê, một tay duỗi ra dựng trên má phải, con người đen ngả ngón đối nàng nhẹ chộp. “Nhật Sơ, nàng thực sự xem trọng ta.”

Thấy hắn lấy thái độ tản mạn ứng phó nàng, Viên Nhật Sơ trừng mắt hắn, biết hắn hạ quyết tâm muốn giả ngu, cũng không truy vấn.

Không sao cả, hắn là mê, nàng liền nhất nhất đem bí ẩn cởi bỏ, lại biến thành bát quái phát đi ra ngoài, cho hắn biết lợi hại của nàng!

Một ngụm đem rượu uống hết, Viên Nhật Sơ buông chén rượu, tuy rằng hạ quyết tâm không hỏi, lại vẫn là nhịn không được hỏi ra một câu. “Sau khi rời đi Hoan Hỉ thành, vài năm này người đi đâu?”

Tuy rằng thấy bộ dáng hắn hiện tại khẳng định sống không tệ, nhưng năm đó hắn rời đi dù sao chính là danh thiếu niên(*), đâu có thể nào không có chịu khổ?

(*) nổi tiếng.

Biết rõ không phải lỗi của nàng, nàng chính là bị thiết kế, nhưng nàng cũng cảm thấy áy náy, dù sao năm đó nàng quả thật cũng là gặp lợi mù mắt.

Đáng giận! Nàng không có việc gì đối với loại xấu xa này cảm thấy áy náy?

Hoàng Phủ Tử bị hỏi như vậy, mâu quang trốn tránh, bạc môi ửng ửng gợi lên một chút đùa cợt, như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng.

Viên Nhật Sơ không khỏi ảo não đỏ mặt trừng mắt hắn. “Không nói thì thôi!” Dù sao nàng cũng không trông cậy vào hắn sẽ trả lời cho nàng.

“Ừ..... Ta quả thật là ăn không ít khổ, còn có bữa ăn không no, thiếu chút nữa đói chết ở đầu đường.” Hoàng Phủ Tử trả lời, khuôn mặt anh tuấn lại ửng ửng tươi cười không đứng đắn.

“Phải không?” Vẻ mặt của hắn làm cho Viên Nhật Sơ thực hoài nghi, nhưng lại bởi vì lời nói của hắn làm cho lòng nàng càng thêm áy náy.

Thấy nàng muốn tin lại không dám tin, ánh mắt lại ửng ửng mang theo áy náy, bộ dáng đáng yêu chọc cho Hoàng Phủ Tử nhịn không được nở nụ cười.

“Nàng cảm thấy ta năm đó đã thiết kế hết thấy, lại có thể cho cuộc sống chính mình trải qua thậm tệ như vậy sao?” Hắn là người tự bạc đãi chính mình như vậy sao?

“Người.....” Biết chính mình lại bị đùa giỡn, Viên Nhật Sơ tức giận đến đứng lên. “Hoàng Phủ Tử, người đi chết đi!” Bỏ lại câu này, nàng xoay người muốn đi.

Đáng giận, đầu óc nàng nhất định là có vấn đề mới có thể đối với hỗn đản này cảm thấy áy náy!

“Đợi chút!” Thấy nàng thực giận, Hoàng Phủ Tử giữ chặt nàng, tay dùng sức, đem nàng kéo hướng chính mình, khóa tiến trong lòng.

“Người làm cái gì? Buông!” Viên Nhật Sơ tức giận đến giãy dụa, dùng sức muốn tránh thoát kiềm chế của Hoàng Phủ Tỉ, thoát ly ôm ấp của hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Hoàng Phủ Tỉ gắt gao khóa lấy nàng, làm cho nàng ngồi ở trên đùi chính mình, nhưng nàng vẫn vờ vạy, viên móng cạo ở hạ phúc của hắn, con người đen thâm lại, hiện lên ánh lửa nhỏ. “Nàng lại động, ta ngay tại này muốn nàng.”

Thanh âm của hắn biến ách, mới vừa rồi hôn nhau đã sớm dẫn động dục hỏa của hắn, hắn thật vất vả mới khắc chế xuống dưới, nhưng nếu nàng lại lộn xộn, hắn cũng không dám cam đoan.

Cảnh cáo của hắn làm cho thân thể Viên Nhật Sơ cứng đờ, cũng nhận thấy được móng dưới nóng rực, xấu hổ ảo não trừng mắt hắn. “Vậy người buông ta ra!”

“Sau đó cho nàng đi sao?” Hoàng Phủ Tỉ nhú mày xem nàng, ngón tay khẽ vuốt quá của nàng mặt. “Đừng quên, nàng vừa mới đáp ứng ta, muốn cùng ta cùng nhau về Hoàng Phủ gia.”

“Vậy chuyện này với chuyện người ăn ta đậu hủ thì giải thích ra sao?” Viên Nhật Sơ hừ lạnh.

“Nàng đã quên thân phận nàng muốn nguy trang sao? Nương tử.” Hoàng Phủ Tỉ nhắc nhở nàng.

“Làm bộ thành người nương tử không có nghĩa là cũng bị người sở sàng, buông!” Viên Nhật Sơ gầm nhẹ. Chết tiệt! Thân thể hai người dán với nhau gần như vậy, làm cho nàng không thể bình tĩnh tự hỏi.

“Đừng tức giận, đừng tức giận.” Hoàng Phủ Tỉ giúp nàng vỗ vỗ ngực, “Giận dữ như vậy, sẽ thương tâm lại thương thân, tướng công nàng là ta sẽ rất đau lòng”

“Người.....” Viên Nhật Sơ trừng mắt tay Hoàng Phủ Tỉ, tức giận đến giọng the thé: “Hoàng Phủ Tỉ, tay người đụng vào đâu!”

“Ừ?” Hoàng Phủ Tỉ nhìn tay chính mình, sau đó cách quần áo cầm một cái no đủ, gật gật đầu. “Ừ..... Một tay không cách nào nắm giữ, không tệ.”

“Hoàng, Phủ, Tỉ” Oanh một tiếng, lý trí hoàn toàn bay mất, Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn dùng tay thưởng cho Hoàng Phủ Tỉ một cái tát.

Hoàng Phủ Tỉ không tránh, ở bàn tay sắp đổ xuống, hắn phun ra một câu. “Nàng nghe qua Liên Vân mục trường?”

Gi? Viên Nhật Sơ dừng lại động tác, tay cách khuôn mặt anh tuấn chỉ có một thước, phản ứng không kịp, ngây ngốc nhìn hắn.

Liên Vân mục trường.....

Tư liệu trong đầu lập tức chạy đến Liên Vân mục trường ở tám năm về trước đột nhiên xuất hiện ở phương Bắc, chuyên môn đào tạo tuần mã, ngựa đào tạo đi ra thậm chí không thua kém Hãn Long quốc tuần mã. (Hãn Huyết bảo mã hay nói trong tiểu thuyết or truyền hình)

Triều đình hàng năm lấy vạn lượng mua ngựa đào tạo từ Liên Văn mục trường, làm cho Liên Văn mục trường vốn dĩ vô danh nháy mắt biến thành thiên hạ đệ nhất mục trường.

Mà trừ bỏ đào tạo tuần mã ta, Liên Văn mục trường cũng khai phá thương đội, cùng các quốc gia giao dịch, nhập khẩu các loại dị bảo cổ quái quý hiếm, lại từ đó chào hàng, kiếm được rất nhiều tiền.

Ngắn ngủn trong mấy năm, Liên Văn mục trường nghiễm nhiên đứng đầu mục trường ở phương Bắc, nhưng chủ nhân Liên Văn mục trường cũng rất thần bí, mặc kệ nàng như thế nào đều tra cũng không đều tra ra....

Đợi chút! Liên Văn mục trường tám năm trước xuất hiện.....

Viên Nhật Sơ chậm rãi sanh mắt to, kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Tỉ.

“Đúng vậy, chủ nhân Liên Văn mục trường chính là ta.” Hoàng Phủ Tỉ lần đầu trả lời nghi hoặc của Viên Nhật Sơ.

“Sao, làm sao có thể.....” Viên Nhật Sơ thấp giọng, nếu hắn có được Liên Vân mục trường, như vậy hắn trở về Hoàng Phủ gia làm cái gì? Hoàng Phủ gia tài phú căn bản không sánh bằng Liên Vân mục trường một phần nha!

Đang muốn mở miệng hỏi, một trận tiếng bước chân rầm rập theo cầu thang truyền đến.

Chỉ chốc lát sau, một gã nam nhân kích động chạy lên lầu, nhìn đến Hoàng Phủ Tử lập tức vui mừng rống to: “Thiếu gia! Thật là người đã trở lại!”

Nhìn đến người tới, Hoàng Phủ Tử mỉm cười. “A Toàn, đã lâu không thấy.”

“Thiếu gia!” A Toàn kích động khóc. “Người đã trở lại..... Thật tốt quá! Ta nghe người trong thành nói, còn chưa tin đâu! Đúng rồi, lão gia cùng phu nhân bọn họ cũng đều nghe qua tin tức này, phải ta lại đây nhìn xem có phải hay không là thật sự, thiếu gia, lão gia bọn họ đều đang ở nhà chờ người đó!”

“Phụ thân đạo gần đây sống tốt không?” Hoàng Phủ Tử nhẹ hỏi.

“Tốt! Tốt lắm!” A Toàn chạy nhanh gạt đầu. “Nhưng mà lão gia rất nhớ người, thiếu gia, chúng ta mau trở về..... Ách, nữ nhân họ Viên này như thế nào cùng thiếu gia ở chung một chỗ?”

A toàn thể này mới chú ý tới Viên Nhật Sơ, hơn nữa nàng còn ngồi ở trên đùi thiếu gia, này.....

Nghe được A Toàn xưng hô, Hoàng Phủ Tử nhin không được nở nụ cười. “A Toàn, ta với người giới thiệu, nữ nhân họ Viên này chính là phu nhân của thiếu gia nhà người chính là ta”

“Nha?” Nghe được lời nói của Hoàng Phủ Tử, A Toàn ngốc lăng ra.

Không chỉ là A Toàn, ngay cả người tránh ở cầu thang phía dưới cũng nghe đến ngây ngẩn cả người.

Mà Hoàng Phủ Tử như là ngại còn chưa đủ náo nhiệt mà nâng lên cằm nhỏ của Viên Nhật Sơ, vô cùng thân thiết nhìn nàng. “Nương tử, ngoan, chúng ta phải về nhà.” Nói xong, hắn ôm lấy nàng.

“Hoàng Phủ Tử, người làm cái gì?” Viên Nhật Sơ kinh hô, vội vàng muốn giãy dụa.

“Hừ..... Tất cả mọi người đang nhìn đó!” Hắn ở bên tai nàng nói nhỏ, “Đừng quên, nàng đáp ứng muốn chơi với ta, nương tử.” Hắn cố ý tăng thêm hai chữ cuối cùng.

“Ta..... Người.....” Viên Nhật Sơ trừng mắt Hoàng Phủ Tử, thấy đắc ý trong mắt hắn, biết hắn là cố ý, nàng thở sâu, gờ lên một chút cười, tay quần lấy gáy của hắn, yêu kiều chính mình dựa vào người hắn. “Được, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Nàng nói ngọt, lại tự nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí thanh âm nhỏ nhẹ ở bên tai Hoàng Phủ Tử nói: “Hoàng Phủ Tử, có một ngày ta nhất định sẽ đem người chặt ra cho chó ăn!”

Nghe xong lời của nàng, Hoàng Phủ Tử cất tiếng cười to. “Ta sẽ chờ mong một ngày này.”

Hắn cười hưởng ứng khiêu khích của nàng, sau đó ở nàng kinh sợ nhìn chăm chăm hắn, hôn lấy môi của nàng.

Nữ nhân này, thú vị đến làm cho hắn yêu thích không buông tay nha!

Hỗn đản này, dám ở trước mặt mọi người hôn nàng!

Viên Nhật Sơ tức giận đến muốn cắn chết hỗn trướng vương bát đản Hoàng Phủ Tử, nhưng nàng căn bản tìm không thấy cơ hội, trước mắt bao người, nàng chỉ phải giả bộ thẹn thùng mà thôi.

Gặp bộ dáng Hoàng Phủ Tử đắc ý, nàng liền tức giận đến nghiêng răng lợi, nhưng nàng hoàn toàn không thể hành động, bởi vì A Toàn ở một bên vẫn nhìn nàng.

A Toàn này, là trung phó của Hoàng Phủ Tử nha!

Theo Hoàng Phủ Tử rời đi Hoan Hỉ thành, A Toàn nhìn đến nàng hoàn toàn không hoà nhã sắc, chỉ kém không đối nàng nhổ ra nước miếng mà thôi.

Đương nhiên, đối nàng không hoà nhã sắc không chỉ có A Toàn một người, chỉ cần là người của Hoàng Phủ gia, bọn họ đều như vậy.

Đứng ở trước Hoàng Phủ phủ, cước bộ Viên Nhật Sơ có điểm chần chờ. Nàng có thể hay không chết ở bên trong, không thể đi ra được nữa?

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng.” Hoàng Phủ Tỉ ôm thắt lưng của nàng, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Tuyệt đối sẽ làm cho nàng có mệnh bước ra Hoàng Phủ gia.”

Viên Nhật Sơ tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Tỉ một cái, dùng sức nhéo tay hắn một phen, “Nói chuyện xin cứ nói, không cần sờ loạn!” =]]

Không để tâm đau trên tay, Hoàng Phủ Tỉ đem nàng ôm càng chặt, khuôn mặt anh tuần cười đến mê người. “Ta sợ nàng lâm trận lùi bước nha!” Nói xong, tay hắn theo thắt lưng thon thả chậm rãi hướng lên trên mà đi.

Viên Nhật Sơ chạy nhanh bắt lấy tay hắn. “Hoàng Phủ Tỉ, đem tay ngươi buông ra cho ta!” Nàng tức giận đến hất tay hắn ra, hung tợn trừng hắn một cái, dẫn đầu tiến vào đại môn.

Hoàng Phủ Tỉ khẽ cười một tiếng, phe phẩy quạt, tự nhiên theo ở phía sau nàng.

Dọc theo đường đi, nhìn đến nàng bước vào Hoàng Phủ gia, toàn thể gia nhân kinh ngạc mở to mắt, như là không thể tin được nàng sẽ vào cửa.

Mà vừa đến đại sảnh, người trong đại sảnh vừa thấy đến nàng, cũng toàn trừng lớn mắt.

“Viên Nhật Sơ, ngươi tới này làm cái gì?” Hoàng Phủ Hiên nhíu mày, trên mặt tuần tú nhả nhận có chút chán ghét không thể nào che giấu.

“Đại ca, là đệ để cho nàng vào.” Đi theo phía sau là Hoàng Phủ Tỉ cũng đã bước vào đại sảnh, đối với huynh trưởng đã lâu không gặp mỉm cười.

“Tỉ, thật là đệ!” Hoàng Phủ Hiên vừa mừng vừa sợ, nhưng thần sắc lại mang theo một tia phức tạp.

Thiếu phụ xinh đẹp ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Hiên cũng kích động đứng lên, vẻ mặt kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng), hốc mắt ửng đỏ, phiếm lệ quang. “Tỉ ca ca, huynh thật sự đã trở lại.....”

“Đại tẩu, đã lâu không gặp.” Hoàng Phủ Tỉ đối thiếu phụ cười nhẹ, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang mặt hai người khác. “Phụ thân, đại nương, nhi tử đã trở về.”

Hoàng Phủ phu nhân vẻ mặt lãnh đạm, mà Hoàng Phủ lão gia kích động nhìn Hoàng Phủ Tỉ, khó thở mắng: “Con, đứa nhỏ này, nói đi là đi, vừa đi chính là tám năm, ngay cả phong thư cũng không có, là muốn tức chết Lão Tử ta sao?”

Hoàng Phủ Tỉ cười đến vô tội. “Phụ thân, thân thể phụ thân cường tráng mạnh khỏe, theo nhi tử thấy, phụ thân sống đến tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề, nhi tử nghĩ tức chết phụ thân chỉ sợ là rất khó?”

“Tỉ, đệ như thế nào cùng phụ thân nói chuyện như vậy?” Hoàng Phủ Hiên nhíu mày.

“Không sao cả.” tay Hoàng Phủ lão gia ngăn lại, một đôi mắt vẫn đang trừng mắt tiểu nhi tử. “Con nha, nói chuyện vẫn là như xưa, không lớn không nhỏ.”

Nói là nói như vậy, ngữ khí của hắn cũng không có một chút trách cứ.

“Phụ thân không phải thích nhi tử nói chuyện cùng phụ thân như vậy sao?” Hoàng Phủ Tỉ cười đến thực không đứng đắn, thậm chí ngả ngón đối lão phụ thân nháy mắt.

“Con, tiểu tử này!” Hoàng Phủ lão gia nhin không được nở nụ cười, cũng chỉ có tiểu nhi tử này, mới có thể đem ông chọc đến cười to như vậy.

Viên Nhật Sơ ở một bên im lặng quan sát hết thấy, nàng phát hiện khi Hoàng Phủ lão gia nở nụ cười, vẻ mặt Hoàng Phủ phu nhân lạnh hơn, mà biểu tình của Hoàng Phủ Hiên càng cô đơn, về phần Hoàng Phủ Hiên phu nhân..... Nàng nhớ rõ kêu Đường Vân Vân đi? Theo Hoàng Phủ Tỉ vừa vào cửa sau, ánh mắt cũng không dời đi Hoàng Phủ Tỉ, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Tỉ..... Tuyệt không giống đại tẩu xem tiểu thúc!

“Đúng rồi, con vì sao lại cho nữ nhân họ Viên này tiến vào đây?” Hoàng Phủ lão gia nhìn về phía Viên Nhật Sơ, ý cười trên mặt lập tức thu hồi, thay bằng tầm mắt hờn giận.

“Phụ thân, ta thú nàng.” Hoàng Phủ Tử cười ôm Viên Nhật Sơ. “Nhật Sơ, đến, kêu phụ mẫu, còn có đại ca đại tẩu.”

“Cái gì? Con thú nàng?!” Hoàng Phủ lão gia sợ hãi rống, không dám tin nhìn con. “Tử nhi, con chẳng lẽ không biết năm đó chính là nàng hại con phải rời đi sao?”

“Phụ thân, nhi tử đương nhiên biết.” Hoàng Phủ Tử cười đến vô vị.

Hoàng Phủ lão gia nhú mày, đang muốn mở miệng, Hoàng Phủ phu nhân ở một bên lại nói. “Hừ! Lão gia, ông nhìn xem nhi tử này của ông, biến mất tám năm còn chưa tính, lại còn thú lại nữ nhân không đứng đắn này về đây, là muốn bại hoại gia phong của Hoàng Phủ gia chúng ta sao? Hay là chê người ngoài chê cười còn chưa đủ?”

4. Chương 4

Lời Hoàng Phủ phu nhân vừa nói ra, không khí nhất thời cứng đờ.

“Phu nhân!” Hoàng Phủ lão gia không hề giận nhìn về phía nương tử.

“Ta chẳng lẽ nói không đúng sự thật sao?” Hoàng Phủ phu nhân hừ lạnh, “Cũng không giấu lại, chính là bởi vì nữ nhân này, mới có thể làm cho Hoàng Phủ gia chúng ta bị người ngoài chê cười, bây giờ còn đem nàng thú về đây, hừ! Đây là đứa con tốt mà ông nói sao!”

“Đủ!” Hoàng Phủ lão gia phát giận, “Tử nhi mới quay về, bà không nên tìm hấn phiền toái!”

“Ta nào có tìm hấn phiền toái?” Hoàng Phủ phu nhân rống giận. “Ta nói là lời nói thật, ở trong mắt trong lòng ông chỉ có Tử nhi của ông, vậy ông đem Hiền nhi của chúng ta đặt ở đâu?”

“Nương, người không cần cùng phụ thân âm ỹ.” Hoàng Phủ Hiền chạy nhanh tiến lên khuyên.

“Phụ thân, đại nương nói đúng, việc này quả thật nhi tử có sai.” Hoàng Phủ Tử cười cười, “Nhưng mà Nhật Sơ năm đó chính là cái tiểu cô nương mười hai tuổi, nàng cũng là vì sinh kế; Hơn nữa năm đó nhi tử sẽ rời đi, nàng căn bản không hiểu rõ tình hình. Sau lại nàng tới tìm nhi tử xin lỗi, chúng con âm thầm lui tới vài năm, nhi tử đối nàng động tâm, liền thú nàng làm vợ.”

Hoàng Phủ Tử nói xong, sau đó nhẹ bóp eo của Viên Nhật Sơ một cái.

Viên Nhật Sơ cong lên khuỷu tay, ám dùng sức đụng phải bụng của hắn, có điểm không cam lòng nguyện gọi lên áy náy cười, đối Hoàng Phủ lão gia nói: “Năm đó chuyện của con thật sự thực có lỗi, năm đó nhà của con nghèo, không có cách nào, chỉ phải dựa vào loại phương pháp này kiếm tiền, lại không nghĩ rằng sẽ phát triển đến như vậy, thực xin lỗi, mời các người tha thứ cho con.”

Hoàng Phủ lão gia nhìn Viên Nhật Sơ một cái, lại nhìn về phía Hoàng Phủ Tử, mắt sắc bén hơi hơi nhú lại. “Tử nhi, các con thành thân đã bao lâu?”

“Ước chừng một năm, xin lỗi, vẫn không thông báo cho các người một tiếng, nhi tử vẫn không biết nên như thế nào trở về, là Nhật Sơ bức nhi tử, nhi tử mới dám bước vào trong thành.” Đối với ánh mắt phụ thân xem kỹ, Hoàng Phủ Tử cười đến tự nhiên, ngữ điệu cũng thực tự nhiên.

“Phải không?” Hoàng Phủ lão gia nheo mắt, không hề nói thêm cái gì. “Được rồi, phụ thân hiểu được, con vừa trở về thành, trước nghỉ ngơi một chút đi! Đến bữa tối, chúng ta mới hảo hảo tâm sự.”

“Cái gì? Ông tính liền như vậy quên đi sao?” Gặp phu quân như vậy liền nhận, Hoàng Phủ phu nhân lại càng không cam nguyện. “Người liền như vậy sủng hấn sao? Hay là hấn vừa trở về, ông liền tính đem Hoàng Phủ gia giao cho hấn? Vậy Hiền nhi đâu? Ông muốn đem Hiền nhi làm sao bây giờ?”

“Đủ!” Hoàng Phủ lão gia chịu không nổi tức giận lên. “Tử nhi vừa mới trở về mà thôi, bà không cần lại âm ỹ này!”

“Ta âm ỹ này?” Hoàng Phủ phu nhân giọng the thé. “Trong lòng ông chỉ có Tỉ nhi, vậy Hiên nhi đâu? Ông nói đi!”

Hoàng Phủ lão gia chịu không nổi xoa cái trán. “Hiên nhi, đem nường của con mang về phòng, làm cho bà bình tĩnh một chút.” Ngờ tất, ông dẫn đầu đi ra đại sảnh.

“Nường, đi! Con mang nường trở về phòng.” Hoàng Phủ Hiên nâng mẫu thân dậy.

Hoàng Phủ phu nhân oán hận trừng mắt Hoàng Phủ Tỉ. “Ta nói cho người biết, Hoàng Phủ gia là của Hiên nhi, người đừng mơ tưởng cùng Hiên nhi hưởng!” Bỏ lại câu này, bà oán hận rời đi.

Mà Đường Vân Vân đi theo phía sau, khi lướt ngang qua trước mặt Hoàng Phủ Tỉ, nàng dừng lại cước bộ, ánh mắt u oán nhẹ đảo nhìn đến Viên Nhật Sơ, cuối cùng dừng ở trên người Hoàng Phủ Tỉ.

“Tỉ.....”

“Đại tẩu, người nên gọi ta là tiểu thúc mới đúng.” Hoàng Phủ Tỉ cười đánh gãy Đường Vân Vân.

Đường Vân Vân ủy khuất cắn cắn môi, vẻ mặt càng ai oán. “Người..... Thật sự cưới nàng?”

“Đúng.” Không nhìn Đường Vân Vân vẻ mặt ai oán, đáng về Hoàng Phủ Tỉ tự nhiên, ý cười bên môi chưa giảm.

“Người..... Người làm sao có thể.....” Hốc mắt phỉếm lệ, Đường Vân Vân sâu kín nhìn Hoàng Phủ Tỉ, ánh mắt oán hận lại nhìn về phía Viên Nhật Sơ.

Viên Nhật Sơ mặc danh kỳ diệu(*) bị oán hận, hiện tại là cái tình hình gì?

(*) không thể giải thích được

Đường Vân Vân lại nhìn hướng Hoàng Phủ Tỉ, khi đang muốn mở miệng nói chuyện, thanh âm Hoàng Phủ Hiên lại truyền đến.

“Vân Vân!” Hoàng Phủ Hiên đứng ở cửa, vẻ mặt buộc chặt lại phức tạp.

Đường Vân Vân cắn môi, không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ có thể lưu luyến lại oán hận nhìn Hoàng Phủ Tỉ liếc mắt một cái, mới đi hướng cửa, cùng Hoàng Phủ Hiên rời đi.

“Nhà người..... Cũng thật náo nhiệt nha!” Mới vào cửa không bao lâu liền làm cho túi bụi, cuối cùng còn quỹ dị kết thúc.

“Rồi nàng sẽ thành thói quen thôi.” Hoàng Phủ Tỉ cười nhẹ, vẻ mặt khinh bỉ tràn đầy, khoe môi ôm lấy một chút thần nhiên trào phúng.

Viên Nhật Sơ nhìn hần, không hề nhìn xót vẻ mặt trào phúng của hần, ngực có loại cảm giác nói không nên lời. Nhà nàng mặc dù nghèo, nhưng trong nhà cũng rất ấm áp; Mà nhà hần tuy rằng giàu có, Hoàng Phủ phu nhân lại xem hần như cái đinh trong mắt, tuy rằng Hoàng Phủ lão gia thương hần, nhưng hần một ngày ở trong Hoàng Phủ gia sợ là qua không tốt đi?

Hoàng Phủ Tỉ nhìn nàng một cái, bạc môi gợi lên một chút trêu chọc, “Sao? Nàng ở đồng tình ta sao?”

Bị xem thấu, Viên Nhật Sơ một trận quần khốn(Quần bách+khốn đốn), lại quật cường không nghĩ thừa nhận, mím môi tức giận trả lời: “Ai đồng tình người? Ta có vẻ đồng tình đại ca người, người không phải cùng đại tẩu người có chuyện không tiện nói đi?” Nàng nhăn mũi hừ lạnh.

“Tùng! Ta từng có yêu nàng.” Ai ngờ Hoàng Phủ Tỉ lại thừa nhận, nhún nhún vai, hần nở nụ cười, “Hơn nữa, còn từng muốn thú nàng, nhưng mà cuối cùng thú nàng lại là đại ca của ta.”

Viên Nhật Sơ lại cười không nổi, “Ách.....” Nàng nói quanh co, không biết nên nói cái gì.

“Như thế nào? Đồng tình ta sao?” Hoàng Phủ Tỉ vẫn như cũ mà cười, giống như hần đang nói chuyện cười vậy.

Viên Nhật Sơ nhìn lấy hần, đột nhiên toát ra một câu, “Khi đó, tâm của người nhất định rất đau đi?”

Lời của nàng làm cho Hoàng Phủ Tỉ ngẩn ra, khuôn mặt anh tuấn lần đầu thu hồi cười ngả ngớn, con người đen lợi hại yên lặng nhìn nàng.

Mà nàng cũng lẳng lặng nhìn thẳng hắn, ánh mắt thuần tịnh kia giống như muốn nhìn thấu hắn vậy, lay động ngực của hắn.

Hắn nhin không được thân thủ đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu còn thật sự nhìn nàng. “Nàng nha, còn như vậy xem ta, ta sẽ đem nàng khóa lại, cho nàng rời đi không được.”

Viên Nhật Sơ kinh hãi, bộ dáng hắn giống như lời tuyên cáo, làm cho nàng có điểm sợ hãi, cũng không biết vì sao, lại trốn không ra.

Hai trái tim, lẫn nhau rung động; Hai đôi mắt, cho nhau cái nhìn chăm chú.

Về sau, Hoàng Phủ Tỉ lại cúi đầu xuống, hôn lấy Viên Nhật Sơ, mà lần này, nàng không có né ra.....

Môi lưỡi hai người quấn quít giao lấy, đầu lưỡi ẩm ướt nóng càng không ngừng liếm mát, làm cho hơi thở Viên Nhật Sơ hỗn loạn.

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ cảm thấy toàn thân hư nhược(*), đầu óc cũng một mảnh hỗn loạn, làm cho nàng không thể tự hỏi, chỉ có thể theo bản năng đáp lại hắn.

(*) trống rỗng + mềm nhũn.

Phần lưỡi cùng hắn đóng quán, đối lấy hơi thở lẫn nhau, hưởng ứng của nàng rước lấy phản ứng càng cuồng tứ của hắn, hai người hôn trở nên càng kịch liệt.

Lưỡi ẩm ướt nóng ở trong cái miệng nhỏ lật quấy, liếm mát mật tân trong cái miệng nhỏ nhắn, đem ngọt của nàng toàn bộ cướp lấy.

Kịch liệt hôn làm cho hơi thở hai người càng dồn dập, lưỡi ở trong giao quán, kích mát mà ra, nước bọt tràn ra khoe môi, thẳng ẩm ướt càng dưới hai người.

Mà tay hắn cũng đi theo phúc thượng một cái rất tròn no đủ, cách quần áo, ngón tay thu nạp, vuốt ve mềm mại tốt đẹp kia.

Mới nhu làm vài cái, nhũ tiêm nhạy cảm đã kiên đỉnh, đỉnh lấy quần áo. Theo xoa bóp của hắn, vải dẹt cũng đi theo cọ làm nhũ lõi, làm cho nàng cảm thấy một tia tê dại.

“Ừ a.....” Cái loại cảm giác kỳ dị này làm cho Viên Nhật Sơ nhin không được nhẹ giọng ưm, mâu nhi vì tình dục mà sương mù, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đi theo phiếm thượng một chút đỏ bừng xinh đẹp.

Nhìn đến bộ dáng nàng mê người như vậy, mâu quang Hoàng Phủ Tỉ chuyển thâm, khê cắn cánh môi đầy đặn của nàng, thông thả đi xuống liếm mát.

Bàn tay to kéo vạt áo tuyết trắng xuống, làm cho quần áo trên thân nàng cởi ra một nửa, lộ ra cái tiểu yếm màu tím, bàn tay tham nhập áo lót(yếm), dùng sức cầm một đoàn nộn nhũ, làm cần vuốt ve nhũ thịt trắng mịn, ngẫu nhiên kéo làm nụ hoa đỏ bừng, khiêu khích nhạy cảm của nàng.

Môi ẩm ướt nóng đi vào ngực nhũ phía trước, cách tiểu yếm ngậm lấy đỉnh nhọn, lấy lưỡi khê liếm, ở trên nhũ tiêm vòng quanh vòng quanh, áo lót mỏng manh bị hắn liếm ẩm ướt, nhũ tiêm cũng kiên đỉnh đỉnh lấy tiểu yếm.

Hắn há mồm ngậm lấy, dùng sức hút, thậm chí cách áo yếm khinh thị nhũ thịt, làm cho vải dẹt bao vây lấy rất no đủ dính lên ẩm ướt.

“A.....” Viên Nhật Sơ yêu kiều, khóa ngồi ở trên người hắn, nơi riêng tư cùng hắn nóng rực dán lấy, nhin không được lắc lắc thân mình, làm cho nơi riêng tư nhẹ ma cứng rắn của hắn.

Nhiệt tình của nàng càng thêm câu động dục hỏa của hắn, hắn di động thân thể, cách vải dẹt nhẹ đụng phải hoa tâm nhu thuận. Đang lúc hắn muốn kéo áo lót xuống, cửa lại truyền đến một tiếng nhọn kêu.

“A! Người, các người.....”

Đường Vân Vân lại đi trở về đại sảnh, không nghĩ tới mới đến tới cửa liền nhìn đến loại hình ảnh này, sợ tới mức thét chói tai.

Thanh âm của nàng đánh thức Viên Nhật Sơ, Viên Nhật Sơ lập tức hoàn hồn, thể này mới phát hiện chính mình quần áo đã bị cởi ra phân nửa, tư thế ái muội ngồi ở trên đùi Hoàng Phủ Tỉ, nhất thời cảm thấy choáng váng.

Bởi vì Đường Vân Vân nhón kêu, cũng đi theo đưa người khác tới.

“Làm sao vậy? Thiếu phu nhân, phát sinh chuyện gì?”

Gia nhân bốn phía chạy nhanh đuổi tới cửa, cũng nhìn đến cảnh tượng trong đại sảnh, nhất thời toàn bộ xấu hổ choáng váng.

Mà Hoàng Phủ Tỉ vừa nghe đến thét chói tai, động tác sớm bay nhanh đem quần áo Viên Nhật Sơ chỉnh trang đàng hoàng, thần sắc tự nhiên nhìn mọi người.

“Không có gì, các người toàn lui ra.” Hắc cười khê, nhẹ liếc mắt thiên hạ trong lòng, chỉ thấy nàng sớm xấu hổ quần bách đem mặt vùi vào trong lòng hắn, căn bản không dám ngẩng đầu.

Viên Nhật Sơ hoàn toàn nói không ra lời, chỉ cần nghĩ đến phản ứng ban nãy của chính mình, vừa thẹn vừa giận.

Ông trời! Nàng chẳng những không phản kháng, thậm chí còn thích thú, nhưng lại bị nhiều người như vậy nhìn đến.....

Nàng đời này chưa từng mất mặt qua như vậy, cái này nàng thật sự không mặt mũi gặp người!

Nghe được lời nói của Hoàng Phủ Tỉ, bọn người hầu chạy nhanh xấu hổ lui ra, còn lại Đường Vân Vân một người đứng ở cửa, phần nộ nhìn bọn họ.

“Người..... Các người cũng không biết xấu hổ, lại ngay tại đại sảnh.....” Nàng nhanh dắt khăn tay, lấy thanh âm nhu nhược khinh bỉ lên án, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Tỉ mang theo nồng đậm oán hận.

“Đại tẩu, thực ngượng ngùng, cho đại tẩu chê cười, ai bảo Nhật Sơ rất mê người, làm cho ta đã quên đây là ở đại sảnh.”

Hoàng Phủ Tỉ thật có lỗi đối Đường Vân Vân cười, sau đó cúi đầu vô cùng thân thiết đối Viên Nhật Sơ nói: “Chúng ta trở về phòng lại tiếp tục.” Nói xong, muốn ôm nàng lên.

Viên Nhật Sơ nghe xong cả kinh, xấu hổ ảo não ngẩng đầu, cảm giận trừng mắt hắn. “Ai muốn với người trở về phòng lại tiếp tục? Buông!” Nàng chạy nhanh giãy dụa suy nghĩ muốn đứng dậy.

Nhưng Hoàng Phủ Tỉ cũng không buông ra nàng, thậm chí đem nàng ôm càng nhanh.

“Sơ Nhi, nàng là đang thẹn thùng sao? Ta biết, chuyện kia vừa mới bị nhìn thấy, nàng thực ảo não đúng hay không?”

“Hoàng Phủ Tỉ, người câm miệng!” Viên Nhật Sơ mặt đỏ lên, nghĩ đến vừa mới mất mặt, lại thấy vẻ mặt làm trò tràn đầy trêu ghẹo, tức giận đến mất đi lý trí.

Ba! Nàng dùng sức đánh hắn một cái tát.

Vung tay lên, Viên Nhật Sơ liền ngậy ngấn cả người, nàng thu hồi tay, nha nha nhìn Hoàng Phủ Tỉ cùng ấn bàn tay thật rõ ràng trên mặt hắn.

“A!” Đường Vân Vân một bên lập tức kinh ngạc kêu, chạy nhanh xông lên trước, “Người như thế nào đánh Tỉ ca ca? Tỉ ca ca, huynh có sao không?”

Ngay tại Đường Vân Vân sốt ruột, khi tay nhỏ bé định xoa Hoàng Phủ Tỉ, Hoàng Phủ Tỉ lập tức ra tiếng. “Đại tẩu, ta không sao.” Hắn cố ý cường điệu xưng hô phía trước.

Đường Vân Vân lập tức dừng lại thân mình, cảm nhận được cự tuyệt của hắn, nàng cắn môi, hốc mắt lập tức phồng hông, ai oán nhìn hắn.

Hoàng Phủ Tỉ không để ý tới ánh mắt Đường Vân Vân, hẩn nhìn về phía Viên Nhật Sơ, giờ lên tươi cười, bắt lấy tay nàng dán sát vào mặt trái chính mình.

“Sơ Nhi, hết giận sao? Nếu còn không có, nơi này lại cho nàng đánh.” Hẩn cười đến vô cùng thân thiết lại ôn nhu, hoàn toàn bất đồng với thái độ xa cách khi hẩn nhìn Đường Vân Vân.

Phản ứng của hẩn làm cho Viên Nhật Sơ ngây ngốc, cắn cánh môi, có điểm không biết làm sao, “Người..... Không đau sao?” Nhìn má phải của hẩn đỏ hồng, nàng nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Tỉ nhú mày, “Nàng cảm thấy lấy tay nàng đánh, sẽ không đau sao?” Hiện tại, má phải của hẩn còn từng trện co rút đau đớn đâu!

Nhưng mà, ngoan ngoãn bị đánh quả nhiên là đúng, xem kia, nàng hiện tại không phải cảm thấy áy náy? =]]

“Là..... Là người không tốt, người xứng đáng!” Cho dù cảm thấy áy náy, Viên Nhật Sơ vẫn là vẻ mặt quật cường, nàng chạy nhanh theo trên người hẩn nhảy ra, bắt lấy vạt áo hỗn độn, hung tợn cảnh cáo hẩn, “Lần sau, người dám gặp mặt ta, ta sẽ cho người bị chết rất khó coi!”

Bỏ lại cảnh cáo, nàng không dám lại nhìn hẩn, chạy nhanh rời đi.

“Sơ Nhi, người muốn đi đâu?” Hoàng Phủ Tỉ lập tức muốn đuổi theo nàng.

“Tỉ ca ca, huynh là cố ý đúng hay không?” Gặp chính mình bị bỏ qua, Đường Vân Vân chạy nhanh mở miệng gọi Hoàng Phủ Tỉ lại.

Hoàng Phủ Tỉ dừng lại thân mình, khó hiểu nhìn Đường Vân Vân. “Đại tẩu, ta không hiểu ý tứ của đại tẩu.”

Đường Vân Vân ủy khuất nhìn hẩn. “Huynh nhất định phải bảo muội là đại tẩu sao? Huynh trước kia không phải Vân Nhi, Vân Nhi bảo muội sao?”

Hoàng Phủ Tỉ cười nhẹ, tươi cười có lãnh đạm. “Đại tẩu gả cho đại ca, ta đương nhiên phải gọi nàng là đại tẩu, nàng cũng phải bảo ta tiểu thúc mới phải, đừng bảo ta Tỉ ca ca, đỡ phải làm cho người ta nghe được hiểu lầm thì phải làm sao.”

“Huynh đang hận muội gả cho Hiên ca ca đúng hay không? Cho nên mới đối với muội lãnh đạm như thế.” Đường Vân Vân nhịn không được khóc, bộ dáng điềm đạm đáng yêu làm cho người ta thương tiếc.

Đáng tiếc, người nên thương tiếc nàng, cũng không phải hẩn.

Hoàng Phủ Tỉ nhăn mày, ngữ khí càng đậm. “Đại tẩu, đó là lựa chọn của đại tẩu, không phải sao?” Năm đó, là chính nàng lựa chọn không cần hẩn.

“Muội.....Muội cũng không nguyện ý nha!” Đường Vân Vân vẻ mặt ai oán. “Mệnh lệnh của phụ mẫu, muội không dám làm trái! Nhưng mà người muội yêu chính là....”

“Đại tẩu!” Hoàng Phủ Tỉ đánh gãy nàng, “Nếu đại tẩu gả cho đại ca, nên quên đi chuyện trước kia, hơn nữa ta cũng cưới vợ, trong lòng của ta chỉ có nương tử của ta, không có người khác.”

“Không! Muội không tin!” Đường Vân Vân lắc đầu, kích động muốn xông lên trước ôm lấy Hoàng Phủ Tỉ.

Hoàng Phủ Tỉ chạy nhanh thối lui. “Đại tẩu, thỉnh tự trọng.” Hẩn lạnh lùng nhìn nàng.

Đường Vân Vân không tin lời nói của hẩn, không tin hẩn không hề yêu nàng. “Muội không tin huynh sẽ thú nàng, huynh là cố ý lấy nàng để chọc giận muội đúng hay không? Huynh vẫn là yêu muội đúng hay không? Huynh lần này trở về, muốn mang muội rời đi nơi này, đúng hay không?” (Mơ cũng còn sớm ~.~)

Đối mặt kích động của Đường Vân Vân, thái độ của Hoàng Phủ Tỉ càng nhanh lãnh đạm, ánh mắt nhìn nàng cũng thực lạnh.

“Đại tẩu, ta nghĩ đại tẩu nên bình tĩnh một chút, ta đi trước đây.” Ngữ tất, Hoàng Phủ Tỉ không hề để ý tới nàng, xoay người rời đi.

“Tỉ ca ca.....” Đường Vân Vân không ngừng gọi hấn, gặp Hoàng Phủ Tỉ cũng không quay đầu lại rồi đi, nàng nhin không được khóc rống. “Muội sẽ không tin! Muội biết huynh yêu vẫn là muội, huynh yêu muội....”

Đường Vân Vân không ngừng tự nói. “Muội sẽ không buông tay! Sẽ không.....”

Nàng phải cùng với hấn ở cùng một chỗ, cùng Tỉ ca ca của nàng.....

.....

Viên Nhật Sơ hoàn toàn không dám gặp người, lao ra đại sảnh sau, nàng thuận miệng hỏi gia nhân phòng ở đâu, sau khi tiến vào phòng, nàng liền ngồi lại ở trong phòng, căn bản không dám ra cửa.

Liền ngay cả bữa tối, nàng cũng lấy cớ mệt mỏi mà ở trong phòng dùng bữa, không đi ra đại sảnh.

Không có biện pháp, nàng còn không biết nên như thế nào đối mặt với Hoàng Phủ Tỉ, chỉ phải trốn tránh, một người ngốc ở trong phòng.

Nghĩ đến chuyện ban ngày, nàng liền ảo não rất muốn cắn chết chính mình.

Nếu không có cái Đường Vân Vân kia xuất hiện, có lẽ nàng đã sớm bị Hoàng Phủ Tỉ ăn vào bụng! (Gần rồi ạ, chị chạy k thoát đâu =))

Nga..... Tưởng tượng đến đây, nàng nhin không được đem mặt vùi vào trong chăn bông, ảo não thấp giọng kêu to.

Chết tiệt! Nàng chắc chắn là đầu óc có vấn đề, nếu không làm sao có thể không giãy dụa, không phản kháng, liền ngoan ngoãn như vậy bị Hoàng Phủ Tỉ lại hôn lại sờ, thậm chí còn say mê trong đó, nhiệt tình hưởng ứng hấn.....

Nghĩ đến phản ứng ban nãy của mình, còn phun ra rên rỉ xấu hổ kia, Viên Nhật Sơ ảo não càng nhanh, tức giận đến dùng sức tự đánh mình. Ông trời! Nàng là trùng tà sao? Nàng như thế nào biến thành như vậy.....

Nàng không ngừng ở trong lòng bén nhọn kêu, đem hết thầy lỗi toàn bộ đều đổ trên người Hoàng Phủ Tỉ.

Đều là hấn! Không có việc gì đối nàng nói những lời này, không có việc gì dùng cái loại ánh mắt này xem nàng, làm cho lòng của nàng rung động, chỉ có thể chìm đắm trong ánh mắt của hấn.....

Không đúng! Rung động? Say mê? Đây là chữ gì?

Nàng thích hấn sao?

“Không có khả năng!” Viên Nhật Sơ lập tức kêu to.

“Cái gì không có khả năng?” Một cái trầm thấp thanh âm hỏi lại.

“Ta mới sẽ không thích cái hỗn trưởng vương bát đản kia!” Viên Nhật Sơ trả lời như đinh chém sắt

“Ồm..... Hỗn trưởng vương bát đản, nàng là chỉ ta sao?” Thanh âm ần ần mang theo cười.

“Người.....” Viên Nhật Sơ tức giận theo trong chăn bông ngẩng đầu, vừa thấy đến khuôn mặt tuấn mỹ của Hoàng Phủ Tỉ, lập tức cầm thanh, sanh mắt to. “Người..... Người như thế nào ở đây?”

Hoàng Phủ Tỉ nhún vai, “Đây là của phòng của ta, ta không ở nơi này thì phải ở đâu?” Hấn chậm rãi cởi bỏ hai nút áo.

Thấy hấn bắt đầu cởi quần áo, ánh mắt Viên Nhật Sơ càng tròn, kinh hoảng hỏi: “Người..... Người muốn làm sao?”

“Ngủ nha!” Hoàng Phủ Tỉ ngạo nghễ liếc mắt nàng một cái, cởi áo khoác, lộ ra ngực gầy gò rắn chắc, sau đó đi hướng giường.

“Không cần lại đây!” Viên Nhật Sơ quát khê, “Người ngủ dưới đất đi!” =]]

Nói giỡn hay sao! Cùng hấn ngủ cùng nhau, ai biết tên sắc phiê(*) này sẽ làm gì?

(*) dùng đủ miêu tả những người háo sắc có tâm hồn không trong sáng.

Hoàng Phủ Tỉ nhìn Viên Nhật Sơ, như cũ leo lên giường.

“Này! Hoàng Phủ Tỉ, ta không cho phép ngươi lên.....”

“Hừ!” Hoàng Phủ Tỉ ý bảo nàng chớ có lên tiếng, “Ngoài cửa có người ở giám thị.”

“Cái gì? Giám.....”

Không cho nàng nói hết, tay Hoàng Phủ Tỉ che miệng của nàng, sau đó thuận thế áp đảo nàng.

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ trừng mắt hấn, liều mình giãy dụa. Hấn muốn làm gì?

“Đừng kích động.” Hoàng Phủ Tỉ dỗ nàng, lấy thân thể áp chế nàng, “Nàng muốn người bên ngoài hoài nghi sao?”

“Ừm ừm.....” Buông ra tay ngươi!

“Vậy nàng nói nhỏ thôi.” Hấn nhẹ giọng nói, hơi thở nóng cháy nhẹ phẩy hướng mặt của nàng.

Tim Viên Nhật Sơ đập không khỏi biến mau, nàng chạy nhanh gật đầu. Khi hấn buông tay ra, nàng lập tức quát khế: “Ngươi không cần đề nặng ta, cách ta xa một chút!”

“Không được.” Hoàng Phủ Tỉ lắc đầu cự tuyệt. “Phụ thân ta phái người ở bên ngoài giám thị, ông không tin ta thú nàng làm vợ, cho nên chúng ta chứng minh một chút.”

“Phụ thân ngươi?” Viên Nhật Sơ nghĩ đến ánh mắt khôn khéo của Hoàng Phủ lão gia.

“Đúng vậy, phụ thân ta không dễ bị đánh lừa như vậy.” về mặt Hoàng Phủ Tỉ bất đắc dĩ.

“Vậy...vậy phải làm thế nào?” Viên Nhật Sơ trừng hấn.

“Chúng ta chứng minh một chút.” Hoàng Phủ Tỉ cười đến tà khí.

Viên Nhật Sơ nuốt nuốt nước miếng, thấy hấn cười đến tà tứ, trong lòng có dự cảm không tốt. “Sao, như thế nào chứng minh?”

“Đương nhiên là cho âm thanh nàng kêu ra một chút” Hoàng Phủ Tỉ đem mặt thông thả đi hướng nàng, đại chưởng không dấu vết theo phía dưới cằm một cái no đủ.

vú hạ duyên cằm hữu nhũ.

Viên Nhật Sơ lập tức trừng lớn mắt. “Hoàng..... Ừm!”

Nàng tức đến rống giận, nhưng miệng mới hé ra, thanh âm lập tức bị ngăn chặn, nàng tròn tròn mắt, cảm giác hơi thở bị cướp lấy.....

5. Chương 5

6. Chương 6

7. Chương 7

Viên Nhật Sơ ngủ thật sự rất say.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng sang một bên, cánh môi bị hôn lại hồng lại sưng hé mở, hai má do phiếm tình dục qua đi đỏ ửng, tóc dài hỗn độn rối tung ở trên lưng trắng mịn.

Hoàng Phủ Tỉ nheo mắt, ngón tay thon dài xoa gương mặt tinh xảo, ở trên lưng nhẹ nhàng xoa xoa, có chút giống như vẽ vòng tròn.

Trên người nàng lộ ra dấu vết hằn lưu lại, nhiều ấn ký ái muội làm cho hấn dương môi, khuôn mặt anh tuần vẽ lên nụ cười thỏa mãn.

Đóa hoa hồng này, hấn tháo xuống!

Ngọt cùng nhiệt tình của nàng, làm cho hấn thưởng đến vui thích xưa nay chưa từng có, thậm chí trầm luân trong đó, luyến tiếc buông tay.

Hấn cúi đầu ở bên gáy nàng nhẹ mút, ăn cắn da thịt mẫn cảm.

“Ừm! Ngứa.....” Viên Nhật Sơ rút vai, không hồn giận nhẹ giọng lẩm bẩm. “Tiểu Tiểu, đừng nháo..... Để cho tỳ ngủ tiếp một chút.....”

Nàng ngủ mơ hồ, tưởng tiểu muội của nàng đang nháo, lại đã quên tiểu muội sớm xuất giá.

Mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ đệm giường, ôm lấy chăn gấm mềm mại, đầu nhắm nhụi giờ lên, tìm cái tư thế thoải mái ngủ, lại nặng nề nhắm chặt mắt.

Nhưng động tác của nàng lại làm cho đóa hoa lộ che giấu ở phía dưới lộ ra, hai cánh hoa bối vì kích tình đêm qua mà sưng, theo di động của nàng, dịch trơn trong huyết mặt hơi hơi chảy ra.

Đôi mắt Hoàng Phủ Tỉ chuyển thâm, nhìn tư hoa mê người xinh đẹp, nam tính nóng rực dưới bụng lập tức cứng rắn to lớn giờ cao.

Hấn đưa tay đến hoa khẩu, ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc hai cánh hoa bối, ngón tay dài tham nhập khá cạn, ở hoa kính qua lại ra vào vài cái.

Vách tường hoa chật ních trơn trượt ẩm ướt lại nóng, người lưu lại yêu dịch đêm qua, làm cho ngón tay hấn ra vào cực kỳ thông thuận, thậm chí vài cái ra vào liền quấy ra càng nhiều trù dịch.

“Ừ.....” Hơi thở Viên Nhật Sơ biến suyễn, tay nhỏ bé hơi hơi sử lực cầm lấy chăn gấm, đôi mày vì khoái ý mà khẽ nhíu.

Thấy nàng động tình, nhưng vẫn chưa tỉnh, Hoàng Phủ Tỉ nhíu mày, rút ngón tay ra, bàn tay to nâng lên viên tuyết đồn, đem nam tính để hoa tâm, đối với hai cánh hoa môi nhẹ nhàng mài làm vài cái.

Rất nhanh yêu dịch thấm ra nhiễm ướt lên viên đỉnh to lớn, theo dịch nhả mịn ẩm ướt, hấn lui mông đem hoa môi đẩy ra, đem huyết khẩu chật ních tạo ra, một cái dùng sức, liền đem nam tính thô dài tiến vào hoa huyết mềm mại lại ẩm ướt.

“Ừ a.....” Mới vừa tiến vào, tiểu huyết mềm nộn gắt gao hút chặt nam tính thẳng đứng của hấn, khoái ý sung sướng cực độ kia làm cho Hoàng Phủ Tỉ ngẩng đầu lên, hưởng thụ khoái cảm bị gắt gao hấp buộc.

Hấn nhin không được di động hẹp mông, ở phạm vi nhỏ của thủy huyết đưa đẩy, bàn tay to cầm lấy kiều mong hướng lên trên, nắm ngón tay cầm đến một đoàn nộn nhũ, dùng sức xoa bóp.

Đưa đẩy của hấn làm cho Viên Nhật Sơ cảm thấy sung sướng, nhưng lại cảm thấy chưa đủ, một cổ cảm giác tê dại lại khó nhin đánh tỉnh nàng.

Mơ hồ mở mắt ra, còn chưa chân chính thanh tỉnh, nóng thiết lại đột nhiên dùng sức một cái tiến vào, “Ừ a.....” Nàng nhin không được dặt ra yêu kiều.

“Tỉnh?” Khuôn mặt anh tuần dán hướng nàng, khẽ liếm má của nàng, bàn tay to đè đẩy nộn nhũ tuyết trắng, nhẹ dặt nụ hoa trên nhũ trắng.

“Ừm ừ..... Hoàng Phủ Tỉ..... Người..... A!” Nàng muốn nói, nhưng hấn lại luật động, làm cho lời của nàng ngữ trở nên rời rạc.

Lần này, nàng thật sự tỉnh!

Nhưng nàng lại tình nguyện chính mình chưa tỉnh, vừa tỉnh đến, thân thể lập tức nói cho nàng biết, tối hôm qua phát sinh chuyện gì, hình ảnh kia làm cho nàng thật xấu hổ.

Liền ngay cả hiện tại, nàng muốn kháng cự, vừa vặn lại tự nhiên tiếp nhận hấn, thậm chí không tự chủ được xoay mông hòa đồn theo sự đưa đẩy của hấn.

“Đừng kháng cự, nàng muốn, đúng hay không?” Hoàng Phủ Tỉ cắn vành tai Viên Nhật Sơ, ở lỗ tai non mềm của nàng ách thanh hồi.

Hẹp môn rấn chắc thả chậm đưa đẩy, ngược lại lấy phương thức xoay tròn tiến nhập tiểu huyết, một chút một chút ma sát vách tường hoa ướt át.

“À không.....” Viên Nhật Sơ lắc đầu, tay nhỏ bé nắm chặt đệm chặn dưới thân, lý trí nói cho nàng, nên phản kháng, nên đẩy ra hẳn, nhưng thân thể của nàng nhưng không cách nào kháng cự.

Thong thả ra vào của hắn làm cho nàng thật là khó chịu, dục hỏa thống khổ sắp thiêu đốt nàng, làm cho nàng nhịn không được than nhẹ khẩn cầu. “A..... Mau một chút a.....”

“Mau một chút, như vậy sao?” Bàn tay to cầm chặt môn của nàng, Hoàng Phủ Tỉ đưa đẩy nhanh hơn, va chạm hoa tâm ở chỗ sâu bên trong.

“Ừ a.....” Tiết tấu nhanh hơn làm cho Viên Nhật Sơ cảm thấy một tia khuây khoả, nhưng là không đủ, nàng khát cầu càng nhiều. “Mau nữa a.....”

Hoàng Phủ Tỉ gọi lên môi, thanh âm vì tình dục mà tích kinh, nhưng cũng càng hoặc nhân, “Bảo ta tên, cầu ta.....”

“Ừm.....” Viên Nhật Sơ cắn môi, rõ ràng trầm luân ở trong tình dục, lại không cam lòng, làm cho nàng không chịu như hắn mong muốn.

Thấy nàng không cầu hắn, Hoàng Phủ Tỉ nhíu mày. “Không cần thì thôi.” Nói xong, hắn làm bộ muốn rút ra thân mình.

Cảm giác được hắn phải rời khỏi, Viên Nhật Sơ nhịn không được mở miệng. “Không.....” Nàng đỏ mặt, vách tường hoa vì kinh hoảng mà dùng sức, ngược lại đem nam tính buộc càng nhanh.

Hút chặt của nàng làm cho cả người Hoàng Phủ Tỉ buộc chặt, thiếu chút nữa nhịn không được mà phun ra, hắn cắn răng nhịn xuống, kiên trì muốn nghe nàng cầu hắn.

“Vậy ngươi muốn nói gì?” Tay hắn đi phía trước, chuyển qua hoa khâu, nhẹ nhàng nhụy châu đỏ tươi, nóng thiết cũng đi theo nhẹ nhàng đỉnh đầu, ma sát hoa thịt.

“A.....” Viên Nhật Sơ đem mặt vùi vào chăn gối, tình triều làm cho nàng bất chấp quật cường, cảm thấy thẹn mở miệng. “Hoàng Phủ Tỉ..... Cầu ngươi.....”

Vừa nghe đến tuyệt vời cầu xin kia, Hoàng Phủ Tỉ rốt cuộc không thể áp lực chính mình, di động kiện môn, rất nhanh ở trong thủy huyết đưa đẩy.

Hắn cuồng dã ra vào, nhiều lần nhập vào ở chỗ sâu trong hoa tâm, mỗi một lần hai thân thể tiếp xúc liền vỡ ra tiếng vang ‘Ba, ba, ba’.

Mà ngón tay cũng đi theo tiết tấu ra vào bằng cách lôi kéo hoa châu, xoa làm hai phiến hoa môi ẩm ướt, làm khoái ý của nàng càng thêm sâu sắc.

“Ha a.....” Viên Nhật Sơ nhanh dắt đệm giường, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chôn ở trong đệm giường, lại dấu không được kiều thanh.

Yêu dịch theo đưa đẩy nhất nhất bị lôi mà ra, theo đùi chảy xuống, đem chỗ liên kết của hai người nhuộm đầm trơn ướt lầy lội.

Hoa dịch đầy đủ kia làm cho ra vào của hắn càng thêm thông thuận, mỗi một cái tiến vào, hắn đều cố ý ma sát hoa thịt non nớt, làm sâu sắc khoái ý đưa đẩy.

“Ừm à.....” Khoái cảm tầng tầng tích lũy, cơ hồ mau bao phủ nàng, Viên Nhật Sơ nhịn không được cắn đệm giường, cảm giác trong cơ thể truyền đến nhất ba ba cao trào đầy đặc.

Cảm giác được trong vách tường hoa co rút mấp máy, đè đẩy hấp lấy nam tính, làm cho Hoàng Phủ Tỉ cảm thấy thực cốt mất hồn(*).

(*) Cảm giác sung sướng cực hạn khi hoan ái.

Hắn càng tăng sức đâm vào, lấy tiết tấu xoay tròn đưa đẩy thủy huyết, ngón tay dắt lấy hoa châu cũng đi theo dòng sức đề đẩy.

“Um..... A a.....” Viên Nhật Sơ nhin không được lên tiếng yêu kiều, yêu dịch ẩm ướt nhiều đi theo mật huyết mà ra.

Hoàng Phủ Tỉ cũng đi theo dật ra một tiếng gầm nhẹ, nam tính ngay trước phòng lên, dùng sức đâm vài cái, mồm móng nóng rực phun trào ra, toàn bộ nhồi vào chỗ sâu bên trong hoa tâm xinh đẹp kia....

.....

A a ——

Cái gì kêu tiền mất tật mang, chính là đang chỉ nàng a!

Viên Nhật Sơ ảo não ngồi ở mái đình, nâng lấy đầu, không ngừng ở trong lòng rỗng to kêu lên.

Nàng giận, nàng não(ảo não), nàng nôn a.....

Không đến một ngày, ngay cả xương cốt của nàng cũng đều bị Hoàng Phủ Tỉ cắn đi xuống, ăn sạch sẽ, ngay cả một mảnh vụn cũng không chừa lại.

Hơn nữa, còn không chỉ bị ăn một lần.

Mấy ngày nay, mặc kệ nàng chạy như thế nào, trốn như thế nào, phản kháng như thế nào, kết quả cuối cùng nhất định sẽ bị đắm chìm dưới thân của Hoàng Phủ Tỉ, mặc hắn chiếm lĩnh thân mình, sau đó hồi tưởng lại hận không thể tự sát bởi vì thanh âm xấu hổ kia.

A a..... Nàng là chuyện gì xảy ra a? Như thế nào không có biện pháp kháng cự hắn?

Chỉ cần đối mặt với Hoàng Phủ Tỉ, nàng sẽ mất đi bình tĩnh vốn có, hắn tùy ý trêu chọc nàng một cái, cho dù nàng vẫn cảnh cáo chính mình muốn trầm ổn, không cần để ý hắn, không cần theo hắn khởi vũ, nhưng khi đối mặt với hắn, lý trí sẽ biến mất, chính là sẽ không áp lực được tính tình của mình, một chút một chút trở nên không giống chính mình.

Đối mặt địch nhân, một khi nôn nóng, sẽ thua.

Mà nàng đối mặt hắn, không chỉ là thua, quả thực là thảm bại, bại đến ngay cả thân mình đều đền cho hắn!

Như thế nào như vậy a? Nàng rõ ràng chính là muốn bắt quái mà thôi a! Cho dù vì bắt quái, nàng cũng không cần phải dâng lên thân mình đi?

Nhưng là cố tình..... Cố tình.....

“A! Viên Nhật Sơ, có phải đầu óc ngươi có vấn đề không?” Như thế nào gặp phải Hoàng Phủ Tỉ, liền bị bại thảm như vậy?

Ai! Chẳng lẽ tên kia thật sự là khắc tinh của nàng sao? Viên Nhật Sơ nhin không được thở dài, trong đầu lại muốn đến Hoàng Phủ Tỉ.

Hắn giống như một đạo mê, luôn gợi lên lòng hiếu kỳ của nàng.

Sau hi vào Hoàng Phủ phủ, hơn nữa nàng xuyên thấu qua vài cái ống dẫn(*) hỏi thăm xuống dưới, đối với Hoàng Phủ gia, nàng có nhận thức càng sâu.

(*) Hỏi thăm vài người.

Đường Vân Vân cùng hai huynh đệ Hoàng Phủ gia là thanh mai trúc mã, Đường gia cùng Hoàng Phủ gia cũng là thế giao, vốn, Đường Vân Vân cùng Hoàng Phủ Tỉ cũng rất thân thiết, hai người cảm tình tốt rất lắm, nhưng sau lại lại gả cho Hoàng Phủ Hiên, thành đại tẩu của Hoàng Phủ Tỉ.

Thanh danh Hoàng Phủ Tỉ ở trong thành vốn là phóng đảng không kềm chế được, sau khi Đường Vân Vân gả cho Hoàng Phủ Hiên, hành vi Hoàng Phủ Tỉ lại càng phóng đảng, mỗi ngày lưu luyến bụi hoa, thành tay ăn chơi nổi danh.

Viên Nhật Sơ không khỏi nghĩ đến, Hoàng Phủ Tử nói khi đó hắn từng có yêu Đường Vân Vân, vẻ mặt của hắn giống đang nói cười, như là không quan tâm, cũng không biết vì sao, nàng lại có thể tưởng tượng khi đó hắn đau thế nào.

Nếu thật sự từng yêu qua, không có khả năng sẽ không quan tâm

Khi đó hành vi hắn phóng đảng, là vì Đường Vân Vân sao?

Hắn..... Còn yêu Đường Vân Vân sao?

Tâm, vì ý tưởng này, mà ần ần phiền đau.

Viên Nhật Sơ nhú mào, nhin không được xoa ngực, cảm thấy kia đau tới thành linh xảy ra, làm cho nàng kinh hãi lại bối rối.

Vì sao vừa nghĩ đến Hoàng Phủ Tử còn có thể yêu Đường Vân Vân, nàng lại đau lòng? Chẳng lẽ nàng.....

“Không có khả năng!” Viên Nhật Sơ chạy nhanh quãng sau ót, “Ảo giác — này nhất định là ảo giác!”

Nàng không ngừng mặc niệm lấy thuyết phục chính mình.

Thở sâu, nàng không cho chính mình lại nghĩ loạn, tiếp tục phỏng đoán.

Năm đó, Hoàng Phủ Tử thiết kế hết thấy, ngay cả bà mẹ đỡ đẻ cũng bị hắn thu mua, vậy tỏ vẻ, hắn đã sớm muốn rời Hoàng Phủ gia đi rồi!

Nhưng hắn tìm phương pháp rời đi không được, đành phải mượn dùng lực lượng dư luận, làm cho chính mình có thể thuận lợi rời đi, vậy..... Hắn không phải con của Hoàng Phủ lão gia, cũng là giả sao?

Những tin bát quái này là do người khác biết được truyền đi ra, hay là hắn chính mình truyền ra đi, là muốn giúp mình đạt mục đích rời đi Hoàng Phủ gia.

Viên Nhật Sơ càng nghĩ càng cảm thấy đúng, lấy sự đa mưu túc trí của hắn, vô cùng có khả năng sẽ làm ra loại sự tình này.

Nhưng nàng không hiểu, nếu lúc trước lựa chọn rời đi, hiện tại lại vì sao phải trở về?

Nếu vì tài sản Hoàng Phủ gia, đó là không có khả năng a! Hắn một tay sáng tạo Liên Vân mục trường, tài lực cũng không thua kém Hoàng Phủ gia.

Vậy hắn trở về là vì cái gì?

“Chẳng lẽ là vì Đường Vân Vân.....” Viên Nhật Sơ thấp giọng, bởi vì ý tưởng này làm tâm của nàng không hiểu co rút lại một chút.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến Đường Vân Vân, nàng liền không hiểu cảm thấy không thoải mái, nàng đối Đường Vân Vân rõ ràng không có gì hỉ ác nha! Vì sao nàng sẽ có loại này quái dị tâm tình?

Viên Nhật Sơ nhú mào, đáp án ở trong lòng, nàng ần ần biết được, lại không nghĩ đi thừa nhận.

“Đáng giận!” Hết thấy đều là lỗi của Hoàng Phủ Tử!

Viên Nhật Sơ đứng dậy, quyết định đi tìm Hoàng Phủ Tử tính sổ. Hắn là bắt nguồn của những bí ẩn, chỉ có hắn mới có thể cấp giải đáp cho nàng.

Nếu hắn thật sự là vì Đường Vân Vân trở về, vậy nhanh chút đem Đường Vân Vân mang đi, đỡ phải làm cho nàng phiền lòng!

Mím môi, Viên Nhật Sơ xoay người muốn rời mái đình đi, chỉ thấy Đường Vân Vân đang đứng ngoài mái đình, sâu kín nhìn nàng.

Viên Nhật Sơ sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn Đường Vân Vân.

Nàng ta ở đây đã bao lâu? Nàng như thế nào cũng chưa phát hiện?

Nàng nhú mào, cùng Đường Vân Vân đối diện, Đường Vân Vân cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt vừa oán lại nhu nhược dòm ngó nàng, thấy thế Viên Nhật Sơ cảm thấy không thoải mái.

Bộ dạng Đường Vân Vân ôn nhu yếu đuối, tựa như đóa hoa mảnh mai, có thể dễ dàng gọi lên sự bảo hộ của người khác, làm cho người ta nhìn đã nghĩ muốn che chở.

Nhưng là, nàng cũng không phải nam nhân, nàng dùng loại ánh mắt này xem nàng làm cái gì?

Thanh thanh yết hầu, Viên Nhật Sơ dần dần ra tiếng. “Đại tẩu, người tìm ta sao?”

“Không cần bảo ta đại tẩu!” Đường Vân Vân khẽ trách, mắt đẹp nhiễm lên một chút đồ oán(Đồ kỵ+oán trách). “Người không có tư cách bảo ta đại tẩu.”

“Ồm!” Viên Nhật Sơ nhún nhún vai, cũng không để ý, cánh môi gợi lên một chút đạm cười. “Vây..... Hoàng Phủ phu nhân, xin hỏi ngài tìm ta có việc gì sao?”

“Người.....” Đường Vân Vân cắn cắn môi, trong mắt ghen ghét quét tới, mắt đẹp phiếm lệ quang. “Ta cầu người, đem Tỉ ca ca trả lại cho ta được không?”

“A?” Cái gì?

Nắm vò khăn tay, Đường Vân Vân sâu kín nói: “Ta biết Tỉ ca ca lần này trở về là vì mang ta rời đi, hẳn căn bản không có khả năng thú người, hẳn chính là dùng người để làm ta giận, bởi vì ta gả cho Hiên ca ca, đối với người là bất đắc dĩ nha!”

“Có cái gì mà không được?” Viên Nhật Sơ nhin không được hỏi, biết rõ chuyện này không liên quan đến nàng, nhưng cá tính tò mò chính là sửa không được.

“Cha mẹ ta nhất định phải ta gả cho Hiên ca ca, ta không có biện pháp phản kháng nha!” Đường Vân Vân vẻ mặt đau thương lại ủy khuất.

“Vì sao không có biện pháp phản kháng? Nếu quả thực người không muốn gả cho Hoàng Phủ Hiên, ai bức được người? Hơn nữa, Hoàng Phủ lão gia thương Hoàng Phủ Tỉ như vậy, vì sao phụ mẫu người nhất định phải người gả Hoàng Phủ Hiên?”

“Cha mẹ nói Tỉ ca ca dù sao cũng là thứ xuất(*), không có khả năng tiếp chưởng Hoàng Phủ gia, cho nên ta nhất định phải gả cho Hiên ca ca, ta tuy rằng không muốn, nhưng là thân mẫu dùng thái độ thật cứng rắn, nếu ta không làm theo, bọn họ sẽ không nhìn nhận nữ nhi này...”

(*) Con của thiếp.

“Ồm.....” Viên Nhật Sơ đã hiểu, “Vây Hoàng Phủ Tỉ có từng bảo người cùng hắn rời đi?”

Nếu Hoàng Phủ Tỉ đã sớm tính phải rời khỏi Hoàng Phủ gia, không có khả năng bỏ lại Đường Vân Vân một người rời đi?

“Có thể nào cùng nhau rời đi?” Đường Vân Vân bất đắc dĩ khóc. “Rời đi, chúng ta phải đi đâu? Cho nên.....”

“Cho nên người cự tuyệt!” Viên Nhật Sơ nheo lại mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn gợi lên một chút trào phúng. “Người sợ chịu khổ, sợ sau khi rời đi, sẽ chịu khổ, cho nên lựa chọn gả cho Hoàng Phủ Hiên, phải không?”

“Không, không phải.....” Đường Vân Vân nghĩ muốn phản bác, nhưng thanh âm lại cực mỏng manh, nàng cắn môi, vì chính mình cãi lại. “Ta không có biện pháp nha, ta cũng không phải cố ý, là phụ mẫu bức ta.....”

Viên Nhật Sơ hừ lạnh, không khỏi nóng giận, “Nếu ta là người, nếu ta thật sự yêu thương Hoàng Phủ Tỉ, liền sẽ không có khả năng gả cho người khác! Không cần tìm lý do chính mình nhất gan, cái gì tuân theo chỉ mệnh của phụ mẫu? Chỉ cần cùng hắn một chỗ, chịu khổ ta cũng vui vẻ chịu đựng.”

“Người..... Người căn bản không hiểu!” Đường Vân Vân hồng mắt, tức giận nhìn Viên Nhật Sơ. “Người căn bản không hiểu ta có bao nhiêu đau khổ (Dịch giả: Là bà tự chuốc lấy!), hơn nữa Tỉ ca ca yêu là ta, cho dù ta thương qua hắn, hắn yêu vẫn là ta, hắn mới sẽ không yêu người!”

“Phải không?” Viên Nhật Sơ cười lạnh, “Vây chúng ta đây liền mỗi mắt mong chờ, xem Hoàng Phủ Tỉ sẽ lựa chọn người vẫn là lựa chọn ta!”

Nói xong, không nghĩ lại cùng Đường Vân Vân nhiều lời một câu, nàng lập tức xoay người rời đi.

....

Đáng giận! Nữ nhân Đường Vân Vân kia thật sự làm cho người ta giận dữ!

Viên Nhật Sơ mím môi, thở phì phì bước vào sân.

Nguyên bản đối Đường Vân Vân không hỉ ác (Không vui cũng không có ý niệm tà ác), nhiều lần nhìn đến nàng, ngực có điểm không thoải mái mà thôi; Nhưng ban nãy đối thoại cùng Đường Vân Vân, làm cho lửa giận của nàng toàn bộ dâng lên.

Nữ nhân kia, căn bản không đáng để Hoàng Phủ Tỉ yêu!

Cái gì không có lựa chọn nào khác, không có biện pháp, không phải cố ý..... Tất cả đều là chó má! Nàng ta thật sự yêu Hoàng Phủ Tỉ, sẽ không gả cho Hoàng Phủ Hiên, cũng sẽ không có nhiều cái cố như vậy

Nàng ta cũng biết, nàng ta gả cho Hoàng Phủ Hiên, làn tổn thương sâu đậm đến Hoàng Phủ Tỉ.....

Viên Nhật Sơ nghĩ đến Hoàng Phủ Tỉ không quan tâm cười, làm cho lòng của nàng phỉếm đau, làm cho nàng lần đầu nhìn đến bề ngoài không đúng đắn của hấn, kỳ thật cũng từng chịu qua tổn thương vì tình.....

Hấn như vậy, làm cho nàng không hiểu lại đau lòng, giống như nhìn đến cái bí mật gì không nên nhìn thấy, làm cho tâm nàng hoảng ý một phen, lại di đuôi mù, tâm không khỏi rung động.

Trong nháy mắt kia, nàng biết nàng trầm luân. Cho dù không nghĩ thừa nhận, Nhưng..... Nàng biết nàng đã đánh mất tâm.

Bởi vậy, đối mặt hấn, nàng luôn không thể bình tĩnh, một câu của hấn, tổng có thể làm cho nàng thở phì phì, trở nên không giống chính mình.

“Đáng giận!”

Tiền mất tật mang, mất thân lại đã đánh mất tâm, mà nam nhân kia lại vẫn đang là câu đố, nàng đoán không ra hấn, chỉ biết là hấn từng có yêu Đường Vân Vân, mà hiện tại — hấn là còn yêu Đường Vân Vân nữa không?

Tâm, lại co rút đau đớn lên.

Đáng giận! Cái loại nữ nhân này có bao nhiêu tốt mà đi yêu? Cái loại nữ nhân nhu nhược này thật làm cho người ta chán ghét!

Viên Nhật Sơ nắm chặt quyền đầu, mới tiến vào sân vài bước, chợt nghe đến bên trong truyền đến một câu chất vấn tràn đầy tức giận —

“Đệ vì sao trở về? Đệ căn bản không nên trở về!”

8. Chương 8

Viên Nhật Sơ dừng lại cước bộ, vừa vặn đứng ở sau bụi hoa che giấu đi thân ảnh của nàng, cũng làm cho nàng nhìn được người đứng trong mái đình.

Chính là Hoàng Phủ Hiên!

Nàng nhú mày, lẳng lặng đứng ở tại chỗ, đem đối thoại nghe tiến vào trong tai.

“Nếu đã rời đi, vì sao phải về đây?” Nhìn đến đệ đệ cùng cha khác mẹ, ánh mắt Hoàng Phủ Hiên rất phức tạp.

Từ nhỏ đến lớn, hấn cũng không bằng đệ đệ này, trong mắt phụ thân chỉ có Hoàng Phủ Tỉ, mặc kệ hấn cố gắng như thế nào, chính là không thắng được Hoàng Phủ Tỉ, phụ thân cũng chưa bao giờ nhìn thẳng vào hấn.

Cho dù Hoàng Phủ Tỉ thái độ không đứng đắn như thế nào, lúc nói chuyện với phụ thân lại có thể chọc cho phụ thân vui vẻ cười to; Mà hấn cho dù cố gắng thế nào, giữ lấy gia nghiệp của Hoàng Phủ gia, phụ thân cũng chưa bao giờ đối với hấn có một câu khen ngợi.

Thậm chí liền ngay cả Hoàng Phủ Tỉ rời đi, phụ thân cũng luôn nhớ kỹ hấn, nói là muốn hấn ở đây, mới có thể đem sự nghiệp của Hoàng Phủ gia phát triển rộng lớn hơn.

Đối với đệ đệ này, hấn rất ghen tị.

Liền ngay cả nữ nhân hấn yêu, trong lòng cũng chỉ mỗi có Hoàng Phủ Tỉ.

Ba người thanh mai trúc mã lớn lên, nhưng Đường Vân Vân luôn đi theo phía sau Hoàng Phủ Tỉ, luôn nhìn không thấy hấn; Cho dù gả cho hấn, nhưng người trong lòng của nàng lại là Hoàng Phủ Tỉ.

Này bảo hấn làm sao không hận?

Tám năm trước, Hoàng Phủ Tỉ vô thanh vô tức(không tiếng không động) rời đi, mà hấn tận tâm hết sức chần giữ sản nghiệp của Hoàng Phủ gia, thậm chí cho rằng chỉ cần hấn cố gắng, có thể đoạt lại ánh mắt của phụ thân, còn có tình yêu của Đường Vân Vân.

Cũng không nghĩ đến, Hoàng Phủ Tỉ lại đột nhiên trở về. Hấn một hồi đến, ánh mắt của phụ thân lại dừng ở trên người hấn, liền ngay cả Đường Vân Vân cũng.....Cũng dừng lại ở trên người Hoàng Phủ Tỉ, đó là ánh mắt nhìn người yêu say đắm, làm cho Hoàng Phủ Hiên hấn nhìn đến rất ghen tị.

“Đệ trở về làm cái gì? Nếu rời đi, đệ lại trở về làm chi?” Hoàng Phủ Hiên chất vấn, ánh mắt mang theo nồng đậm ghen ghét.

Nhìn huynh trưởng, Hoàng Phủ Tỉ hơi hơi nheo mắt, tia chua xót chợt lóe lại biến mất nhanh chóng.

“Đại ca, huynh không hy vọng đệ trở về sao?”

Hoàng Phủ Hiên nắm tay, “Nếu năm đó đệ bỏ xuống hết thấy rời đi, sẽ không nên trở về đây, đệ trở về chỉ làm cho gia đình này càng thêm rối rắm!”

Hoàng Phủ Tỉ thở sâu, nhìn thẳng về phía huynh trưởng. “Đệ trở về, chính là muốn giải quyết chuyện phiền toái của năm xưa.”

Năm đó, hấn liều lĩnh rời đi, nguyên tưởng rằng chỉ cần hấn rời đi, vấn đề sẽ giải quyết, Hoàng Phủ gia sẽ trở nên an nhàn hoà thuận vui vẻ, không hề buộc chặt khắc khổ. Không nghĩ tới qua tám năm, vấn đề lại giồng nhau tồn tại, bởi vậy, hấn mới lựa chọn trở về.

“Đệ chính là phiền toái!” Hoàng Phủ Hiên trừng mắt hấn. “Đệ chính là nguồn gốc của sự phiền toái, đệ quay về, liền cướp đi sự chú ý của phụ thân, liền ngay cả Vân Vân.....”

Hấn cắn răng phẫn hận(Phẫn nộ+oán hận) nhìn Hoàng Phủ Tỉ, “Đệ trở về là vì muốn mang Vân Vân đi? Nói cho đệ biết, đừng mơ tưởng! Vân Vân là đại tẩu(chị dâu) của đệ.....”

“Đệ biết nàng là đại tẩu đệ.” Hoàng Phủ Tỉ đánh gãy lời nói của hấn, bạc môi gợi lên một chút cười. “Đại ca, chuyện của đệ cùng Vân Vân đã qua đi.”

“Phải không?” Hoàng Phủ Hiên không tin hừ lạnh. “Thật sự trôi qua sao? Đệ thật sự đã từng xem nàng là đại tẩu sao? Năm đó, đệ không phải bởi vì Vân Vân gả cho huynh mới rời Hoàng Phủ gia mà đi sao?”

“Nàng lựa chọn huynh.” Hoàng Phủ Tỉ cười nhẹ. “Từ giây phút nàng gả cho huynh, nàng chính là đại tẩu của đệ, hơn nữa huynh đã quên sao? Đệ muốn thú Nhật Sơ làm thê tử.”

“Viên Nhật Sơ không phải là tấm bình phong đệ dùng để lừa gạt mọi người sao?” Hoàng Phủ Hiên hoài nghi nhìn Hoàng Phủ Tỉ, căn bản không tin lời nói của hấn. “Đệ nghĩ huynh giống như bọn họ tin đệ thật sự thú Viên Nhật Sơ kia sao? Đệ rốt cuộc đang muốn làm cái gì? Đệ có phải hay không nghĩ cướp lấy Hoàng Phủ gia, đem Vân chiếm làm của mình?”

“Nếu đệ lúc trước lựa chọn rời đi, liền tổ vẽ ta đối với Hoàng Phủ gia, còn có Vân Vân, hoàn toàn là không còn lưu luyến.” Hoàng Phủ Tỉ khẽ thở dài, biết rõ huynh trưởng nghe không vào, nhưng hấn vẫn là lại cường điệu. “Đại ca, Vân Vân đã là của huynh.”

“Ha!” Hoàng Phủ Hiên trào phúng nở nụ cười. “Nàng thật sự là của huynh sao? Không, trong lòng nàng vẫn chỉ có mình đệ, cho dù gả cho huynh, nhưng trong lòng nàng chỉ có đệ, chỉ có mình đệ...”

Hắn thì thầm, khuôn mặt anh tuấn có đau khổ, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Tỉ lại hiện lên nồng đậm ghen ghét.

“Đều là đệ! Đệ không nên trở về!” Hắn thống hận nhìn Hoàng Phủ Tỉ. “Đệ vì sao không chết bên ngoài kia, vì sao lại quay về? Đệ đã có được rất nhiều thứ, vì sao lại còn muốn đến cước của huynh?”

Thật sự là đủ! Đứng ở bụi hoa sau Viên Nhật Sơ nghe không nổi nữa!

Nàng cố ý ra tiếng: “Tỉ!” Sau đó tự tại theo bụi hoa sau đi ra, nhìn đến Hoàng Phủ Hiên, nàng kinh ngạc nhú mày.

“Nha? Đại ca, huynh cũng ở nơi này nha!” Nàng nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn gợi lên tươi cười thiên chân.

Nhìn đến nàng, Hoàng Phủ Hiên vội vã kích động, nhẹ nhàng hưởng ứng nàng.

“Tỉ, chàng đang cùng đại ca nói chuyện phiếm sao?” Viên Nhật Sơ đi đến bên người Hoàng Phủ Tỉ, giống cái tiểu nương tử ôn nhu, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay hắn.

Mềm mại của nàng làm cho Hoàng Phủ Tỉ giật mình, giật mi không nhúc nhích nhìn nàng.

Viên Nhật Sơ tươi cười nhìn về phía Hoàng Phủ Hiên, “Hai huynh đệ các người giống như tán gẫu thật vui vẻ, muội ở bên ngoài kia, cũng nghe đến giọng nói của huynh đệ các người.”

Nghe lời nói của nàng, hiểu được lời nói vừa rồi nàng hoàn toàn nghe rõ, mặt Hoàng Phủ Hiên lập tức đỏ lên, vẻ mặt xấu hổ.

Viên Nhật Sơ híp lại thu hút, cũng không tính liên như vậy đình chỉ, nàng gợi lên một chút cười hồn nhiên, giống như không chút để ý mở miệng. “Muội vừa mới ở đình bên ngoài gặp được đại tẩu, nàng cùng muội trò chuyện một chút, thật sự kỳ quái. Gần nhất lưu hành tiết mục cầu xin đệ muội đem tiểu thúc trả lại cho nàng, cùng đại ca cảnh cáo đệ đệ không cần cước đại tẩu sao?”

“Người!” Hoàng Phủ Hiên thẹn quá thành giận trừng mắt Viên Nhật Sơ.

“Nhật Sơ!” Hoàng Phủ Tỉ cũng nhú mày.

“Làm sao vậy?” Viên Nhật Sơ vô tội nháy mắt, “Muội là đang nói bát quái dạo gần đây mới phát sinh ra ở thành Nam, biểu tình của hai người vì sao lại khó coi như vậy?”

Hoàng Phủ Hiên cắn răng, biết rõ nàng ở chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhưng lại không thể chửi, chỉ có thể oán hận nhìn hai người liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Hiên vừa rời đi, Viên Nhật Sơ lập tức buông Hoàng Phủ Tỉ ra, hai tay chống thất lưng, trừng mắt bóng dáng Hoàng Phủ Hiên.

“Khiếp, nhà người là nơi ở của cả một đóng yêu ma quỷ quái có phải hay không? Cái quỷ gì cũng có thể nói ra!” Nàng tức giận nói xong, quay đầu trừng Hoàng Phủ Tỉ, “Kỳ quái, người làm sao có thể ngoan ngoãn nghe hắn nói chuyện mà quỷ này?”

Bình thường câu nói đầu tiên có thể tức giận đến nàng oa oa kêu, hắn làm sao có thể đối Hoàng Phủ Hiên nén giận?

Thấy nàng tức giận, Hoàng Phủ Tỉ ngược lại nở nụ cười, đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu không đứng đắn nhìn nàng.

“Sơ Nhi, nàng là đang ở bệnh vực kẻ yếu như ta sao?” Viên Nhật Sơ trừng mắt Hoàng Phủ Tỉ, đột nhiên cảm thấy cười trên mặt hắn thực chói mắt, nhìn không được vươn hai tay dùng sức chụp hai má của hắn.

“Đừng cười, khó coi chết đi được!” Nàng nắm lấy hai má của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn rất thật tình. “Không nghĩ cười thì đừng cười, ta lại không yêu cầu người nhất định phải đối ta cười.”

Hoàng Phủ Tỉ kinh ngạc nhìn nàng, hai má bị nàng vò nắn thật sự rất đau, mà trong lòng lại vì nàng mà rung động. Cặp mâu nhi trong suốt kia yên lặng nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn có nòng đậm không hồn giận, lại làm cho tâm của hắn cảm thấy rất ấm áp.

“Người rất kỳ quái nha! Làm sao ngoan ngoãn nghe người đại ca người nói vậy, nương tử chính mình quản không được, không đi kiểm điểm bản thân mình lại đi trách người khác, phụ thân thương nhi tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa(*), làm ơn, là đứa trẻ hay sao mà đi ghen tỵ những chuyện chịu sủng này sao? Đây là người có thể quyết định sao? Lại nói đến Đường Vân Vân, hắn đã đều thú nàng rồi còn muốn gì nữa? Chính mình bắt không được tâm của nương tử còn đi chỉ trích người khác, làm cái quỷ gì vậy...”

(*) Chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

“Ha ha.....” Không đợi nàng mắng xong, Hoàng Phủ Tỉ đã đem mặt vui vào trong gáy của nàng, cúi đầu cười ra tiếng. Viên Nhật Sơ trừng mắt nhìn, bị hắn cười đến không tự nhiên.

“Người cười cái gì?”

“A! Sơ Nhi, nàng thật đáng yêu.” Hắn nhắm mắt lại, bàn tay to đem nàng ôm càng nhanh, “Làm sao bây giờ..... Đối với nàng, ta càng ngày càng không nghĩ buông tay.”

Tiểu nhân nhi(*) đáng yêu như vậy, nàng trộm tâm của hắn, mà hắn biết rõ, lại vẫn không thể tự kềm chế đem tâm giao cho nàng. Nàng nha...Giây phút này, làm cho hắn rất cuộc không thể buông tay.

(*) Dùng để gọi người yêu.

Mặt Viên Nhật Sơ đỏ lên, bên gáy cảm giác được hơi thở của Hoàng Phủ Tỉ, làm cho nàng càng thêm mất tự nhiên. “Người..... Người đang nói linh tinh gì thế?”

Nàng nhin không được lấp bắp, tay muốn đẩy hắn ra.

“Năm đó, ta nghĩ rồi đi là có thể giải quyết tất cả.” Hoàng Phủ Tỉ đột nhiên mở miệng, lần đầu nói ra năm đó chuyện.

Viên Nhật Sơ giật mình, tay đang đẩy hắn ra đột ngột dừng lại.

“Ta cũng không nghĩ kế thừa Hoàng Phủ gia, ta nghĩ dựa vào hai bàn tay của ta làm ra sự nghiệp, hơn nữa, có ta ở đây, ai cũng không vui vẻ.” Thanh âm của hắn rất thấp, mang theo một tia trào phúng. “Phụ thân rất thương ta, đại nương mặc dù đối ta không tốt, nhưng vì bảo hộ đại, hai người vì ta mà luôn cãi nhau, đại ca cũng bởi vì ta tồn tại mà đau khổ, còn có Vân Vân.....”

“Người..... Còn yêu nàng sao?” Lần này trở về, là vì mang Đường Vân Vân rời đi sao?

Câu cuối cùng kia, nàng không dám hỏi ra miệng, chỉ dám hỏi ở trong lòng.

“Vân Vân mảnh mai mỹ lệ, tổng có thể kích lên thương tiếc của nam nhân, cũng bao gồm ta khi còn trẻ, lúc đó, ta thực yêu nàng, thậm chí muốn cùng nàng kết hôn, thú nàng vì vợ.”

“Đúng, phải không.....” Viên Nhật Sơ cắn môi, theo miệng ném đến một tia chua xót.

“Ta cũng đã cho Vân Vân cơ hội lựa chọn, nhưng cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn gã cho đại ca ta, khi đó ta từng hận qua, cũng từng oán qua.”

“Lúc trước người từng lưu luyến kỹ viện, cũng là bởi vì nàng?” Viên Nhật Sơ nhin không được hỏi.

Hoàng Phủ Tỉ cười nhẹ, không thừa nhận. “Coi như một nửa đi? Nửa kia chính là muốn phụ thân thất vọng vì ta, như vậy ta mới có thể ra đi.”

Viên Nhật Sơ nhấp mím môi, nhin không được lại hỏi: “Khi đó, người từng yêu cầu Đường Vân Vân với người cùng nhau rời đi, nàng cự tuyệt, đúng không?”

Đối với vấn đề của nàng, Hoàng Phủ Tỉ tuyệt không ngoài ý muốn, “Xem ra, vừa rồi nàng tựa hồ cùng Vân Vân nói không ít chuyện đi?”

Viên Nhật Sơ hừ lạnh. “Là không ít, nữ nhân kia thực làm cho người ta giận dữ.”

“A!” Lời của nàng lại làm cho hắn nở nụ cười. “Vân Vân cự tuyệt, ta một chút cũng không ngoài ý muốn, thậm chí nó đã nằm trong dự kiến của ta, dù sao ta lúc ấy là thiếu niên, mà nàng chính là một thiên kim tiểu thư, đâu có thể nào theo ta đi bên ngoài chịu khổ?”

“Hừ, đó là bởi vì nàng không đủ yêu người, nếu là ta, ta.....” Nhận thấy được chính mình trong lời nói không đúng, Viên Nhật Sơ lập tức không lên tiếng.

“Nàng như thế nào?” Hoàng Phủ Tử ngẩng đầu nhìn nàng, tuấn mi khẽ giật.

“Không, không có gì!” Viên Nhật Sơ xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng.

“Ồm?” Hoàng Phủ Tử hứng thú nhìn nàng, thấy biểu tình khốn quẫn(khốn đốn+quẫn bách) của nàng, bạc môi càng sâu. “Phải không? Thật sự không có gì sao?”

Về mặt giống như nhìn thấu hết thấy làm cho Viên Nhật Sơ không giữ được bình tĩnh, nàng cắn môi, ý đồ nói sang chuyện khác. “Năm đó truyền lưu lời đồn đãi người không phải con của Hoàng Phủ lão gia, cũng là người truyền ra đi sao?”

Nhưng Hoàng Phủ Tử cũng không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại tà khí bức hướng nàng, “Sơ Nhi, nàng yêu ta, phải không?”

“Mới, mới không có!” Viên Nhật Sơ theo bản năng phản bác, nhưng ánh mắt mất tự nhiên cùng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khiến cho lời nói của nàng một chút thuyết phục cũng không có.

“Ồm? Phải không?” Hoàng Phủ Tử không tin nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn vẽ lên bề ngoài thản nhiên tự tại.

Viên Nhật Sơ trừng hắn, ánh mắt của hắn làm cho nàng cảm thấy khó chịu, như là mọi bí mật đều bị hắn nhìn thấu, làm cho nàng quẫn khổ.

“Người không nói thì thôi.” Nàng lập tức xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Tử thể nào hứa cho nàng rời đi? Hắn lập tức giữ chặt nàng, đem nàng đặt ở trên bàn đá, thân thể dán vào nàng. “Đừng nghĩ trốn, nàng chính là cái vật nhỏ khẩu thị tâm phi(*).”

(*) Nói một đằng làm một nẻo.

“Ta, ta nào có?” Viên Nhật Sơ quật cường phản bác, lắc lắc thân mình, tay chống ở trong ngực của hắn. “Người làm cái gì? Mau thả ta ra!”

“Không thả.” Hoàng Phủ Tử bắt tay nàng, lấy thân thể áp chế nàng, con người đen cực còn thật sự nhìn chăm chú nàng.

“Đời này, ta cũng không thả nàng.” Lời nói của hắn thực kiên định, như là lời thề.

“Người.....” Chăm chú của hắn làm cho lòng của nàng kinh hoàng, nàng cắn môi, đầu hàng. “Người lần này trở về, là vì Đường Vân Vân trở về sao?”

“Không.” Hắn cúi đầu, khẽ liếm môi của nàng. “Ta vì nàng mới quay về.”

Lời này không giả, vào mùa đông tám năm trước gặp được cái tiểu cô nương, không biết vì sao, lại làm cho hắn thật sâu nhớ trong lòng, thậm chí còn cho người ta đi hỏi thăm tin tức của nàng.

Năm đó rời đi, hắn nghĩ đến rời đi của hắn sẽ hồi phục sự yên tĩnh an ổn cho Hoàng Phủ gia, ai ngờ không như mong muốn. Hắn mặc dù rời đi, nhưng khi đó ở Hoàng Phủ gia tạo ra ảnh hưởng vẫn còn tồn tại, bởi vậy hắn mới trở về, tính hoàn toàn giải quyết hết thấy. Trừ lần đó ra, nguyên nhân chân chính là hắn muốn gặp nàng, muốn nhìn nàng thay đổi ra sao.

Ngay từ đầu, hắn chính là tò mò, chính là muốn chinh phục lấy đóa hoa hồng có gai này, biết nàng chán ghét hắn, vì thế hắn thiết kế cạm bẫy này, lấy bát quái dụ hoặc nàng, đem nàng giữ tại bên người, từ từ chinh phục nàng.

Ai ngờ càng cùng nàng tiếp xúc, hắn lại càng chịu hấp dẫn, đến cuối cùng.....Người bị chinh phục ngược lại là hắn.

“Phải không?” Viên Nhật Sơ không tin nhú mày, há mồm dùng sức cắn môi của hắn, “Ta không phải là tấm mộc người lấy để đối phó Đường Vân Vân sao?”

Trong thanh âm, có chút mùi chua không dễ phát hiện ra, nhưng Hoàng Phủ Tỉ nghe ra đến đây!

Hắn thấp giọng nở nụ cười, “Ừ..... Ngay từ đầu ta tính như vậy.” Hắn thực thành thực thừa nhận.

Thành thực của hắn chọc giận nàng, “Tránh ra! Ừm.....”

Không cho nàng có tức giận cơ hội, Hoàng Phủ Tỉ hôn lấy nàng, liếm mút cánh môi, thanh âm khàn khàn lại mê người.

“Nhưng mà ta hiện tại lại hy vọng tấm mộc người tấm mộc này thân phận là thật....”

“Ừm.....” Viên Nhật Sơ nhẹ ngậm, phần lưỡi muốn né tránh, lại bị hắn cuốn lấy, phóng đảng hút dây dưa, làm loạn hô hấp của nàng.

Mà bàn tay to cũng đi theo tham nhập vào trong váy, xuyên thấu qua lớp vải kim lấy chỗ mềm mại, lấy ngón tay xoa nhẹ trần châu mềm mại kia.

“A!” Viên Nhật Sơ run rẩy, thân mình nhiệt tình sớm thành thói quen chịu hắn âu yếm thấm ra mấy phần dịch trơn trượt, dính ẩm ướt cả quần.

Hoàng Phủ Tỉ mút môi của nàng, bá đạo nói nhỏ: “Năm đó, Vân Vân còn có cơ hội lựa chọn, nhưng nàng..... Chỉ có thể lựa chọn ta.”

Năm đó, hắn thả Đường Vân Vân đi, là vì hắn hiểu được, so với thương hắn, nàng càng yêu chính mình. Bởi vậy, nàng cự tuyệt cùng hắn rời đi, tuy rằng mất mát, nhưng hắn sớm đoán ra.

Hắn từng oán qua, sau này nhìn thấu, đối Đường Vân Vân, hắn chỉ dư lạnh nhạt.

Yêu một người, hắn sẽ điên cuồng mà yêu; Mà khi lựa chọn của đối phương không phải là hắn, hắn sẽ thu hồi yêu của hắn. Bởi vậy, khi Đường Vân Vân lựa chọn Hoàng Phủ Hiên, thành đại tẩu của hắn, hắn liền thu hồi yêu của hắn, hoàn toàn đem nàng làm như đại tẩu đối đãi.

Nhưng Viên Nhật Sơ không giống, yêu một người, nàng sẽ chuyên chú, sẽ điên cuồng, sẽ liều lĩnh, nàng có cùng hắn linh hồn, cho nên, nàng xem thấy chân chính hắn.

Tâm của hắn thật sâu bị nàng rung động, cũng bị nàng hấp dẫn thật sâu. Đối nàng, hắn vĩnh viễn sẽ không buông tay..... Hắn mút cắn môi dưới đầy đà của nàng, cố ý cắn đau nàng.

“Đau.....” Viên Nhật Sơ kháng nghị nhú mày, môi bị hắn thô lỗ cắn nát, thấm ra tia máu.

Hoàng Phủ Tỉ liếm đi, đầu lưỡi dính máu, tham nhập trong miệng nàng, hôn kích cuồng, cướp lấy hơi thở của nàng.

“Sơ Nhi..... Nàng là của ta..... Ta vĩnh viễn sẽ không buông tay.....”

9. Chương 9

“Ừ.....” Phần lưỡi của Viên Nhật Sơ tìm hiểu hút lấy đầu lưỡi của Hoàng Phủ Tỉ, đầu lưỡi cứng hắn giao quần, đập mút hơi thở nóng cháy của hắn. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Ngực hắn rung động vì lời nói của nàng, không thể không thừa nhận, nàng quả thật đã động tâm với hắn rồi! [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Có lẽ, từ tám năm trước gặp được cái thiếu niên kia, nàng đã không tự chủ đem hắn ghi tạc vào lòng, cho nên khi hiểu ra chính mình bị lợi dụng, nàng vừa tức vừa giận, nhưng cũng mong nhớ đến hắn. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Tám năm sau, gặp lại hân, nỗi lòng bình tĩnh của nàng bị hân khơi dậy, không thể trầm ổn đối mặt nữa, nhất cử nhất động của hân, đều trêu trọc cảm xúc thật sâu của nàng. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng nguyên tưởng rằng chính mình là chán ghét hân. Cũng không biết vì sao, chán ghét lại dần dần biến chất. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng so với chính mình nghĩ đến còn tại để ý đến hân, tâm ngẫu nhiên co rút, điều đó nói cho nàng biết sự thật, nàng đối hân động tâm! [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Cho dù là thế nàng không nghĩ thừa nhận, nhưng nàng nha, lại chìm đắm đi vào. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Viên Nhật Sơ dùng sức hút lưỡi của hân, khẽ ăn môi của hân, khiêu khích hân, mâu nhi nhiễm lên tình dục, mềm mại đáng yêu ôm lấy hân.[Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Người nói..... Người sẽ không buông tay.....” Nàng liếm lưỡi của hân, đùa giống như vòng quanh vòng quanh, tay nhỏ bé cũng tham nhập vạt áo của hân, nhẹ vỗ về ngực cường kiện. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Ngón tay khẽ niết đầu vú nam tính ==, nhẹ kéo vỗ về chơi đùa, cảm giác được hơi thở thô suyễn của hân, nàng kiều mỵ nở nụ cười, phần lưỡi khẽ cắn tai của hân, hơi thở như lan nói: “Nếu như có một ngày ta yêu ai...Ta cũng sẽ không buông tha cho người đó...” [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Không thương liên thôi, nếu một ngày thật sự yêu ai đó, nàng sẽ so với người khác điên cuồng đi yêu, và yêu cầu một chuyện, trừ bỏ nàng, hân không được yêu những người khác. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Lời nói bá đạo của nàng làm cho Hoàng Phủ Tỉ thấp giọng nở nụ cười, nhìn đôi mắt đẹp nồng đậm dục vọng giữ lấy, hân dùng lực hôn lấy nàng. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Có người đoá dã hoa hồng này, có người nào nữ nhân so với được với người?” Mút cái lưỡi thơm tho, hân ách nói, ngón tay để ở quần dưới hơi hơi dùng sức, đâm vào hoa khâu chặt kín. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A.....” Viên Nhật Sơ thở gấp, đầu lưỡi cùng hân giao quần, liếm hút ra nước bọt kích tình, cũng nâng lên đùi phải vòng chặt thắt lưng của hân, viên móng nhẹ nhàng, cọ xát ngón tay của hân. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Tay nhỏ bé mềm mại vỗ về chơi đùa trong ngực đi theo dờn xuống, đầu ngón tay giống như gãi ngứa dạo qua da thịt của hân, tham nhập quần lót, sờ lên dục vọng nam tính nóng rực sớm cứng rắn.[Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A.....” Hoàng Phủ Tỉ thô suyễn, nam tính vì đụng chạm của nàng mà trương lớn hơn nữa, làm cho lớp vải dưới thân buộc vốn buộc chặt nay lại bị tạo ra.[Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Cảm giác được trong tay nóng, Viên Nhật Sơ nheo mắt, lớp thịt non trong lòng bàn tay nhẹ vỗ về nam tính, thậm chí nhẹ nhàng nắm chặt. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Aaa.....” Hoàng Phủ Tỉ nhịn không được than nhẹ, “Nàng thật sự là tiểu yêu nữ nhiệt tình!” Hân mút môi của nàng, không cam lòng yếu thế dùng sức kéo quần của nàng xuống. Bàn tay to không hề trở ngại đụng chạm tư hoa mê người, tay lập tức dính đầy yêu dịch ẩm ướt, hân nhéo đoá hoa mẩn cảm một chút, theo dịch trơn trượt thâm nhập một ngón tay. [Muốn lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ừ a.....” Viên Nhật Sơ run rẩy, vách tường hoa vì ngón tay dài tiến vào mà co rút lại, hưng phấn không thôi, tay nắm nam tính nhện không được hơi hơi sử lực. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Lực đạo vừa đứng kia làm cho dục hỏa của Hoàng Phủ Tỉ càng nóng. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Sơ Nhi..... Dùng tay nàng qua lại sờ.....” Hắc ách thanh mệnh lệnh, ngón tay nhẹ cong, dò lấy thịt hoa trơn mịn. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Viên Nhật Sơ lắc lắc mông hoa huyết cọ xát ngón tay, tay nhỏ bé cũng vâng theo mệnh lệnh của hắc, qua lại sờ lấy nam tính thô dài. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng cảm giác nam tính trong tay ngày càng nóng, thậm chí càng lớn, làm cho nàng một tay cầm không xong, sau vài cái qua lại, trong lòng bàn tay dính lên mấy phần trừ(*) dịch, làm cho tay nàng biến trơn, thiếu chút đem gây nóng trong tay trượt rớt. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

(*) Sền sệt, đậm đặc ~~~[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ừm..... Sơ Nhi, lại dùng lực một chút..... Nàng dùng tay sờ phía trước.....” Một bên hưởng thụ khoái cảm bị tay nhỏ bé đưa đẩy, Hoàng Phủ Tỉ một bên chỉ đạo nàng. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mà ngón tay dài ở trong vách tường hoa cũng không đình chỉ động tác, cứ vòng quanh vòng quanh ở trong hoa miệng, rồi đưa đẩy trong thịt hoa mềm mại, thật cẩn thận ma sát lấy vách tường hoa. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nghe được mệnh lệnh của hắc, tay nhỏ bé biến thành càng dùng sức, thậm chí lấy ngón tay cọ xát dịch trơn trượt thấm ra từ đỉnh nam tính. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A..... Đúng..... Chính là nơi đó..... Bảo bối..... Nàng giỏi quá.....” Hoàng Phủ Tỉ run rẩy, phát ra rên rỉ khêu gợi. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hơi thở Viên Nhật Sơ cũng biến nóng nẩy, rõ ràng là âu yếm hắc, nàng lại đi theo bị ảnh hưởng, thân thể trở nên càng nóng, ở chỗ sâu trong hoa tâm cũng truyền đến một chút cảm giác trống rỗng quen thuộc, làm cho nàng xoay mông, khát cầu càng nhiều. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Hoàng Phủ Tỉ.....” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ta biết.....” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuân tâm nhộn nhạo tràn đầy, Hoàng Phủ Tỉ tà khí gợi lên khóe môi. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Một ngón tay không thỏa mãn được nàng.....” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nói xong, hắc lại tham nhập thêm một ngón, hai ngón tay dài khép lại, ở trong hoa huyết qua lại ra vào. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ha a.....” Dài chỉ ra vào hơi chút thỏa mãn hư không của nàng, nàng nheo lại mắt đẹp, viên mông phối hợp đưa đẩy của hắc nhẹ nhàng đong đưa. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Yêu dịch theo ngón tay dài chảy ra càng nhiều, đem chân thon thả nhiễm lên một mảnh dịch ẩm ướt trơn trượt, cũng làm cho ngón tay khi ra vào đều phát ra trạch trạch tiếng nước. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Thanh âm vừa ám muội lại mê lãng kích thích tình dục hai người, ngón tay dài đưa đẩy càng nhanh, thậm trí khi đưa đẩy thỉnh thoảng cong lên, kìm lấy vách tường thịt. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mà ngón cái cũng đi tới hoa châu đỏ tươi phía trước, ngón cái một trận vô tình đè ép, khiêu khích mẫn cảm cực hạn của nàng. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ừ a..... A.....” Hoa châu non nớt nhất bị đụng chạm, lập tức gây cho Viên Nhật Sơ một trận khoái cảm tê dại, ngón tay dài không ngừng qua lại ra vào, làm cho vách tường thịt bắt đầu từng trận co rút. Khoái ý sâu sắc mãnh liệt làm cho nàng không thể khống chế được, tay cầm lấy gây nóng thô dài dùng lực nữa, rất nhanh làm đưa đẩy nóng cháy thô dài. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hoàng Phủ Tử hơi hơi nhú mi, thân thể hưởng thụ khoái ý thư sướng, ngón tay dài ở trong thủy huyết đưa đẩy tốc độ cũng nhanh hơn, ngón cái dùng sức kèm nén hoa châu. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mà tay kia thì cũng dùng sức kéo quần áo trên thân nàng xuống, đem yếm kéo ra, dùng sức cầm lấy một đoàn tuyết nhũ sớm sưng lên. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Ngón tay niết đè nhũ thịt phiếm hồng, thỉnh thoảng kéo đẩy nhũ tiêm khoả mạnh, lần nữa kích thích mẫn cảm của nàng, muốn nàng hoàn toàn hồng mất. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A a.....” Viên Nhật Sơ lẳng thanh yêu kiều, thân thể mẫn cảm nhảy mất phiếm lên đỏ ửng, yêu dịch ẩm ướt nóng nhảy mất theo ở chỗ sâu trong hoa tâm trào ra. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mà Hoàng Phủ Tử cũng nhanh chóng rút ngón tay ra, cởi bỏ quần lót, dục vọng trong hai chân sớm phát tím, đỉnh thấm ra từng giọt dịch trơn trượt. Hắn đẩy đùi trắng mịn ra, đem chân nàng gác ở trên khuỷu tay, nóng thiết để ngay đó hoa ẩm ướt, lui mông thẳng lưng, dùng sức tiến vào hoa huyết. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A a –” Hắn mạnh mẽ xâm tiến vào làm cho vách tường hoa đang cao trào nhảy mất buộc chặt, cũng đem Viên Nhật Sơ đẩy vào hố cực sâu khoái cảm. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Vách tường thịt chặt kín lại ẩm ướt nóng, đem nam tính gắt gao hấp buộc, chảy ra yêu dịch cũng đại lực cọ rửa đỉnh nam tính. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mới mai nhập một cái, khoái cảm hấp quấy thật sâu làm chon am tính sớm mau bùng nổ nhảy mất hồng mất, Hoàng Phủ Tử thô rống một tiếng, nóng rực bạch dịch lập tức phun trào ra. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A!” Chất lỏng nóng rực đem vách tường hoa nướng đến rất nóng, cũng kéo dài dư vị cao trào, thân mình Viên Nhật Sơ run rẩy, vách tường thịt co rút nhanh, yêu dịch ba ba trào ra. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Yêu dịch ẩm ướt nóng không được nhanh cọ rửa nam tính, hơn nữa vách tường hoa nhanh co rút bao vây kích thích Hoàng Phủ Tử, nam tính chưa mềm xuống nhảy mất cứng rắn lên, bổ sung cho hoa huyết ẩm ướt nóng. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hắn di động hẹp mông rất nhanh đẩy cắm vào thủy huyết, hưởng thụ khoái cảm mất hồn, nam tính ra vào càng mãnh liệt. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A..... Không.....” Quá nhiều khoái cảm làm cho Viên Nhật Sơ cảm thấy choáng váng nặng nề, mà thân thể cũng không tự chủ hưởng thụ. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Vách tường thịt ả ướt nóng co rút lại, theo hẳn ra vào, giống như đang kìm lấy nam tính, gây cho hai người càng nhiều khoái ý. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mà hai luồng tuyết nhũ mềm mại vì hẳn ra vào va chạm mãnh liệt mà chớp lên chớp sớm, lắc ra lằn sóng xinh đẹp, hai đóa hồng môi trên nhũ trắng run rẩy kiểu diễm. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Tay Hoàng Phủ Tỉ bắt lấy một đoàn nộn nhũ, ngón tay dùng sức xoa lấy, làm cho chúng nó ở trong tay sừng đỏ biến hình, lưu lại dấu vết lãng mĩ.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mà nóng thiết cũng mãnh liệt ở trong hoa huyết rung động, yêu dịch không được xói vào nam tính, đem nóng thiết nhiễm đến ả ướt lại hồng, vách tường hoa dày đặc gắt gao hấp lấy hẳn, làm cho hẳn ra vào càng điên cuồng. “Không..... A.....” Viên Nhật Sơ nhẹ ngâm, quá nhiều khoái ý chuyển thành đau khổ, lại làm cho nàng cảm thấy tê dại cực sâu sắc.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Tầng tầng tình triều không ngừng bao phủ nàng, mà hẳn lại tiến lên càng dững mãnh, làm cho nàng không bao giờ nữa có thể thừa nhận càng nhiều.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng nhin không được tay nghĩ đẩy ra hẳn, đầu ngón tay ở trên ngực xước qua tạo thành vết cào, lưu lại máu. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Trên ngực truyền đến đau đớn làm cho Hoàng Phủ Tỉ ra vào càng kịch liệt, giống như phải đem nàng chơi hư giống nhau, không chút lưu tình qua lại đâm rút. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ồ.....” Viên Nhật Sơ khóc, rên rỉ trở nên nhỏ nhất, rốt cục rốt cuộc chịu không nổi nhiều khoái cảm như vậy, lập tức hôn mê, nhưng hoa vách tường vẫn đang co rút lại, đè ép nam tính đang đưa đẩy.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hoàng Phủ Tỉ dùng sức niết đè hai luồng miên nhũ, thô dài tím hồng qua lại ra vào hoa huyết, tư tư yêu dịch bị quấy ra, trơn bóng ra vào của hẳn. Thẳng đến hẳn cảm thấy bên hông một trận tê dại, hẳn ra vào càng cuồng liệt, tay lại dùng lực hơn nữa, đem hai đóa hoa hồng bài trừ ở trong khe hở. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ừ a.....” Mãnh liệt tiến vào một cái, nam tính vùi vào trong hoa huyết đang kịch liệt co rút, thân mình hẳn run rẩy, ngửa đầu thô rống, mới cam tâm đem bạch dịch nóng rực phun nhập hoa hồ. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hoàng Phủ Tỉ thô thở gấp, nhìn thiên hạ dưới thân sớm ngắt, hẳn thương tiếc cười, khe hôn môi của nàng.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Rút ra nam tính mềm nhũn, hẳn nhất cái áo yếm lên đem dịch trơn trượt ở hạ thể hai người lau khô, thay nàng mặc quần áo, liền ôm lấy nàng, tính đi vào phòng phía trước. Đi được vài bước, hẳn dừng lại cước bộ, nhìn về phía bên đại thụ.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Đại tẩu, ngươi thương thức đủ đi?” Hẳn lãnh đạm nói nhỏ. Từ lúc hoan ái đến một nửa, hẳn liền phát hiện có người tới. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nhưng hẳn không tính đình chỉ, hẳn nghĩ yêu bảo bối trong lòng, cũng tính làm cho người tới hết hy vọng.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Đường Vân Vân theo cây cổ thụ phía sau đi ra, ai oán nhìn hẳn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Huynh, huynh có thể nào đối muội như vậy.....” Nàng khóc chất vấn hẳn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hoàng Phủ Tỉ ôn nhả cười, vẻ mặt lãnh đạm lại xa cách.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Đại tẩu, đệ cùng Sơ Nhi là vợ chồng, hoan ái là bình thường, nhưng thật ra đại tẩu ở một bên rình coi cũng không tốt đâu.” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Đường Vân Vân chịu không nổi lãnh đạm của Hoàng Phủ Tỉ, nhin không được tiến lên muốn chạm vào hắn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hoàng Phủ Tỉ ôm Viên Nhật Sơ nhanh chóng lùi bước, khuôn mặt anh tuấn trở nên nghiêm khắc. “Đại tẩu, thỉnh tẩu tự trọng.” Hắn đối nàng đã chứa nhiều tha thứ dễ dàng, tính nhẫn nại đã đến cực hạn. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Đường Vân Vân cắn môi, chỉ trích lại oán hận xem xét hắn. “Tỉ ca ca, muội yêu huynh như vậy, huynh làm sao có thể đối với muội như vậy..... Huynh không hề yêu muội sao?” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Theo từ khi tẩu trở thành đại tẩu của đệ, đệ đối với tẩu cũng chỉ còn lại phần kính trọng của một tiểu thúc đối với đại tẩu, về phần khác, không có.”Hoàng Phủ Tỉ nói đến vô tình, đối với người không thương, hắn không nên đa tình. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Hiện tại, trong tim của đệ chỉ có Sơ Nhi, đại tẩu, đại ca thực yêu tẩu, tẩu nên quý trọng.” Hắn không hề nhiều lời, ôm Viên Nhật Sơ xoay người rời đi. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nhìn bóng dáng Hoàng Phủ Tỉ vô tình, Đường Vân Vân nhin không được khóc rống, “Không.....” Nhìn bóng lưng vô tình của hắn, Đường Vân Vân nhin không được khóc rống, “Huynh không thể đối với muội như vậy.....” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng thương hắn như vậy, hắn có thể nào như vậy đối nàng? Không! Nàng không tin Tỉ ca ca không hề yêu nàng, nàng không tin.....[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Tỉ ca ca nhất định là còn tại giận nàng, hắn nhất định giận nàng gả cho người khác, cho nên mới như vậy đối với nàng.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Muội không tin, huynh là yêu ta, là yêu ta.....” Đường Vân Vân thì thào tự nói, “Chỉ cần không có Viên Nhật Sơ, huynh sẽ trở lại bên người ta! Chỉ cần không có Nhật Sơ.....” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Đường Vân Vân nở nụ cười, vẻ mặt điên cuồng lại chấp nhất.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Chỉ cần nàng biến mất, Tỉ ca ca sẽ trở lại bên người nàng.....[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Hi..... Chàng không cần như vậy..... Rất ngứa.....” Viên Nhật Sơ nằm úp sấp ở trên giường, gáy né tránh môi đang nhắm nháp bên gáy, hơi thở trở nên suyễn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm lên một chút hồng nhạt.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Nàng không vui sao?” Hoàng Phủ Tỉ dán tại trên người nàng, bàn tay to tham tiến vạt áo, cầm lấy nộn nhũ trắng mịn. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Vậy nàng như thế nào cứng rắn?” Hắn cắn gáy ngọc tuyết trắng, đùa cợt nàng, ngón tay nhẹ dặt nhũ lồi.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Vừa tắm rửa qua đi nàng rất thơm, tóc ẩm ướt thấm ướt áo đơn, làm cho da thịt mềm mại dán vào vải dẹt, xem ra rất mê người.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A.....Chàng xoa như vậy..... Đâu có thể nào không cứng rắn.....” Viên Nhật Sơ khẽ suyễn, nheo mắt tức giận nhìn hắn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Bộ dáng mê người kia làm cho tình dục Hoàng Phủ Tỉ bùng bùng phần chấn, một khi thừa nhận thương hấn, nàng không hề lạnh như băng, không hề quật cường, đối mặt hấn, luôn biểu lộ mị tư mê người, làm cho hấn lúc nào cũng đều muốn gục nàng.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Nàng cái tiểu yêu cơ này, thực biết dụ hoặc nhân.” Cúi đầu hôn lấy nàng, đầu lưỡi tham nhập cái miệng nhỏ nhắn, làm càn liếm hút, mà bàn tay to nắm nộn nhũ cũng xoa bóp thịt tuyết trắng, đối với xúc cảm trắng mịn nộn nà cực kỳ yêu thích, đầu ngón tay chơi đùa đồ dâm trên ngực.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ khẽ ngậm, phần lưỡi hòa đón hấn, cùng hấn giao triền liếm mát.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Dụ hoặc chàng sao? Ừm?” Nàng nhẹ ngữ, tay nhỏ bé dò đi xuống, cách quần áo vỗ về nóng rực của hấn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Hoàng Phủ Tỉ nhẹ hấp ngậm khí, “Nàng thật sự là cái yêu nữ!” Hấn hôn càng kịch liệt, bàn tay to thô lỗ kéo áo đơn tuyết trắng ra.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Thiếu gia!” Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm xấu hổ của A Toàn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Chuyện gì?” Bị quấy rầy, Hoàng Phủ Tỉ không hờn giận nhú mày, nhưng môi lại vẫn mát hút cánh môi mềm mại, bàn tay to qua lại âu yếm thân mình trắng mịn.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nghe được bên trong truyền đến tiếng thở dốc, mặt A Toàn càng hồng, lắp bắp rất nhanh nói xong. “Lão, lão gia tìm người, muốn người lập tức đến thư phòng gặp lão gia.”[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Phụ thân tìm hấn? Mặt tuấn tú nhàn càng nhanh, Hoàng Phủ Tỉ bất đắc dĩ đứng dậy, khẽ liếm cánh môi sưng đỏ, “Nàng ngoan ngoãn ở trên giường chờ ta, ta lập tức quay lại.”[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Ừ.....” Viên Nhật Sơ nhẹ thở rồi ngồi dậy, áo đơn sớm bị cởi bỏ, ngực nhũ tuyết trắng đi theo thân thể của nàng động dậy, tóc đen xả xuống che khuất hai đoá hồng môi.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Bộ dáng thanh thuần lại gợi cảm làm cho thân thể Hoàng Phủ Tỉ càng nóng, nhịn không được cúi đầu dùng sức hôn nàng, đem môi của nàng hôn lại hồng lại sưng.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Chết tiệt! Hiện tại đừng dụ hoặc ta.” Hấn cắn răng gầm nhẹ.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Thiếp nào có?” Viên Nhật Sơ vô tội nháy mắt, phần lưỡi khẽ liếm cánh môi một chút, lại chậm rãi thu hồi.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Còn nói không có? Hoàng Phủ Tỉ trừng mắt Viên Nhật Sơ, thật muốn trực tiếp ăn nàng.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Thiếu gia, lão gia đang đợi người nha!” Ngoài cửa A Toàn khẩn trương thúc giục. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Thở sâu, Hoàng Phủ Tỉ nhịn xuống dục hỏa, rất nhanh mặc quần áo. “Chờ ta trở lại, lại chậm rãi với chơi với nàng.” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Thiếp chờ chàng.” Nàng cười đến mê người cực điểm. Hoàng Phủ Tỉ lại hít sâu, xoay người bước nhanh rời đi.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Hi!” Thấy hần chật vật rời đi, Viên Nhật Sơ khanh khách cười khê, nhặt lên áo đơn mặc vào, vén tóc lên, lại nghe đến thanh âm mở cửa. “Như thế nào lại trở về.....”[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng quay đầu, nguyên tưởng rằng là Hoàng Phủ Tỉ, nhìn đến người tới lại kinh ngạc nhú mày. “Hoàng Phủ phu nhân, có việc sao?” [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Viên Nhật Sơ nhìn Đường Vân Vân, phát hiện mặt nàng tái nhợt, mắt đẹp thâm trầm nhanh nhìn chăm chăm nàng, nàng nhin không được nhú mày, cảm thấy có điểm không đúng. [Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Sắc mặt ngươi rất tệ, thân thể không thoải mái sao?” Nàng xuống giường, không thói quen chỉ mặc áo đơn cùng người ngoài nói chuyện, đi đến tủ quần áo phía trước, cầm lấy áo khoác mặc vào.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Mặc quần áo khi, chậm chạp không có nghe đến thanh âm Đường Vân Vân, nàng vừa nhấc đầu, lại xuyên thấu qua gương đồng nhìn đến Đường Vân Vân cầm bả đao đứng ở nàng phía sau, nàng cả kinh, chạy nhanh né tránh! Một đao vồ hụt, Đường Vân Vân càng kích động, nắm chặt đao, nàng oán hận nhìn Viên Nhật Sơ.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Viên Nhật Sơ, ngươi đáng chết!”[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Đường Vân Vân!” Viên Nhật Sơ nhìn nàng, “Ngươi điên rồi có phải hay không? Bình tĩnh một chút!”[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Nàng một bên rống to, một bên hiện lên công kích của Đường Vân Vân.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Đi tìm chết! Ngươi đi chết —” Đường Vân Vân điên cuồng gào thét: “Chỉ cần ngươi chết, Tỉ ca ca sẽ trở về bên người ta, đều là ngươi..... Đều là lỗi của ngươi.....”[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Đường Vân Vân vẻ mặt điên cuồng, kích động đánh về phía Viên Nhật Sơ, Viên Nhật Sơ nhú mày, lần này không tránh, ở Đường Vân Vân tiến đến gần, nàng cầm tay nàng ta, muốn cướp đi đao trên tay nàng ta.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Vốn tưởng rằng Đường Vân Vân thân mình yếu đuối, chính mình có thể dễ dàng khống chế nàng, nhưng nàng xem nhẹ Đường Vân Vân, hiện tại nàng ta trong trạng thái điên cuồng kích động, khí lực so với bình thường cũng lớn hơn nhiều. Hai người dùng sức cướp đao, trong thôi đẩy giãy dụa, ánh nến trên bàn bị ngã, lửa từng chút từng chút châm lên khăn bàn hoa mỹ.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“Đường Vân Vân, ngươi bình tĩnh một chút!” Viên Nhật Sơ rống to, ngay tại lúc đoạt được cây đao, thì lại bị nàng ta cắn vào tay.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

“A!” Viên Nhật Sơ ăn đau, theo bản năng buông tay ra.[Đã lập wed, xin hãy tự mình dùng sức, nói không với việc sao chép công sức người ta]

Đường Vân Vân nhanh chóng hướng đao đánh về phía nàng, “Viên Nhật Sơ! Ngươi đi chết!”

10. Chương 10

“Phụ thân, ngài tìm ta.” Hoàng Phủ Tỉ đi vào thư phòng, nhìn về phía phụ thân.

Hoàng Phủ lão gia nhìn con, ánh mắt khôn khéo nhẹ tránh, nắm lấy chòm râu, trầm giọng hỏi: “Con lần này tính khi nào thì rời đi?”

“Phụ thân?” Hoàng Phủ Tử ngạc nhiên, thấy ánh mắt phụ thân nhìn thấu hết thấy, hần thản nhiên mà cười. “Cái gì đều không thể gạt được phụ thân.”

“Con là con ta, ta còn không đủ hiểu rõ con sao?” Hoàng Phủ lão gia hừ lạnh, “Con lần này lại tính vô thanh vô tức biến mất đúng hay không?”

Hoàng Phủ Tử mỉm cười, trong buồn cười lại mang theo trào phúng. “Lần này trở về, con vốn tính thu thập cục diện rồi rả trước đây lưu lại. Nhưng là sau khi con trở về, chẳng những không giải quyết hết thấy, ngược lại làm cho sự tình trở nên càng tệ hơn.”

Hoàng Phủ lão gia than nhẹ: “Này không phải lỗi của con, là Hiên nhi cùng Vân Vân không xem con ra gì.” Hần sớm đem hết thấy đều tiến vào trong mắt, chính là không hỏi không nói.

“Phụ thân, đại ca thực cố gắng, hần nhất định có thể bảo vệ cho Hoàng Phủ gia, phụ thân không cần đối hần rất quá nghiêm khắc.” Hoàng Phủ Tử khuyên phụ thân.

“Năng lực của đại ca con, ta thực hiểu được, nhưng hần chỉ có thể thu hoạch gần, không giống con có thể đem Hoàng Phủ gia đẩy lên hướng đỉnh cao” Cũng bởi vì như thế, ông mới vẫn muốn con thứ hai tiếp chưởng Hoàng Phủ gia.

“Phụ thân, có thể gìn giữ cái đã có cũng không tệ rồi nha! Ít nhất không phá tan hết gia sản, hơn nữa Hoàng Phủ gia cũng đủ lớn mạnh, kiếm nhiều tiền như vậy làm cái gì? Nhiều thêm mấy phần tiền quan tài sao?” Hoàng Phủ Tử không đứng đắn nói.

Hoàng Phủ lão gia trừng đi qua. “Nói vô vị cái gì đó?” Nhưng mắng xong, ông cũng nở nụ cười. “Con đứa nhỏ này, chính là không đứng đắn như vậy.”

Hoàng Phủ Tử cười nhẹ, nhìn phụ thân, còn thật sự nói: “Phụ thân, con nói chưởng Hoàng Phủ gia một chút hứng thú cũng không có.”

“Phụ thân biết, con thăm nghĩ tự tay khởi nghiệp, còn cái Liên Vân mục trường kia, con kinh doanh đến thật sinh động.” Hoàng Phủ lão gia không có tư vị nói.

Hoàng Phủ Tử lại sững sốt, tiện đà nở nụ cười. “Phụ thân, con còn có cái gì không thể gạt được phụ thân? Phụ thân một lần nói hết đi!”

Hoàng Phủ lão gia lắc đầu than nhẹ. “Con nha, liền với nương con đã chết giống nhau, không thích bị kìm kẹp, nương con là người phương bắc, vì như thế con cũng ở phương bắc khai mục trường đi? Thậm chí vì rời đi Hoàng Phủ gia, mới tản đi ra những bát quái kia.”

“Phụ thân tất cả đều biết? Mà năm xưa phụ thân vẫn cho con ra đi...” Hoàng Phủ Tử nhìn phụ thân, không thể không kinh ngạc.

Hoàng Phủ lão gia hừ lạnh, tức giận nói: “Nhi tử lớn lên muốn bay, ta làm phụ thân có thể ngăn cản sao?”

“Phụ thân, cảm ơn.” Hoàng Phủ Tử mỉm cười.

“Con là người có ánh mắt rất tuyệt buồn bán, nhưng mà ánh mắt con chọn nữ nhân thật sự có vấn đề, oa nhi Viên Nhật Sơ có gì tốt? Tuyệt không giống tiểu thư khuê các mềm mại, nghe nói các người ở ngày đầu tiên trở về, con còn giả danh nghĩa của ta, muốn lấy người ở ngoài cửa giám thị?”

Hoàng Phủ Tử khó hiểu nhìn phụ thân, khuôn mặt anh tuấn nghi hoặc. “Phụ thân đang nói cái gì? Con như thế nào nghe không hiểu?” Hần giả ngu.

Hoàng Phủ lão gia hừ hừ giận, trừng mắt con, lại nhin không được bật cười. “Oa nhi họ Viên kia tốt như vậy sao?”

“Ừ! Nàng tốt lắm.” Hoàng Phủ Tử gật đầu, nhìn ánh mắt phụ thân còn thật sự chấp nhất.

“Vậy là tốt rồi.” Nhìn ánh mắt của copn, Hoàng Phủ lão gia gật đầu, “Lần này rời đi, phải nhớ ba không năm ngày gởi lá thư về, lão phụ thân ta cũng không nghĩ đợi thêm tám năm nữa.”

“Ừ! Con biết.” Hoàng Phủ Tỉ cười gật đầu.

“Còn có chuyện của Hiên nhi cùng Vân Vân, làm cho bọn họ hai cái chính mình xử lý, chuyện kia không liên quan đến con, không cần đem trách nhiệm về ở trên người chính mình.”

Nhìn người con này như cà lơ phất phơ, nhưng vì làm cho trong nhà khôi phục yên tĩnh, còn trẻ liền rời nhà đi, tự mình lập nghiệp, ông cũng vì vậy thương hẳn như vậy.

“Ừ, con biết.” Hoàng Phủ Tỉ lại gật đầu.

“Còn có đại nương con, cũng đừng oán nàng, nàng kỳ thật.....”

“Con biết, đại nương đối con tốt lắm, mới trước đây khi con sinh bệnh, đại nương tuy rằng mặt ngoài không thêm để ý, nhưng đêm dài vẫn thường đến chiếu cố(*) con.”

(*) Chăm sóc.

Hắn cái gì đều biết nói, đại nương chính là mặt ngoài lãnh đạm, đối hắn quả trách, đều chỉ là vì hộ con chính mình, cũng thật chính nàng so với ai đều mềm lòng.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.....” Hoàng Phủ lão gia an tâm nở nụ cười, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, lại nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh hoàng.

“Không tốt! Đông Khí viện cháy! Nhanh đi dập tắt lửa nha!”

Đông Khí viện cháy?

Hoàng Phủ Tỉ cả kinh, không chút nghĩ ngợi lập tức lao ra thư phòng.

Sơ Nhi!

.....

Dao nhỏ bén nhọn đâm tới, Viên Nhật Sơ chạy nhanh một cái xoay người, dao nhỏ lại hiện lên, rất nhanh lại đâm tới.

Lúc này, nàng ngẩng đến khăn bàn đã cháy lên, nàng cả kinh, chạy nhanh kéo khăn bàn xuống, nghĩ muốn dập lửa, Đường Vân Vân lại đánh tới.

“Đáng chết!” Viên Nhật Sơ chật vật né tránh, lửa vì thế mà lớn lên, chỉ chốc lát sau, chung quanh trong phòng đã cháy bén lên.

“Khụ khụ! Lửa.....” Nhìn đến lửa, Đường Vân Vân cũng ngây ngẩn cả người, hơi chút khôi phục lý trí. “Cháy!” Nàng kinh hoàng kêu to, dao nhỏ trên tay rơi xuống.

“Đáng chết!” Viên Nhật Sơ ôm miệng mũi bất lực nhìn lửa cháy lan tràn, sương khói nồng nồng đánh tới, làm cho nước mắt nàng thẳng rơi.

Nàng chung quanh coi, muốn lao ra cửa phòng, nhưng phía trước cửa phòng cũng nổi lên lửa lớn, nàng xem hướng cửa sổ, lửa thế như nuốt chửng cả cửa sổ.

Đáng chết! Cái này như thế nào trốn?

“Lửa..... Ô..... Cháy..... Ta sẽ chết..... Không cần..... Ta không muốn chết.....” Đường Vân Vân ngồi ở góc, kinh hoàng khóc lớn.

Ầm ỹ chết, tính nhẫn nại của Viên Nhật Sơ mất hết, tức giận đến nắm Đường Vân Vân lên, dùng sức đánh nàng ta hai bàn tay.

“Ngươi, ngươi đánh ta.....” Ôm hai má sưng đỏ, Đường Vân Vân hoảng sợ nhìn Viên Nhật Sơ, vừa muốn lên tiếng khóc lớn.

“Không cho phép khóc!” Viên Nhật Sơ đối nàng rống giận, tức giận đến mắng chửi người. “Ngươi khóc cái gì khóc? Gây ra đám cháy này còn không phải ngươi làm hại, ngươi còn ngồi khóc ở đây? Có khí lực khóc liền đứng lên cho ta, mau tìm đường ra! Sau khi rời khỏi đây, tùy ngươi muốn khóc đến chết thế nào cũng được, lão nương ta cũng không quan tâm!”

Đường Vân Vân nức nở, sợ khí thế Viên Nhật Sơ, không dám khóc lớn. “Đều là lửa — như thế nào trốn..... Ô.....”

Viên Nhật Sơ chịu không nổi mắt trợn trắng, không thời gian quan tâm nữ nhân này, bắt lấy chân lấp cho nàng.

“Dùng chân đem chính mình hộ hảo.” Nàng lớn tiếng mệnh lệnh, tuy rằng tức giận, nhưng nàng vẫn là không có biện pháp vì giận mà không để ý Đường Vân Vân.

Đường Vân Vân bắt lấy chân, kinh ngạc nhìn Viên Nhật Sơ. “Vì sao..... Ta vừa mới còn muốn giết người.....” Nhưng nàng lại.....

Viên Nhật Sơ tức giận trừng mắt nàng. “Cho người bị hỏa thiêu chết là rất tiện nghi cho người! Trên đời này người muốn giết ta, ta không để cho hần ngàn đao vạn quả ta gặp quỷ!” Nàng nói đến vô tình, lại động thủ dùng chân đem Đường Vân Vân bao lại thật tốt, sau đó quay đầu nhìn hướng lửa cháy lớn mạnh mẽ phía trước.

Nàng trừng mắt nhìn phía cửa, tuy rằng nơi đó cháy, nhưng mà tiến lên phá cửa mà ra, y phục nhiều lắm sẽ bị thiêu cháy, người hần còn có thể sống.

“Đứng lên, chúng ta phải theo cửa lao đi ra.” Chân chỉ có một cái, ở Đường Vân Vân trên người..... Chết tiệt! Nàng làm sao tốt bụng như vậy? Viên Nhật Sơ thở sâu, đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị lửa thiêu đau.

“Trước cửa...Nhưng là nơi đó có hỏa.....” Đường Vân Vân sợ hãi, không dám đi tới.

“Làm sao không có lửa nha?” Viên Nhật Sơ không tính nhẫn nại rống to. “Muốn bị chết cháy trong lời nói, người liền ngoan ngoãn lưu tại đây.....”

“Sơ Nhi!” Hoàng Phủ Tỉ vọt vào phòng, không nhìn hiện trường cháy lớn kịch liệt, vừa thấy đến Viên Nhật Sơ, lập tức xông lên trước, ôm chặt lấy nàng. “Nàng không sao chứ?” Hần khẩn trương kiểm tra trên dưới, chỉ sợ nàng bị thương.

“Không có việc gì.” Viên Nhật Sơ lắc đầu “Chàng làm sao tiến vào?”

Nói còn chưa nói xong, một tiếng sợ hãi rống to theo cửa truyền đến. “Vân Vân!” Hoàng Phủ Hiên sốt ruột chạy vào, nhìn đến Đường Vân Vân lập tức ôm chặt lấy nàng. “Vân Vân, ta nghe người nói nàng đã ở bên trong, làm ta sợ muốn chết! Nàng không sao chứ?”

“Tướng công.....” Đường Vân Vân kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Hiên, không nghĩ tới hần sẽ đến cứu nàng, ngốc nói không ra lời.

“Nếu có chuyện thì sớm đã chết rồi, còn có thể sống trước mắt người sao?” Viên Nhật Sơ tức giận ra tiếng. “Muốn an ủi chờ đi ra ngoài lại an ủi được không? Lửa thế càng lúc càng lớn!”

“Đại ca, huynh cẩn thận che chở cho đại tẩu.” Hoàng Phủ Tỉ cởi áo khoác bao ở Viên Nhật Sơ, sau đó đem nàng hộ vào trong ngực.

“Hoàng Phủ Tỉ!” Viên Nhật Sơ trừng hần, muốn đem áo khoác cởi. Hần chỉ áo đơn, hỏa lớn như vậy, sẽ bị bỏng!

“Đừng âm ỹ!” Hoàng Phủ Tỉ quát khê, đè lại đầu nàng, làm cho nàng đem mặt vùi vào trong lòng. “Đại ca, theo đệ.” Ngủ tắt, hần ôm chặt Viên Nhật Sơ, rất nhanh vọt vào đồng lửa lớn bên trong.

Viên Nhật Sơ nhắm mắt lại, tóc có cảm giác tóc bị đốt trụi, da thịt cũng rất nóng, nóng..... Đột nhiên, nàng hô hấp đến không khí mới mẻ, cũng nghe đến tiếng người hoan hô —

“Đi ra rồi! Đi ra rồi! Mau tạt nước lạnh —”

Nàng ngẩng đầu khẩn trương nhìn Hoàng Phủ Tỉ. “Chàng có hay không bị thương?”

Nàng bị bảo hộ rất tốt, chỉ có tóc bị đốt một chút, nhưng tóc của Hoàng Phủ Tỉ bị cháy một nửa, trên người cũng nhiều chỗ tổn thương.

“Đại phu! Đại phu ở đâu?” Nhìn đến hấn trên người có bao nhiêu chỗ bị đốt mà thương, Viên Nhật Sơ khẩn trương đỏ mắt, sốt ruột rống to.

“Sơ Nhi, ta không sao.” Hoàng Phủ Tỉ ôm nàng, thân thể khẽ run, đem nàng ôm càng nhanh. “Yên tâm, chính là da thịt thương, chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi.”

“Ngu ngốc!” Viên Nhật Sơ hốc mắt hồng hồng khẽ hồng, lại khẩn trương ôm chặt hấn.

“Người đứa nhỏ này, thật sự là quậy phá!” Tiếng mắng của Hoàng Phủ phu nhân đột nhiên vang lên, thân thủ đánh Đường Vân Vân một cái tát.

“Nương, ngài làm gì?” Hoàng Phủ Hiên cả kinh, chạy nhanh ôm lấy nương tử, đối với mẫu thân rống to. “Nương như thế nào đánh Vân Vân?”

“Ta không nên đánh nàng sao?” Hoàng Phủ phu nhân giận dữ hỏi. “Nàng đã là thê tử người, lại còn không biết thân biết phận huyên náo ra việc này, thiếu chút nữa hại mạng người, nàng không nên đánh sao?”

“Đúng, thực xin lỗi.....” Đường Vân Vân nhẹ khóc.

“Vân Vân, đừng khóc.” Hoàng Phủ Hiên đau lòng trấn an nương tử, thay nương tử giải thích. “Nương, Vân Vân nàng không cố ý.....”

“Không cố ý?” Hoàng Phủ phu nhân cười lạnh. “Là các người rất sủng nàng, làm cho nàng nghĩ đến chính mình vẫn là đứa nhỏ, có thể tiếp tục tùy hứng. Hiên nhi, mặc kệ là Vân Vân hay là người, các người đều nên trưởng thành!” Mắng xong, không hề xem con liếc mắt một cái, đi hướng Hoàng Phủ Tỉ.

“Đại nương.....” Không nghĩ tới đại nương sẽ trước mặt mọi người răn dạy bọn họ, Hoàng Phủ Tỉ giật mình.

“Tỉ nhi, đại nương thay Hiên nhi cùng Vân Vân xin lỗi con.” Hoàng Phủ phu nhân khom người xin lỗi.

“Đại nương, đừng như vậy.” Lần đầu tiên trong cuộc đời của Hoàng Phủ Tỉ không biết phải làm sao, hấn bối rối nhìn về phía Viên Nhật Sơ, nhưng Viên Nhật Sơ sớm há hốc mồm. Hấn không có cách, chỉ phải nhìn về phía phụ thân ở một bên.

“Tốt lắm, phu nhân, bọn họ đều bị thương, để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút đi!” Hoàng Phủ lão gia tiến lên trấn an nương tử. Hoàng Phủ phu nhân gật đầu, đi theo trượng phu rời đi.

Viên Nhật Sơ nháy mắt mấy cái, rốt cục mở miệng. “Oa! Đại nương chàng dường như biến thành người khác rồi!”

“Ừ!” Hoàng Phủ Tỉ cười nhẹ, nhìn về phía Hoàng Phủ Hiên cùng Đường Vân Vân, gặp bộ dáng hai người dựa sát vào nhau, môi câu càng sâu. “Xem ra, ta có thể an tâm lý khai.”

“Đi đâu?” Viên Nhật Sơ ngẩng đầu nhìn hấn.

“Phương bắc.” Hoàng Phủ Tỉ cúi đầu đối nàng cười. “Nàng muốn đi cùng ta sao?”

“Đương nhiên.” Viên Nhật Sơ đương nhiên nhìn hấn. “Chàng đi đâu, thiếp liền đi theo đó, chàng đừng tưởng có thể bỏ rơi thiếp.”

Hoàng Phủ Tỉ cầm tay nàng. “Yên tâm, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay.”

Viên Nhật Sơ cũng dùng sức cầm tay hấn, cao ngạo nhú mày. “Hừ! Chàng nghĩ rằng thiếp sẽ để chàng buông tay sao?”

Hai người đều nở nụ cười, tay gặt gao nắm chặt mà tâm cũng gắn bó.

Kết thúc

Phương bắc, Liên Vân mục trường

“Lão đại!” Một gã hán tử cao lớn vẻ mặt cầu xin, ai oán chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Tỉ, ánh mắt tràn đầy lên án.

“Sao?” Hoàng Phủ Tỉ nhú mày, vừa nhìn cũng đã biết.

“Lão đại, cầu huynh quản tốt tẩu tử được không?” Hán tử ai oán rống: “Huynh có biết tẩu tử làm gì không? Nàng đem chuyện tình đệ theo đuổi Quyên nhi phát tán, toàn bộ phương bắc đều biết hết, này...Cái này mặt mũi của đệ còn đâu nha!”

Ồ ô..... Lão đại như thế nào cười khùng bố nữ nhân này đâu? Vừa đến phương bắc, liền mở cái gì bát quái thư tứ(*), nơi nơi tản bát quái, không vài ngày, toàn bộ phương bắc liền náo nhiệt đến không được. Làm cho người đến mục trường kháng nghị cũng rất nhiều. =]]

(*) Văn phòng báo lá cải, theo ta thấy giống như bán tiểu thuyết vậy =]]

Ngay từ đầu hán còn chê cười xem kịch, cảm thấy không có gì, thậm chí thực kính nể đại tẩu, chỉ khi nào nhân vật chính thành chính mình, ô..... Hán mới biết được thâm nha!

“Đại Mãnh” Hoàng Phủ Tỉ vỗ vỗ bả vai huynh đệ. “Đệ có biết, cái cá tính này của tẩu tử đệ, ngay cả huynh cũng không có biện pháp nha!”

Nữ nhân này cũng thật cao siêu! Vừa đến phương bắc, thứ nhất bán đi chuyện tình của hai người, còn liên tiếp viết tới hai mươi chương, ai...Anh minh thần võ của hán đều bị nàng hủy hết! (Dịch giả: Khâm phục tỷ =]])

“Này.....” Đại mãnh nhìn Hoàng Phủ Tỉ, nghĩ đến tin tức bát quái đầu tiên được bày bán ra...Ai! Lão đại cũng là người bị hại nha! “Lão đại, huynh như thế nào thú nường tử đáng sợ vậy nha?”

Thật là có dũng khí à!

“Vì sao ư.....” Vuốt cằm, Hoàng Phủ Tỉ trầm tư một chút, con người đen lại nhìn đến thân ảnh tuyết trắng đang từ cửa đi vào.

Tuy rằng gả cho người, nhưng nàng không chải phụ nhân kế, tóc dài đen dày vẫn như cũ cột lại thành bím tóc, mép tóc cài lấy trâm hoa hồng, bộ dáng thanh lịch lại mỹ lệ, gây cho người khác xúc động.

Cặp mắt đẹp nhẹ nhàng gương lên, khi nhìn đến hán, mâu đẹp hơi hơi nhu tình, cánh môi gợi lên một chút cười, chân thành đi hướng hán, làm cho tâm hán vì nàng mà rung động.

Hán cũng đi lên phía trước, tay nắm eo nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu mút lấy cái khuyen tai bạch ngọc. “Nành nha, lại khiến cho long trời lở đất.” Nàng mới đến phương bắc không mấy tháng, liền khiến cho rất nhiều người ai oán khắp nơi nha!

“Không được sao?” Viên Nhật Sơ ngạo nghễ hán liếc mắt một cái, thân mình nhu nhuận kề sát hán, tay nhỏ bé theo hán ôm lấy thắt lưng hán, nhẹ nhàng sờ.

Hoàng Phủ Tỉ khê suyễn, nhẹ cắn vành tai. “Nàng thật sự là cái yêu nữ!” Hán nhin không được khom người ôm lấy nàng, nhanh chóng hướng trở về trong phòng.

Viên Nhật Sơ khanh khách cười khê, đôi tay xinh đẹp quấn lấy cổ của hán.

“Lão, lão đại.....” Phát hiện chính mình bị bỏ qua, Đại Mãnh nhin không được oán thán. Ai, lão đại anh minh thần võ đã bị đại tẩu biến thành vật trong lòng nha!

Viên Nhật Sơ liếc mắt ai oán nhìn Đại Mãnh một cái, tươi cười càng ngọt, cúi đầu ở bên tai Hoàng Phủ Tỉ khê nói. “Hối hận yêu ta sao?”

Hì hì! Mấy tháng này, nàng làm hán gặp không ít phiền toái đâu!

Hoàng Phủ Tỉ cắn mô của nàng i, dùng sức hôn cắn. “Hối hận cũng không còn kịp rồi.” Ai dạy hán yêu nàng thâm như vậy đâu? Nguyên tưởng đem nàng thu vì độc chiếm, cả đời không thả.

Nhưng cuối cùng..... Bị độc chiếm, ngược lại là hán!

Nhưng, hán không hối hận, ngược lại vui vẻ chịu đựng...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-hong-dai-minh-lang-tu-doc-chiem>